

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 87
27 de novembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 45, segona i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 300-00243/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'innovació (tram. 300-00245/10) p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre esports (tram. 300-00238/10) p. 12

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit dels serveis bàsics d'aigua, electricitat, gas i transport (debat de totalitat) (tram. 270-00012/10) p. 17

Procediment

per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00025/10) p. 31

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció primària de salut (tram. 302-00221/10) p. 31

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 302-00224/10) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'anul·lació de l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat a Acciona i sobre la repercussió d'aquesta decisió en les finances públiques de la Generalitat (tram. 302-00226/10) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa i la desigualtat (tram. 302-00222/10) p. 54

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació en el lleure (tram. 302-00225/10) p. 63

Paraules

de comiat com a diputada de Mireia Canals i Botines p. 70

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació en el lleure (tram. 302-00225/10) (continuació) p. 70

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport al món pesquer (tram. 302-00223/10) (retirada) p. 71

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 45.2

La sessió suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió, senyors diputats i senyores diputades amb el dotzè punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 300-00243/10)

I és la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Molt bon dia, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, intervinc en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per formular aquesta interpel·lació al conseller d'Economia sobre com s'ha desenvolupat l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i també sobre l'execució pressupostària.

Abans d'entrar en matèria ens agradaria fer una petita història de l'impost sobre dipòsits: la passada legislatura Esquerra Republicana de Catalunya vam presentar en dues ocasions una proposta aquí al Parlament per tal que s'aprovés aquest impost sobre dipòsits en entitats de crèdit. Primer ho vam fer vinculat a un fons de rescat per a famílies afectades per desnonaments, després, posteriorment..., que va ser rebutjat per la majoria, aleshores, de Convergència i Unió i del Partit Popular. Després, en ocasió dels pressupostos 2012, vam presentar una esmena a la totalitat amb text alternatiu a la Llei de mesures on s'inclouia també aquesta proposta que no va ser acceptada.

Tot i això, ens congratulem que després del 25 de novembre del 2012, amb el resultat electoral i la conformació de nous acords parlamentaris es va arribar a un acord en termes de fiscalitat entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió que incloïa aquesta figura tributària de l'impost sobre dipòsits bancaris, coinci-

dint també amb el fet que el 22 de novembre del 2012 –per tant, tres dies abans de les eleccions– el Tribunal Constitucional va validar aquesta figura impositiva per als casos d'Extremadura i d'Andalusia, que havien estat les primeres comunitats autònomes a fer-ho. En aquest sentit, el conseller d'Economia va impulsar un decret llei a finals de l'any 2012, que va ser convalidat al Parlament, i posteriorment vam tramitar-ho com a projecte de llei, perquè s'havien de fer alguns ajustos, i va culminar en l'aprovació de la Llei 4/2014.

Aquesta és la història resumida d'aquest impost. Hem de saber també que paral·lelament l'Estat va aprovar un impost similar i que va impugnar el decret llei i la llei que aprovava l'impost català al Tribunal Constitucional, que va aixecar-ne la suspensió. Per tant, és un impost vigent i un impost que es pot aplicar.

Aquest impost està vinculat, com a mínim, a l'any 2014, a la catorzena paga dels treballadors públics de la Generalitat. Una catorzena paga, que a nosaltres ens agrada dir-ne així i no dir-ne «paga extra», perquè entenem que el salari global de tot l'any el que s'ha fet és partir-lo en catorze pagues, i, per tant, no són dotze i n'hi afegim, doncs, dues de regal, sinó que són un salari global que s'ha dividit en catorze pagues mensuals.

En el debat de política general de l'any 2013 el president de la Generalitat va ser qui va vincular aquest impost sobre dipòsits bancaris i els seus rendiments a la recuperació de la catorzena paga per a l'any 2014. Ho va fer el president de la Generalitat a iniciativa seva i ens ho vam trobar aquí, diguem-ho així, i nosaltres, evidentment, vam agafar el guant, com fem sempre que podem, amb els guants que, doncs, ens ofereix el president de la Generalitat. I això el que vam fer va ser incorporar-ho a la Llei de pressupostos, perquè entenem els compromisos del president el que havien de fer era tenir una traducció en la Llei de pressupostos. I la Llei de pressupostos d'enguany, que vam acordar conjuntament el Govern i Esquerra Republicana i Convergència i Unió, per tant, el senyor Mas-Colell, el senyor Teixidó i jo mateix, que hi vam intervenir directament, vam incorporar una disposició addicional que deia: «El Govern ha d'adaptar la mesura de reducció retributiva a què fa referència l'article 33, l'eliminació de la catorzena paga, quan s'ingressin en el tresor de la Generalitat de Catalunya les quanties corresponents a les possibles compensacions o recaptacions de l'impost regulat pel Decret llei 5/2012, de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit, i s'autoritza el Govern a generar els crèdits corresponents en el cas de percepció d'aquestes compensacions.»

Per altra banda, què tenim? Doncs, tenim que la Llei 4/2014, en una disposició addicional, el que diu és que de l'1 al 20 d'octubre de 2014 els bancs, les entitats de crèdit ja han d'haver presentat les declaracions d'aquest impost, el que en termes tributaris, de tècnica tributària en diem «les autoliquidacions». Per tant, ja han de saber a quant pugen aquestes liquidacions, quines s'han traslladat efectivament en ingressos al Tresor de la Generalitat i quines s'han fet d'alguna altra manera: en avals o en peticions, doncs, de pagar-ho més tard, etcètera.

Per tant, nosaltres, conseller, volem fer-li diferents preguntes: en primer lloc, si s'han presentat les autoliquidacions per part de les entitats bancàries, si han complert amb aquestes obligacions. Si ho han fet totes. I, si no ho han fet, si s'han posat en marxa els mecanismes d'inspecció, de sanció per tal que compleixin amb aquesta obligació tributària.

En segon lloc, a quin import ascendeix el total de les autoliquidacions presentades, i si és suficient aquest import d'aquestes autoliquidacions per cobrir el que costa la catorzena paga de l'any 2014, que era en el que ens vam comprometre a la Llei de pressupostos.

En tercer lloc, quantes d'aquestes declaracions s'han convertit en ingrés efectiu i quantes han dipositat avals i per quines quantitats. Això és important i és rellevant, perquè, en tot cas, sigui que tot s'ha fet en avals és un escenari, tot s'ha fet en ingrés és un altre, si hi ha una barreja, aquí hi ha oportunitats d'adaptar, com diu la Llei de pressupostos, la reducció de la catorzena paga al que efectivament s'hagi ingressat.

Què deia també aquesta Llei de pressupostos i aquest acord que vam fer? Que en cas que no es completi l'ingrés corresponent es faculta el Govern per articular, una vegada que es determini el percentatge de possible pèrdua de poder adquisitiu, els mecanismes necessaris per garantir que el personal al servei de l'Administració de la Generalitat, afectat per aquesta reducció, no vegi minvat el seu poder adquisitiu respecte de l'exercici anterior. Per tant, volem preguntar quines mesures s'han previst, s'han consensuat amb els sindicats de la funció pública i què està previst de fer les properes setmanes perquè això sigui així.

Sabem que alguns d'aquests aspectes no són exclusivament del Departament d'Economia, però també sabem que el Departament d'Economia està al cas i treballa en tots aquests àmbits perquè té un impacte pressupostari. I això, doncs, ho coneixem i, a més, en tenim experiència pròpia amb moltes negociacions que hem fet que el Departament d'Economia, precisament per la seva responsabilitat, intervé directament en aquests assumptes.

I, finalment, en aquests dos minuts i mig que em queden d'aquesta primera intervenció... —i després en la rèplica m'agradaria parlar d'una qüestió també relacionada amb la remuneració de la catorzena paga, però també amb interins, amb relació al mes de gener, i, per tant, pròrroga pressupostària; però, en tot cas, això ho parlarem a la següent intervenció. Vam fer uns altres acords en l'àmbit de la Llei de pressupostos que nosaltres voldríem saber el seu grau de compliment. Disposició addicional catorzena, vam aprovar amb partida concreta que es garantiria la redacció d'uns projectes d'edificis de centres educatius i que també s'iniciaria la construcció d'alguns d'aquests edificis. Tenim constància que, d'alguns, no se n'ha iniciada la construcció; per tant, volem que es compleixi aquesta part de la Llei de pressupostos. Volem que es compleixi tota, però també aquesta.

Un altre acord era amb referència a l'Hospital de Viladecans, que s'havia de redactar el Pla funcional abans de l'estiu 2014. Aquesta obligació que establia la Llei

de pressupostos sabem que no ha estat satisfeta, com a mínim en els terminis que es plantegen. Per tant, com està aquest compliment d'aquesta part de l'acord sobre pressupostos que es va fer.

Es van fer dues inversions molt petites, que eren redaccions de projectes: C-58, barreres, doncs, de protecció a Vacarisses, i, per altra banda, connexió de polígons industrials entre Bigues i Riells i Santa Eulàlia de Ronçana. Sabem que no s'ha culminat aquesta redacció de projectes que s'havia de garantir, d'acord amb el que havíem aprovat a la Llei de pressupostos.

Renda mínima d'inserció? És un dels altres aspectes que vam acordar. I aquí ens falten dades, i, per tant, doncs, ens agradaria que ens les poguéssim oferir en la mesura que sigui possible.

Les execucions pressupostàries dels informes que entren aquí al Parlament tenen un grau de detall, diguem-ho així, modest, perquè precisament el que es fa és de cada secció, és a dir, de cada departament, es classifica per articles. En poso un exemple: renda mínima d'inserció està dins de l'article 48 de la part, doncs..., l'article 48 de les partides pressupostàries, on també hi ha renda mínima d'inserció, però també els centres especials de treball; per tant, no tenim el detall de què s'ha compromès, quines són les obligacions en l'àmbit de la renda d'inserció; el que sabem és que, si agafem el que es va fer fins al mes de juny, encara tindríem..., estaríem cobrint només un 84 per cent d'allò pressupostat, i en la renda mínima d'inserció hem d'anar al cent per cent d'allò pressupostat.

Per tant, són diferents preguntes amb relació a acords que vam fer i esperem, doncs, que en puguem conèixer avui el grau de compliment.

Gràcies, presidenta; gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyors diputats, aquesta és una interpe·llació sobre..., ho llegeixo, «l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014», i en aquesta primera part m'adreçaré precisament a això.

Continuaré la cronologia més o menys on l'ha deixada el senyor Aragonès, que era més o menys el Decret llei, de 18 de desembre, 5/2012, on el Govern de la Generalitat va aprovar l'impost sobre els dipòsits en entitats de crèdit.

Amb Llei 16/2012, de 27 de desembre, l'Estat va aprovar l'impost amb el mateix objecte. D'acord amb el que disposa la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, aquesta aprovació donaria dret a la Generalitat de Catalunya a percebre la compensació per la pèrdua de recaptació que l'aprovació del tribut

estatal comporta, ja que es deixa sense efecte el tribut català.

No obstant això, la Llei del 16 del II del 2012 va formular una escaramussa legal per la qual anticipava que no s'aplicaria en aquells en què no estigués aprovat abans de l'1 de desembre del 2012; és a dir que tenia un element de retroactivitat que creiem altament qüestionable.

En tot cas, l'Estat va presentar, amb data 17 de gener de 2013, recurs d'inconstitucionalitat contra la llei catalana, que va comportar la seva suspensió automàtica. A partir d'aquí, en el Parlament de Catalunya es va plantejar la qüestió de la seguretat jurídica, si decret llei, si era millor convalidar el decret llei amb una llei, i així es va decidir. I la llei va seguir el seu camí en el Parlament de Catalunya. De fet, la Llei 4/2014, del 4 d'abril, sobre l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit és la que va sorgir d'aquesta tramitació presupostària.

També la Generalitat de Catalunya i el Parlament de Catalunya van interposar sengles recursos d'inconstitucionalitat contra la norma estatal, sense que això comportés suspensió de la norma estatal. Les qüestions que es van plantejar en el recurs van ser si la llei estatal pot ocupar un espai fiscal amb uns tipus impositius iguals a zero, que era el que havia fet l'Estat, i si pot establir límits temporals a l'aplicació de la compensació prevista a l'article 6.2 de la LOFCA, és a dir, l'element de retroactivitat a què he fet al·lusió.

En data 23 de maig de 2013, el Tribunal Constitucional, dins el termini de cinc mesos des de la presentació del recurs estatal, va dictar interlocutòria per la qual aixecava la suspensió en l'aplicació del tribut català.

D'acord amb l'autorització del Govern, el conseller d'Economia i Coneixement, el departament, en data 5 de setembre de 2013 va requerir al ministre d'Hisenda i Administracions Públiques la introducció de la partida corresponent als pressupostos generals de l'Estat i l'adopció de les mesures futures de mantenir aquesta compensació, fet que no es va produir.

En data 4 de juliol, Decret Llei 8 del 2014, l'Estat va modificar l'impost de dipòsits fixant un tipus de gravamen del 0,03 per cent –una desena part del català–, amb aplicació des d'1 de gener del 2014, la qual cosa suposa donar eficàcia retroactiva a l'aplicació de l'impost en els nous termes incorporats per aquest reial decret llei. En aquest s'estableix la seva condició de tribut cedit, tot preveient la cessió de la seva recaptació a les comunitats autònomes de règim comú. Segons les estimacions efectuades, l'aplicació d'aquest tribut cedit comportaria per al tresor de la Generalitat un ingrés de 58 milions, import certament allunyat dels 667 milions d'euros estimats per la recaptació de l'impost autonòmic, segons els paràmetres de la Llei 4 del 2014.

Cal afegir, per acabar aquest resum, que la Llei de pressupostos generals de l'Estat per al 2014 no ha previst cap import en concepte de compensació a favor de la Generalitat de Catalunya, per la diferència de recaptació entre uns i altres impostos.

Als pressupostos de la Generalitat del 2014, que vam preparar conjuntament amb Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Aragonès ho sap molt bé, vam introduir la mesura que, si s'ingressava en el tresor l'impost de dipòsits o quantitats a compte de l'impost de dipòsits, aquests anirien en el camí de la restauració de la catorzena paga, de la paga extraordinària, digui'n com vulgui. Nosaltres sempre vàrem saber dues coses. Una, que amb les impositcions i limitacions fiscals que ens imposava l'Estat per a l'any 14 ens estava forçant a prendre mesures que l'Estat, el Govern de l'Estat no prenia, com era la reducció de la paga doble. I això ho sabien bé i..., bé, això ho sabien bé. La segona cosa que sabíem era que ens toca constantment combatre aquesta actitud del Govern central. Per cert, hi ha qui diu constantment que el Govern és monotemàtic, etcètera. Això que en diuen «el monotema», què es pensen?, que no té a veure amb la paga doble? Els asseguro que el monotema té tot a veure amb la possibilitat de pagar la paga doble, perquè és, en bona part, un clam, un moviment per desfer-se de l'asfíxia financera a què ens té sotmès el Govern central; asfíxia financera que en aquest cas concret té una encarnació molt directa, que és forçar-nos a eliminar una paga doble.

I, efectivament, per fer evident quina era la situació vam dir: si es recupera l'impost de dipòsits –cosa que sabíem que estava molt lluny de la voluntat del Govern–, això aniria al que sabíem que el Govern ens forçava a eliminar, que era la paga doble. El sentit del missatge era molt clar: «Vostès mai podran argumentar que els diners pressupostaris que ens arriben de l'Estat van a coses que no són necessàries, a coses que no importen a la gent. A les seves mans, Govern de l'Estat, està actuar amb justícia i equanimitat i proveir els fons, que, si els rebem, aniran no a coses esotèriques, sinó a una cosa molt concreta que vostè ens ha forçat a eliminar, que és la paga doble.» I així ho vam fer i així ho vam posar en els pressupostos, amb un redactat que no tornaré a llegir, que ja ha llegit el senyor Aragonès, però que és un redactat molt curosament escrit, i escrit amb total concordança amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb plena consciència del que significava.

Quina és la situació a hores d'ara? Doncs, els la diré. Efectivament, les entitats bancàries han fet l'autoliquidació. L'autoliquidació suposa un import de 685,8 milions d'euros. Pràcticament totes les entitats bancàries han impugnat aquestes quantitats, de manera que l'ingrés en el tresor, que, com els ha llegit el senyor Aragonès, la quantitat és rellevant, l'ingrés en el tresor de la Generalitat de Catalunya ha sigut de 2.650.000 euros; la resta de l'import ha estat avalat. Per descomptat, aquests 2.650.000 euros aniran destinats –això s'ha de determinar com– a temes relacionats amb les retribucions i les compensacions del personal, però, evidentment, hi ha una diferència important entre 2.650.000 i els 600 milions i escaig que hauríem ingressat al tresor si no hi haguessin hagut aquestes impugnacions o si haguessin hagut la compensació per part de l'Estat.

Pel que fa a la segona opció, evidentment, sobre aquesta s'actuarà –la que té a veure amb el cost de la

vida–, com determina el pressupost de la Generalitat d'aquest any.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'ihustre senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, 685 milions en concepte de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit; per tant, una xifra gens menyspreable, una xifra que supera, de fet, les expectatives que teníem i les estimacions que havíem realitzat tant el modest equip tecnicoeconòmic del nostre grup parlamentari, del nostre partit, com el Departament d'Economia, que compta, evidentment, amb molts més recursos humans i amb molta més informació per calcular-ho, no? Per tant, hem de batallar per aquest impost. És un impost que és molt rellevant, estem parlant d'un impost que pot suposar dues vegades l'import recaptat per l'impost de patrimoni, d'un impost que pot suposar entre tres i quatre vegades el que s'ha recaptat, doncs..., perdó, dues vegades el que s'ha recaptat també de l'impost de successions, i, per tant, és absolutament rellevant i creiem que ha de centrar bona part de les actuacions i de les negociacions que hi hagi d'haver del Govern. Aquests 2,7 milions, 2.650.000 euros, és evident que són insuficients per cobrir..., vaja, és a dir, toquen a poc més de deu euros per treballador públic; per tant, és insuficient. I, en tot cas, el que sí que demanem és que estudiïn com podem rendibilitzar aquests avals que s'han produït i treballem en aquest àmbit per fer-ho.

Dit això, nosaltres voldríem fer una proposta al conseller, una proposta de cara al mes de gener. Vostè ja sap quina és la posició, perquè l'hem feta pública, jo mateix l'he expressat en aquest hemicicle i vostè hi era present, amb relació als pressupostos del 2015. Nosaltres creiem que el més adequat, a causa del moment d'excepcionalitat, a causa de la necessitat de convocar com més aviat millor el que se n'ha dit «la consulta definitiva», amb unes eleccions al Parlament que veurem, doncs, amb quin format i com es presenten..., però, en tot cas, coincidim que s'han de fer com més aviat millor i que això generarà un mandat en què, evidentment, l'acció de la Generalitat serà molt diferent de la que hi ha hagut fins ara, i seria –evidentment, si els independentistes guanyem– un verdader govern de transició nacional i, per tant, uns pressupostos molt diferents dels que hi havia d'haver fins ara. Per tant, per això nosaltres defensem la pròrroga pressupostària, que és el que nosaltres creiem que s'hauria de fer, com a mínim –com a mínim–, fins a les eleccions.

Però, en tot cas, vostè ha anunciat que presentarà pressupostos al Parlament el 2 de desembre. Mirant el Reglament del Parlament, és evident que el 31 de desembre no tindrem aprovats els pressupostos, i això és de..., vaja, de sentit comú, i només mirant el Reglament del Parlament. Per tant, una pròrroga tècnica és necessària; a nosaltres ens agradaria que fos política, però en tot cas una pròrroga tècnica és necessària. I la pròrroga es compon de dos elements: un decret de

pròrroga de rang reglamentari, diguem-ne, que aprova el Govern, que diu «escolti'm, pot disposar de fins aquest tant per cent de la despesa», però un decret llei si la pròrroga comporta nou endeutament; és a dir, si durant el mes de gener han d'haver-hi noves operacions d'endeutament, caldrà fer un decret llei que autoritzi al Parlament aquesta pròrroga. Aprofitem aquest decret llei.

I aprofitem aquest decret llei curant-nos en salut: incorporem la generació de crèdit per a la catorzena paga, que no s'ho inventa Esquerra Republicana de Catalunya, que ho va fer el Govern de Felipe González el 1996, quan Convergència i Unió va retirar-li el suport per aprovar els pressupostos, però li va donar el suport per a una pròrroga pressupostària, abans d'un esdeveniment, que incorporava un increment de crèdit –per tant, és possible una pròrroga pressupostària amb increment de crèdit–; va defensar la posició de Convergència i Unió d'una manera molt raonable un senyor que es deia Francesc Homs, que després va ser conseller d'Economia –no el confonguem amb el conseller de la Presidència actual.

I també incorporem en aquesta pròrroga, aprofitem aquesta oportunitat i incorporem la recuperació del 15 per cent de salari i de jornada dels interins, que són compromisos que hem agafat tota aquesta cambrà, i que ho hem de fer també en l'àmbit de pròrroga. I fem-ho ja i anunciem-ho ja, perquè és evident que una cosa és –molt complicat econòmicament, se n'han de tenir els números– incrementar un 15 per cent els salaris; l'altra és organitzar els torns de treball per incrementar un 15 per cent la jornada. Per tant, fem-ho, comuniquem-ho a la funció pública.

Crec que és una oportunitat... La pròrroga tècnica s'haurà de fer igualment; a nosaltres ens agradaria que fos política, però creiem que és una oportunitat per donar també confiança a la funció pública i complir de manera àmplia els acords d'aquest Parlament.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Continuarem, evidentment, batallant per la paga doble. En els pressupostos que presentarem el dia 2 de desembre, la paga doble dels treballadors de la Generalitat per a l'any 2015 hi està incorporada, és a dir que no està condicionada a res més que al pressupost, i això vol dir que, condicionat pel pressupost, com és natural, doncs, tindrà efecte l'any vinent, perquè una vegada en el pressupost la nòmina és prioritària.

Això no vol dir que el pressupost que presentarem sigui un pressupost fàcil, i això no vol dir que el pressupost que presentarem tingui tots els seus elements d'interessos totalment segurs. No és així. El pressupost que presentarem és un pressupost que inclou ingressos que estan plenament justificats, però que de-

pendran de la voluntat política del Govern central. En aquest sentit, els pressupostos tindran un element de posar sobre la taula quines són les demandes de Catalunya, diguem-ne, circumstancials, en l'horitzó del 2015.

Il va de soi que els convido a votar aquests pressupostos. No sabem com es desenvoluparan les coses en les properes setmanes exactament i com seran en els primers mesos de l'any vinent. Del que sí estic segur és que, vagin com vagin i sigui quin sigui el Govern de Catalunya l'any 2015, sigui el d'aquesta legislatura, sigui el d'una propera legislatura, preferirà viure amb un pressupost aprovat que no començar..., o continuar..., estructurat a partir d'un procés de pròrrogues. O sigui que la nostra posició és que el pressupost estarà aquí, estarà el 2 de desembre i s'ha de prendre seriosament.

I això no és una observació petita. No hi ha alternatives simples, com suposo que el senyor Aragonès sap ben bé. El precedent que ha trobat del senyor Felipe González, i estic segur que ha buscat per tots els racons i ha trobat aquest..., deu saber que les ampliacions de crèdit, inclosa aquesta, han d'estar recolzades amb diners, han d'estar recolzades amb alguna font d'ingressos. I ho deixo aquí. Perquè una cosa és presentar un pressupost i aprovar un pressupost en el qual hi ha algunes de les partides..., que es diuen..., «aquestes són partides que ha de pagar l'Estat perquè ens corresponen, perquè estan justificades», i una altra és presentar una ampliació de crèdit basada en això. El pes i la força és considerablement, diria, diferent.

O sigui que el procés pressupostari el podem acabar el 15 de febrer, si no passen altres coses abans. I, per tant, els invito a contribuir al bon ordre del desenvolupament del dia a dia de la Generalitat.

Després també m'ha preguntat per una multitud de coses. Home, senyor Aragonès, això m'ho ha de dir com a mínim quatre dies abans, si això es diu «informació sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014». Si el que vol fer és examinar-me per veure si em sé dia a dia l'estat d'execució de tots els projectes, d'una escola aquí, un hospital allà, etcètera, doncs miri, ja ha fet el seu punt. No, no estic al corrent del dia a dia. Sé que el gruix s'ha fet. Com vostè ja pot esperar, no és el cent per cent, perquè hi ha coses que es retarden, que es programen, etcètera. I, per descomptat, estaré encantat de proporcionar-li tota la informació sobre cada un dels projectes.

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'innovació.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'innovació (tram. 300-00245/10)

La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Moltes gràcies, presidenta. Buenos días, interpelo al Govern de la Generalitat en materia de innovación, lo que representa un placer, casi íntimo, personalmente, porque me permite apelar, dentro de la vorágine que estamos viviendo en los últimos meses, a una cierta aproximación, aunque sea por una ocasión, de la política al método científico. Todos sabemos que la ciencia tiene que ver, más que con la verdad, con el método. Y me gustaría hacer un análisis objetivo y que todos fuéramos capaces de extraer conclusiones.

Mi tesis es que el *procés*, el proceso soberanista, perjudica a corto y medio plazo las oportunidades en investigación, desarrollo e innovación en Cataluña. Y lo voy a exponer.

La Unión Europea marca su estrategia en materia de innovación mediante el documento Horizonte 2020, en el periodo 2014-2020. Y, en consonancia con esa estrategia europea, el Gobierno de España ha elaborado dos instrumentos: la Estrategia española de ciencia y tecnología, para el periodo 2013-2020, y el Plan estatal de investigación, para el periodo 2013-2016. Ambos documentos han sido redactados con la participación de las comunidades autónomas, con la participación, como no podía ser de otra manera, de la comunidad científica catalana y con la participación de cargos intermedios de la Generalitat de Catalunya. Todos admiten en privado las excelentes relaciones de ese proceso participativo. ¿De verdad quieren poner eso en riesgo?

Fruto de esta colaboración entre el Gobierno de España y las comunidades autónomas, y a pesar de los recortes que todos los gobiernos han tenido que hacer, hoy podemos decir que estamos mejor que hace tres años, y espero que en eso estemos todos de acuerdo.

Juntos hemos evitado la quiebra del Consejo Superior de Investigaciones Científicas, gracias a los créditos del Gobierno de España. ¿Saben la importancia que tiene eso para centenares de científicos catalanes? Enorme. ¿De verdad quieren sacrificar eso? ¿Y qué ofrecen a cambio? ¿Una utopía de «volem un país on tots siguem més “guapos”»?

Juntos hemos garantizado la solvencia de los pagos al CERN, al Centro Europeo de Investigación Nuclear. ¿Saben la importancia que tiene eso para los expertos nucleares catalanes, que son los mejores de España? Enorme. ¿De verdad quieren sacrificar eso? ¿Y qué ofrecen a cambio? ¿«Volem un país nou on tots siguem feliços»?

Juntos, todos, hemos mejorado las aportaciones a las empresas catalanas mediante el Centro de Desarrollo Tecnológico Industrial. ¿Saben lo importantes que son para muchas empresas catalanas esas ayudas? ¿De verdad quieren sacrificar eso? ¿Y qué ofrecen a cambio? ¿Lacitos amarillos en las farolas?

¿Saben que juntos hemos conseguido que dos de los cinco centros Severo Ochoa de España estén en Cataluña, el ICIQ de Tarragona y el Institut Català de Nanociència? ¿Saben la importancia que tiene eso para los investigadores catalanes? ¿De verdad quieren sacrificar

eso? ¿Qué nos ofrecen a cambio? ¿«Un país on cada dia tinguem gelat de postres»? No parece razonable.

Todo esto lo hemos podido hacer juntos –España, el Gobierno de España y las comunidades autónomas– porque España es un estado miembro de la Unión Europea. La investigación, la ciencia, las empresas, la creación de empleo en Cataluña, no pueden permitirse la mínima sombra de duda sobre ese término. No nos podemos permitir dos meses en lista de espera para volver a la Unión Europea. Mucho menos, evidentemente, dos décadas.

Lo que he expuesto son datos, son realidades contrastables. No son ni ensoñaciones místicas ni promesas de manás futuros que lloverán del cielo con una ilimitada capacidad de riqueza. Para el bienestar no hay atajos, ni chavistas ni pujolistas.

Pero veamos qué ofrece el Govern a los científicos catalanes, aparte de una paga menos al año. El Gobierno utiliza dos armas, las dos armas del populismo y del nacionalismo, armas que las carga la pólvora de la mentira. La primera, el relato del agravio, y la segunda, la promesa de un maná, la promesa mesiánica.

Los que amamos la libertad, como decía Václav Havel, tenemos una arma muy poderosa, que es decir la verdad. Y, en el caso que nos ocupa, la innovación desmonta muchas de las mentiras que se dicen. Desmonta el relato del agravio. España desarrolló el mayor equipamiento científico en Cataluña, el sincrotrón. Barcelona y Madrid se aprovechan las dos de ser las grandes ciudades de 47 millones de habitantes. Cuando hacemos estadísticas sobre resultados no podemos hacer el cálculo sobre 7 millones de habitantes. Lo tenemos que hacer sobre 47, o sobre 23 y medio como mínimo. Centros científicos de toda España tienen dirigiendo sus proyectos o el propio centro a investigadores catalanes. ¿De verdad queremos sacrificar todo eso? Proyectos de toda España invierten en Cataluña. La Asociación Española Contra el Cáncer, lo he dicho varias veces, aporta la mitad de sus fondos para inversión a centros en Cataluña. De los centros de toda España, la mitad vienen aquí. ¿De verdad queremos poner eso en riesgo?

La verdad también desmonta –desmonta el tópico del agravio, ¿qué agravio hay?, ya he expuesto los datos– las promesas mesiánicas. Ustedes no están legitimados para prometer ningún paraíso en la tierra. Por ejemplo, de las empresas que más exportan al exterior –el Govern acostumbra a sacar pecho–, más del 90 por ciento ya exportaban en el año 80. Ustedes se encontraron una buena herencia, y correcto, pero no pueden ustedes colgarse esa medalla. La Unión Europea ha bajado a Cataluña de la segunda a la tercera división. Hay una cuarta. Esperemos que no nos bajen. El Gobierno vasco, que tiene menos gasto por cápita que el Gobierno de la Generalitat, sin embargo destina un 63 por ciento más a investigación y desarrollo. Quizá es porque no invierten tanto en estructuras de estado. Pero es que además obtienen unos resultados un 1.200 por ciento mejores. Y no son datos míos. Los han dado ustedes en esta sede parlamentaria. El nivel de transferencia, después de muchos años de decirlo,

sigue con los mismos problemas. ¿Qué ha hecho el Govern respecto al nivel de transferencia? Sigue siendo un problema enquistado. El endeudamiento, la mala gestión y la falta de control han hecho que algunos centros científicos dejen o recorten de manera drástica su actividad investigadora, pero manteniendo la carga burocrática. En un país normal se apuesta por aquello que decimos siempre del *less bricks, more brain*. Y no es falta de recursos. El Gobierno de la Generalitat destina a su contrato para informática y telecomunicaciones 2.400 millones de euros. Sin embargo, la fibra óptica sigue sin llegar a los polígonos. Porque algunas cosas mal está haciendo, este Gobierno.

Evidentemente, en una política tan transversal, que ocupa a tantos *departaments*, que debería ocupar y preocupar a tantos *departaments*, la cantidad de preguntas es enorme. Hay algunas más políticas y otras más técnicas, que además podríamos compartir todos los diagnósticos. La primera de todas es: ¿Agradece el Gobierno de la Generalitat al Gobierno de España las continuas apuestas en I+D+I que se hacen en Cataluña? ¿Lo agradece? A los diferentes gobiernos de España, no me refiero solo al actual.

Otra pregunta que nos preocupa: ¿Cómo piensa el Govern volver a la segunda división? Hay que analizar por qué la Unión Europea decide lo que decide y cómo hacerlo. ¿Aspiramos a subir a primera? Yo aspiro a subir a primera. Me gustaría estar en el *top ten*, en el *top five*, de las regiones de innovación de la Unión Europea. ¿Cómo lo podemos hacer? ¿Tiene el Govern una estrategia? Todos los esfuerzos que destina a la estrategia independentista, si los aplicara a la estrategia en I+D+I, ¿cómo nos iría? Yo estoy convencido de que nos iría muchísimo mejor.

¿Piensa el Govern seguir llevando a Cataluña a 1930? ¿O a 1714? ¿O vamos todos juntos a llevar a Cataluña al siglo XXI, a meter a Cataluña en el siglo XXI? Creo que podemos, creo que tenemos las herramientas, y además tenemos la obligación moral.

¿Quiere el Govern seguir eliminando todo lo que significa España de Cataluña a pesar de que no existe ese agravio –no solo no existe ese agravio, sino que nos es absolutamente beneficiosa la pertenencia a España? ¿Quiere el Govern seguir peleándose, insultando al resto de España, o, como yo creo que deberíamos hacer, vamos a liderar España, sobre todo en materia de innovación? Yo creo que podemos. ¿Qué es más beneficioso para la I+D+I en Cataluña? ¿Pelearnos con toda España, insultarles, o liderarles, o seducirles? ¿Qué es lo mejor? Yo creo que lo segundo.

Y ahora una cosa que, evidentemente, a mí no me ocupa ni me preocupa, pero poniéndome en la piel de un ciudadano que anhele la independencia de Cataluña, me veo en la obligación de preguntar al Govern: ¿Tienen un plan? ¿Tienen las previsiones para después de una declaración unilateral de independencia y la salida de la Unión Europea, solucionar los problemas que habrán creado a los científicos, a los investigadores, a las empresas, a la creación de empleo durante nuestra estancia fuera de la Unión Europea? ¿Tienen una estrategia?

Le agradeceré que nos responda a la mayor parte de las preguntas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Quina oportunitat perduda, senyor diputat! Jo em pensava que vostè volia fer una interpellació sobre les estratègies i les polítiques d'innovació. M'ha parlat més aviat de recerca i de centres d'excel·lència a Catalunya sobre la recerca i la investigació científica. Només ens ha parlat de la segona divisió –suposo que parlava de la classificació europea en matèria d'innovació que es fa per regions a nivell europeu– i s'ha dedicat a repetir una sèrie de tòpics que el situen, en part des de la ignorància, perquè ens pregunta si tenim estratègia i plans –i veig que no els coneix i han estat presentats públicament i els hauria de conèixer–, i tota una sèrie de falsedats i de demagògia, al marge que en cap moment he sentit ningú del Govern que hagi insultat ni a Espanya ni a l'Estat espanyol.

Vostè ha reiterat que ens dediquem a insultar; més aviat els ciutadans de Catalunya en alguna ocasió reben ofenses i insults que ens vénen del Govern i d'altres institucions i no de part ni d'Espanya ni de Catalunya.

Dir que hem perdut una oportunitat perquè l'aposta per la innovació ha de ser una de les prioritats que el país es proposi durant els propers temps: la innovació tecnològica, la innovació en producte industrial, la innovació en estratègia, en organització, en comercialització, l'adaptació permanent a les noves tecnologies i el nou mercat. I és des d'aquesta perspectiva que el Govern li haig de dir que sí que té una estratègia clarament definida; tant és així, que li ho he de dir, per a la seva informació –que no sé si li interessarà o no–, que la Comissió Europea va rebre l'estratègia catalana en el marc del RIS3, eh?, l'Estratègia per una especialització intel·ligent en recerca i innovació, la va valorar positivament, fins i tot la va posar com a referència per altres regions europees i espanyoles, va acceptar la nostra visió d'una indústria diversificada i que, per tant, requeria una visió de focalització però més àmplia de la que ells tenien, d'alguna manera, modalitzada per a la majoria de les regions industrials que tenen unes..., d'alguna manera, focalitzacions més intenses. I, en canvi, la indústria catalana té un nivell de diversificació que, a excepció d'alguna altra regió italiana o alemanya, no existeix a Europa. I és des d'aquesta perspectiva, ho repeteixo, que els plantejaments del Govern de Catalunya estan sent, avui, coordinats entre el Departament d'Economia i de Coneixement i, per tant, l'Àrea d'Universitats i de Recerca i l'Àrea d'Empresa i Ocupació, i, per tant, des de la Direcció General d'Indústria i des dels instruments que tenim de política industrial.

Tota aquesta estratègia i en el marc d'aquesta RIS3, d'aquesta Estratègia intel·ligent d'especialització en matèria de recerca i innovació, orienta als programes de clústers d'internacionalització, de reactivació industrial i també el Programa d'innovació tecnològica.

El Programa d'innovació tecnològica, que persegueix uns objectius molt clars. En primer lloc, evidentment, incrementar els índexs d'innovació a Catalunya per part de la nostra indústria i per part també del nostre entorn universitari de transferència; impulsar la base d'empreses innovadores del país; que l'aposta per la recerca, el desenvolupament i la innovació, especialment a les pimes, sigui una tensió permanent en la inversió i en la recuperació d'aquesta aposta per la qualitat, per la investigació i, en definitiva, per la innovació en els nostres processos industrials; augmentar els instruments de transferència tecnològica que tenim en el nostre ecosistema, avui mancat de finançament, però evidentment treballant d'una manera que busca major eficàcia que no pas eficiència.

I sobretot, també, impulsar la innovació internacional. Des d'aquest punt de vista, recordar-li –perquè he vist que no n'ha fet cap, cap, referència– que el país té diferents instruments de transferència tecnològica de suport a la indústria, la xarxa Tecnio, que agrupa els principals agents experts en investigació aplicada i en transferència tecnològica, diferent de la xarxa Cerca i dels centres que vostè ha citat, que són més aviat centres, ho repeteixo, d'excel·lència d'investigació científica i universitària. Aquesta xarxa constituïda per dues grans, diguem-ho així, classificacions: els grans centres de transferència avançats i la resta de centres diversificats i repartits pel territori des d'una perspectiva també sectorial.

Aquesta xarxa està, avui, tensionada per oferir encara més transferència i més aproximació a les empreses i a la seva competitivitat. Estem en un procés que jo esperava que vostè hi mostraria alguna curiositat, però és evident que tot això no li interessa. Vostè ha utilitzat la interpellació sobre la innovació per parlar de tres referències vagues a centres d'excel·lència universitària i tot demagògia des d'una perspectiva política. No ha parlat pas del procés d'integració dels centres tecnològics avançats, que és el gran projecte que avui té el país precisament per parlar de polítiques d'innovació; un procés que ja s'ha iniciat i que d'alguna manera aconseguirà i ja ho tenim estructurat fins i tot jurídicament, laboralment, tècnicament i directivament, amb un gran centre de transferència tecnològica al país que ens permetrà ser més competitius i guanyar dimensió a Europa i al món i, al mateix temps, garantir major capacitat de capitalització a les petites i mitjanes empreses.

També hem treballat durant aquests darrers mesos i aquest any en impulsar encara més la valorització tecnològica, i, per tant, totes les eines d'assessorament i de suport per tal de..., tot el coneixement acumulat a les universitats i als centres de recerca, posar-los més a disposició del món empresarial. I també hem treballat gràcies al suport que ens dona la xarxa Enterprise Europe Network, de la Comissió Europea, amb la cooperació tecnològica internacional, i, per

tant, tenim bons acords de cooperació i de transferència tecnològica, de col·laboració des dels nostres centres tecnològics i universitaris amb centres internacionals i europeus.

També hem avançat amb els instruments d'estímul de la demanda empresarial i hem impulsat programes d'iniciació a la innovació, els programes de bons tecnològics, que per primera vegada s'hi ha posat accés per part de les petites i mitjanes empreses com a subvencions, com a ajuts, per aconseguir descomptes en projectes de transferència tecnològica, i també altres programes de suport a incentius a la innovació, a la gestió de la innovació i de suport als nuclis d'innovació tecnològica i acompanyament de projectes en aquest cas, a les convocatòries també del Cedeti, en les quals les empreses i els centres catalans hi participen.

Com li he dit abans, també, hem impulsat d'una manera clara instruments d'innovació internacional i també de dinamització de la innovació. Només dir-li que Catalunya, en aquest moment, i pel que fa a la classificació i categorització que existeix a nivell..., i vostè ha citat breument, només, la segona divisió, Catalunya lidera el nombre d'empreses innovadores en el conjunt d'Espanya, amb més d'un 22 per cent d'empreses innovadores; Catalunya lidera el nombre de sol·licituds de patents a nivell de tot l'Estat espanyol, el 18 per cent de les patents que genera l'Estat espanyol i els seus investigadors i recercants, el 18 per cent surt de Catalunya; la ràtio de personal dedicat a recerca i desenvolupament a Catalunya és d'un 1.54 per cent, per sobre de la mitjana espanyola i per sobre de la mitjana de la Unió Europea, que és l'1.22 per cent; també el nombre d'investigadors sobre el personal ocupat en matèria de recerca i desenvolupament, a Catalunya es manté per sobre de la mitjana europea, un 20 per cent per sobre, i també Catalunya obté una ràtio d'ocupats, de personal ocupat en alta tecnologia, per sobre de la ràtio europea.

En aquests moments, i per documents no només publicats per nosaltres, sinó per revistes internacionals, Catalunya ocuparia la tretzena posició mundial en nombre de documents per habitant publicats, i, per tant, d'elements d'investigació i de publicacions relacionades amb la recerca i amb la innovació. En tenim prou? No; és insuficient, per descomptat.

I el que m'agradaria destacar és que vostè oblida que això de donar les gràcies..., miri, del que es tracta és de tenir bones relacions des d'una perspectiva de col·laboració i cooperació, però donar les gràcies perquè es retorni amb una quantitat molt minsa l'aportació fiscal i l'esforç que fan els ciutadans, les empreses, el país en general, em sembla desproporcionat. Encara hauríem de donar les gràcies, fins i tot, pel FLA, segons vostè, un mecanisme pel qual es produeix ja la sublimació de la irracionalitat: el país avança els seus diners amb els impostos que paguen ciutadans i empreses i quan no tenim prou finançament resulta que els diners que ja han pagat els ciutadans i les empreses de Catalunya se'ns retornen en forma de préstec perquè ho retornem amb interessos... Clar, si per això hem de donar les gràcies, em sembla que vostè té un sentit de l'agraïment un punt distorsionat.

I deixi'm que li recordi que formem part d'un sistema, del qual aportem la força del nostre capital humà, un 16 per cent de població, que aportem un 19 per cent del producte interior brut de l'Estat, que aportem aproximadament un 22 per cent de l'esforç fiscal, que som el 25 per cent de les exportacions o el 25 per cent del turisme estranger que ens visita, i que rebem el 9 per cent de les inversions de l'Estat a Catalunya, entre elles també les inversions per investigació, per recerca i per les universitats.

Clar, si a tot això és al que vostè creu que hem de donar les gràcies..., em sembla que a la majoria dels ciutadans de Catalunya no hi coincideix. Ho repeteixo, si vol que parlem d'innovació, doncs, parlem del programa RIS3, de l'estratègia empresarial, dels centres que avui tenim clarament cada vegada més coordinats i més a prop de les nostres empreses; si vol que parlem de demagògia li deixo el faristol perquè continuï.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gracias, presidenta. Bueno, después del montón de tópicos que nos han soltado..., claro, al final la verdad se impone y las contradicciones de la mentira se desvelan. ¿Cómo puede ser que Catalunya lidere España y que en cambio sea agraviada? Se pueden quejar otros, Teruel se puede quejar de que no hace trasplantes de corazón porque todos los aragoneses pueden venir a Barcelona, porque Barcelona puede hacer mucha investigación porque es una de las dos ciudades importantes de una población de 47 millones de habitantes. Y si ustedes quieren perder eso deberían ser valientes, si se lo creen, y decirlo: «Perderemos ser una de las dos poblaciones de referencia de 47 millones de habitantes.» No tengan miedo, digan la verdad. Si a lo mejor mucha gente les sigue, porque lo que está claro es que la verdad no se consensua. No importa lo que crea la mayoría de la gente. La verdad no es una cuestión de creencias. La ciencia no se puede consensuar. Hay un método científico que se lleva unas conclusiones y con el primero que descubre un dato real, ese tiene la razón aunque los demás no crean, son los demás los que luego tienen que seguir su método para saber la verdad.

Habla usted de oportunidad perdida, cuando hemos perdido dos años, porque ustedes..., sí, mucho powerpoint, es el Gobierno que más powerpoint debe hacer del mundo, van a la Unión Europea y les dan una palmadita en la espalda, les dicen..., pero les bajan a tercera –pero les bajan a tercera. O sea, la Unión Europea, que es tan fantástica y está encandilada con los powerpoints que les envía la Generalitat de Catalunya, sin embargo les baja a tercera división. Debe ser..., no sé, a lo mejor no le hacía a usted víctima de la LOGSE, pero necesita usted progresar. Yo ya sé que ahora aprovechará la segunda tanda para sacar la artillería, pero es que la realidad es muy dura. Yo sé

que es una interpelación sobre una materia muy transversal. Tendríamos que incluir aquí a los *consellers* d'Empresa y Ocupación, que está aquí presente y le agradezco la presencia, Economía, Educación, Salud, agronomía, Territori, Governació.

¿Preguntas que nos salen? Nos salen un montón. Evidentemente no me salen las que responden los powerpoint del Gobierno porque básicamente no sirven para nada, porque no ha mejorado sino que ha empeorado la situación de la innovación en Cataluña, como lo dice la Unión Europea. A lo mejor cree usted que este humilde diputado es capaz de manipular a la Unión Europea para perjudicar los powerpoint de este Gobierno, pero le aseguro que no es así.

Temas que nos gustaría cubrir y que además son tan enormes que no vamos a poder: el anumerismo y el acientismo de nuestra sociedad. Eso le ocuparía más al Departament d'Ensenyament, pero es cierto que tenemos un sistema educativo que es muy bueno para el siglo XIX pero que no es bueno para el siglo XXI. Eso también es innovación, también tenemos que innovar en el sistema educativo. Es un reto que tenemos, que si no lo hacemos por las buenas nos lo harán hacer por las malas. De hecho ya estamos viendo los peligros de no ser capaces de entrar en el siglo XXI. Debemos ser capaces de fortalecer sectores tradicionales: el turismo, que se están haciendo cosas, evidentemente, pero la Generalitat, con toda su potencia, con todos esos esfuerzos que destinan a poner lacitos amarillos en las farolas, destínenlos a modernizar el turismo, la industria textil, el sector agroalimentario, que nos va bien, exportamos mucho, es un gran elemento exportador, pero nos irá mejor si innovamos.

¿Cómo nos ocupamos, por ejemplo, del *paperless government*, de un gobierno sin papeles? ¿Qué ha hecho el Gobierno al respecto? Porque dinero se ha gastado un montón, se ha gastado miles de millones de euros. ¿Qué ha hecho el Gobierno al respecto de tener una administración que ahora mismo está a caballo entre siglo XIX y siglo XX para meterla en el siglo XXI? ¿Qué barreras ha eliminado este Gobierno, burocráticas, para el despliegue y la implantación de redes de nueva generación de fibra óptica hasta el hogar, de telefonía móvil de última generación? Tenemos en Barcelona el Mobile World Congress, fantástico. ¿Qué iniciativas sigue haciendo el Gobierno? Y aquí es una cosa que estamos haciendo bien, y no me duelen prendas ¿Vamos a destinar más dinero a I+D+I? La ejecución es buena. Mire, le voy a decir una cosa que hace bien el Gobierno, está haciendo unos buenos términos de ejecución presupuestaria en materia de I+D+I; démosle más impuesto manteniendo la ejecución, manteniendo el nivel de ejecución. El recorte es de un 90 por ciento, es muy grande, no lo vamos a recuperar a corto plazo, pero intentemos, haciéndolo, manteniendo lo que se está haciendo bien, que es ejecutar lo que se presupuesta.

¿Cómo mejoramos la transferencia? No basta con decir: «Esto, bueno, podemos convencer a los electores, a lo mejor tenemos campaña en dos meses...» ¿Cómo vamos a mejorar la transferencia? Seamos valientes, ¿Qué tenemos que hacer? A lo mejor tenemos que pi-

sar algún callo, hagámoslo, seamos valientes, digámosle a la gente lo que hace falta. Por último, y quería comentar ya otro de los múltiples temas, cómo está el estado de desarrollo de la Agenda Digital Europea, que es un tema que nos preocupa, que en España vamos atrasados, y en Cataluña vamos atrasados.

Muchas gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. Disculpi, senyor diputat, venia preparat amb un dossier ampli de xifres, de dades per contrastar, per comentar, però, sincerament, la seva interpellació m'ha defraudat moltíssim. Vostè va preguntant al Govern per parlar sobre les polítiques d'innovació i ha parlat de tot menys d'innovació, i quan ha intentat aportar algun argument, demostra un desconeixement profund. I jo l'invito al departament, quan vulgui, per explicar-li amb els meus col·laboradors tot el que està fent, i que veig que vostè desconeix al cent per cent –desconeix al cent per cent–, tot el que està fent el Govern en aquest sentit.

Perquè, és clar, ens parla d'innovació en matèria de turisme. Per què no va algun dia com a invitat a les conferències sectorials de turisme que convoca el seu ministre i observa què és el que diuen la resta de comunitats autònomes amb relació a les polítiques de regulació, d'ordenació, d'alguna manera, d'avantguarda que està fent Catalunya? Vol preguntar-ho a les conferències sectorials de turisme? O per què no analitza –parlava d'educació– els nivells que s'estan, malgrat les dificultats, recuperant amb relació al fracàs escolar i a les reformes que s'estan impulsant al nostre model educatiu? Perquè, és clar, ha fet servir el concepte innovació per fer una perdigonada de vaguetats, sortir en aquest faristol i atribuir-se el patrimoni exclusiu de la *veritat*, o parlar de mètode científic per, d'alguna manera, no tenir cap fonament sobre les argumentacions que vostè fa i oblidar que entre ciència i ètica hi ha d'haver sempre, doncs, un lligam molt profund, perquè quan la ciència abandona l'ètica o les referències al mètode científic abandonen l'ètica i, d'alguna manera, els principis morals, passen coses molt greus, i han passat coses molt greus en el nostre entorn fa uns quants anys, no?

Miri, Catalunya, és veritat, segons els indicadors de l'any 2012 va passar de la segona a la tercera divisió; allà ens hi vam trobar Espanya, i suposo i espero que l'any 2015 tornarem a pujar, i el nostre objectiu és que l'any 2020 estiguem amb les regions líders en matèria d'innovació, com ens hem proposat i hi estem treballant. I quan vostè fa referències, algunes referències, només algunes, doncs, demostra, sincerament, que és que ni tan sols, i ja ho entenc, que no li interessa aquest tema des d'un punt de vista comunicatiu i mediàtic, però si sortim cada setmana o cada quinze dies recordant quin és el procés i

el projecte que hem fet d'integració dels sis centres tecnològics, què estem fent? Això, un gran projecte de transformació d'estructura de país –sé que vostè..., estructura d'Estat–, doncs, és una estructura de país el que estem fent amb la fusió i la integració dels sis grans centres tecnològics avançats, amb un projecte que ja s'ha iniciat, que ja no és només una definició de *powerpoint*, que veig que vostè li té, doncs, una certa angúnia a aquest concepte; suposo que és que això potser li permetria saber alguna cosa més i també saber que ja hem compromès que l'any 2015 destinaré un 50 per cent més de recursos en polítiques d'innovació, precisament per finançar aquest projecte.

D'altra banda, és que això també està recollit en l'acord social permanent que amb sindicats i patronals hem subscrit fa uns quants mesos, document que suposo que s'hauria pogut mirar en el seu apartat, també, d'innovació, si és que volia parlar de veritat d'innovació; i els sectors estratègics, recollits en l'estratègia industrial, on es parla clarament de les polítiques d'innovació sector per sector: l'agroalimentari, l'automoció, la química i els recursos, els sectors de les ciències de la salut, tot aquest procés que, en definitiva, el Govern està impulsant. Amb mancances? És clar, pressupostàries, les primeres. I potser hi ha coses millorables, per descomptat. I per això tot aquest projecte i aquest procés el fem amb un ampli ventall de concertació i de diàleg amb els protagonistes reals, que són la iniciativa privada, l'empresa, la universitat i els recercants.

El procés de transformació de les TIC, amb dificultats perquè és canviar tot un model, vostè ha nomenat –sí, sí– 2.400 milions a invertir –a invertir– els propers anys, que ja ha començat fa escassament un any i mig, doncs, això ens permetrà l'any que ve, si tot avança d'acord amb les previsions, que tinguem el 95 per cent de les escoles connectades amb fibra òptica i la totalitat dels centres sanitaris del país, i arribarem a un 90 per cent, 95 per cent, dels pobles i dels municipis on després, amb estratègia comercial que intentarem impulsar, s'arribarà també a la implantació del FTTH i, per tant, la fibra òptica a cada casa, no? Però això ja serà qüestió del mercat.

En qualsevol dels casos, només sàpiga –només que sàpiga, i li donarem també les referències perquè veig que tampoc se les va llegir– que aquest procés d'integració de totes les TIC amb una visió transversal, integradora i modernitzadora ha sigut reconegut per tot Europa, i que els operadors de telecomunicacions espanyols ens diuen que el que està fent el Govern català en el tema de fibra òptica no existeix a cap altra entorn espanyol. Parli amb els operadors i vingui'ns a demanar explicacions sobre això. I quan vulgui parlaré de l'Agenda Digital perquè, precisament, la setmana passada jo esperava haver-lo vist, si és que l'interessen tant aquests temes d'innovació, al congrés de les *smart cities* que es va tenir la setmana passada aquí a Barcelona i on vam presentar l'estratègia catalana en matèria de ciutats i de regions intel·ligents.

Acabo ja, presidenta. En qualsevol dels casos, ho repetixo, la innovació hauria de ser una aposta i un gran espai de consens i de concertació; observo que, una

vegada més, el Partit Popular utilitza la demagògia; ha fet una interpellació, ho repeteixo, molt allunyada del que hauria de ser el rigor per parlar de temes d'innovació, de recerca i de desenvolupament. Espero en una altra ocasió i, en qualsevol dels casos, em poso a la seva disposició per facilitar-li documentació que permetrà preparar millor la seva intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre esports.

Interpellació

al Govern sobre esports (tram. 300-00238/10)

La presenta el Grup Parlamentari Socialista i té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller de la Presidència, diputades, diputats, secretari general de l'Esport, Ivan Tibau, director del Consell Català de l'Esport, Gerard Figueras, gràcies per estar aquí. Bé, des del Grup Socialista presentem aquesta interpellació al Govern amb relació a les polítiques públiques en matèria d'esport, en primer lloc, per reivindicar i fer debats sobre on som, on passem, quines són les dificultats a les quals ens estem trobant, i, en segon lloc, per les preocupacions que tenim sobre diferents elements que cal posar sobre la taula i que ens preocupen especialment perquè afecten molt directament la continuïtat de moltes activitats o disciplines esportives.

Centrarem la nostra intervenció en diferents blocs, que si alguns no els acabem o no podem entrar en profunditat em permetrà el conseller que llavors al segon torn de rèplica pugui desenvolupar-los una mica millor. Parlaré indistintament, evidentment, d'esport, i qui parla d'esport parla d'activitats esportives o parla de la pràctica d'activitat física, eh? Ja hem abandonat aquell concepte d'esport com a element de competició únicament, sí que també, però creiem que l'esport agafa disciplines i orientacions molt més diverses que precisament és el que l'ha fet augmentar exponencialment els últims anys i, per tant, d'agafar unes dimensions molt i molt importants.

Ens centrarem en set punts bàsics. Seria..., unes fan referència a alguns dels punts, que no hauria de ser així, però per les últimes decisions també preses des del Govern de l'Estat afecten d'una manera molt directa l'esport a Catalunya, perquè Catalunya té competències exclusives en matèria esportiva, però les decisions, algunes decisions ens afecten i, per tant, creiem que cal..., avui dia afecta i cal resoldre alguns temes que s'ha de demanar al Govern espanyol i uns altres, evidentment, al Govern català, que és qui té competències. Alguns fan referència a insuficiència pressupostària; d'altres, senzillament, a regulació, que la regulació no perjudiqui, si més no, l'activitat esportiva.

Parlarem, volem parlar, evidentment, renovar el compromís d'aquest Parlament, evidentment, renovar el compromís del Govern amb les activitats esportives, amb tota la gent que arreu del país: clubs esportius, federacions, monitors, entrenadors, pares, mares que acompanyen i col·laboren amb els diferents clubs i entitats esportives d'arreu del país, difícilment trobarem algun poble de totes les comarques de Catalunya que no hi hagi algun equip, alguna activitat física i, per tant..., o algun club, que es faci activitat. Per tant, cal també reconèixer, evidentment, des d'aquest Parlament la tasca de tota aquesta gent.

Parlarem de les inspeccions, que s'ha acabat la moratòria de l'1 de novembre, per tant, les inspeccions que continuaran per part de la seguretat social, de treball i seguretat social als clubs esportius, de la llicència única esportiva, de l'augment de l'IVA a les instal·lacions esportives, passant del 8 al 21, sempre dic: podem promocionar la pràctica esportiva, però el que està clar que si un es vol carregar un sector el que ha de fer és apujar-li l'IVA del 8 al 21. Impossible en moments de crisi, eh?, doncs, aguantar aquest augment de costos.

També parlarem de pressupost 2015 Generalitat, 15 i successius –15 i successius. Entenem que la situació és la que és i ens hi comprometem a ser coresponsables amb el Govern en aquest sentit de dir: hi ha pocs diners però sí que cal recuperar uns mínims –uns mínims– de diners per a l'esport federat, per a l'esport escolar, que han rebut ajustos molt i molt dràstics, insostenibles per a l'activitat en esport federat, en esport escolar del 70 per cent, en esport federat del 50 per cent, les aportacions a l'esport escolar.

Parlarem del pla estratègic de l'esport escolar i universitari, de les assegurances mèdiques, el cost de les assegurances mèdiques per les llicències esportives a menors d'edat; parlarem de l'homologació, aquest període, aquestes moratòries que teníem a la Llei del 2008, de la Llei de professions de l'esport, aprovada pel Parlament i que donava un termini per tal d'homologar els títols de les diferents federacions. Hi ha una polèmica, n'hem estat parlant, crec que cal buscar un acord, hem estat fent moratòries des del 2008 però, escolti, tal com està la situació, fem més moratòries. I nosaltres afegiríem..., si us plau, demanem una moratòria, conseller, i afegiríem: qui més sap d'esport són les federacions, potser qui més sap dels continguts que s'han de donar per un títol esportiu són les federacions, per tant, el que hem de buscar amb aquesta modificació de la Llei de professions de l'esport busquem la manera, no només per fer la moratòria sinó perquè es reconegui aquesta realitat.

Reivindicar grans dades, molt ràpides perquè sinó no tindré temps, anar a concretar. 2.5, 2,7 del PIB català té relació amb l'esport, les empreses esportives facturen a l'entorn de 4.000 milions d'euros, 437.000 participants d'esport escolar setmanalment, 600.000 persones practiquen setmanalment esport federat, el 70 per cent –no sé si aquí faríem la mitjana–, el 70 per cent dels catalans practiquen esport –practiquen esport– habitualment, el 70 per cent. Això, amb un clar canvi de tendència molt important a partir de les Olimpíades del 92 en el qual tots teníem una visió de compe-

tició, d'alta competició del que era l'esport, i allò va servir també per obrir a altres disciplines i, precisament, per arribar que es pugui fer activitat de qualitat en condicions, amb seguretat, amb aquest 70 per cent de les persones del país.

Ara que parlem tant de país, jo crec que una de les estructures d'estat més importants és construir un país saludable, un país educat en els valors de l'esport i, evidentment, un país que fa activitat esportiva, que genera llocs de treball i que genera una economia molt important i amb aquesta diversificació que hem apuntat. Tenim esportistes catalans reconeguts arreu del món, no només en olimpíades, campionats del món, en l'organització de campionats internacionals a casa nostra. Per tant, això no és casualitat, això és una llarga trajectòria en la qual segurament que tots hi hem fet molt, institucions –institucions– i, evidentment, tota la gent que són els que estan al peu del canó, federacions, clubs i tots els que hem cometat anteriorment, que són els veritables protagonistes. Ara, caldria que veiem que depèn del que fem ara amb crisi; hi ha crisi, i, per tant, cal gestionar, cal estalviar i cal gastar menys de tot arreu, però vigilem molt bé on gastem perquè la mitjana d'ajustos de la Generalitat ha estat de prop del 30 per cent, la mitjana de l'esport federat és del 70 per cent, per tant, hauríem de mirar a veure com ho fem. Ja saben allò que diuen, a més a més, no?, que cada euro invertit en esport genera, amunt, avall, tres euros, un estalvi de tres euros en sanitat, diuen que hi ha 3.300 morts anuals relacionats amb el sedentarisme. Per tant, cal construir un país saludable i cal, evidentment, invertir en esport per estalviar en sanitat.

Creiem que cal preservar l'esport i cal potenciar-lo. Tenim problemàtiques, algunes del Govern de l'Estat, d'altres del Govern de la Generalitat. Les empreses privades, del sector privat, que històricament també han ajudat al sosteniment de molts clubs esportius estan baixant per la crisi econòmica i resulta que des del Govern de l'Estat el que fem és regular per encara «apretar» més: augmentem IVA. No tenim una llei de mecenatge esportiu. Si cada vegada tots som conscients que costarà més aportar diners públics al sosteniment de l'esport, doncs, fem lleis que facilitin l'entrada de recursos privats a l'esport. Tampoc ho tenim.

És un greu error –és un greu error– les inspeccions als voluntaris i persones que col·laboren amb els clubs esportius. És un greu error. La gent, la majoria de persones, n'hi han que són professionals de l'esport, però la gran majoria de persones que fan funcionar l'esport d'aquest país són voluntaris. Molta gent té la seva feina, o gent està a l'atur, i durant el seu temps lliure se'n va a col·laborar amb l'esport. Per tant, cal buscar una regulació específica. Demanem moratòria, u. Dos, demanem regulació específica per a les petites compensacions que hi pugui haver; no que no es faci re: regulació específica; no simples treballadors, no són treballadors els que fan funcionar els petits clubs, les petites entitats, els extraescolars. Ara, si pensem que tot això és món empresarial, llavors hem begut oli. Per tant, la realitat s'imposa i al final, com que no es pot fer, perquè només es pot donar d'alta, tota la gent

que hi col·labora, com a treballadors..., reduint el 30 per cent, o el 20, o el 40 per cent, els clubs o les disciplines esportives, perquè no hi ha prou diners per pagar-ho, perquè n'hi ha molts que estan en risc.

La llicència única esportiva: recolzament, ja ho vam dir, al recurs d'inconstitucionalitat, en cas que s'hagi de posar, eh?; per tant, ens sembla bé.

I llavors, sí, pressupost Generalitat. Cal recuperar aquest esport que dèiem, esport federat, esport escolar. Cal impulsar el Pla estratègic de l'esport escolar i universitari; no el dotem de prou recursos perquè pugui tirar endavant. Cal buscar la fórmula per facilitar l'esport entre els joves, de finançar l'assegurança mèdica, que té uns costos importants; veiem com les llicències esportives..., hi ha molta polèmica i molts problemes en aquest sentit.

Cal consolidar els centres de tecnificació esportiva amb els diners que necessiten per funcionar. Vam votar a la Comissió d'Afers Institucionals de no traslladar, de no tancar, de no traslladar el centre d'Esplugues, la Residència Blume. És una referència que tots n'hem d'estar orgullosos. Per tant, conseller, podem estar tranquils que mantindrem el centre de tecnificació d'Esplugues? És important: l'esport de competició porta a més esport de base i l'esport de base porta a més esport de competició. Per tant, són complementaris i necessaris.

Creiem que cal educar a través de l'esport, creiem que volem un país que tingui cultura també a través de l'esport, salut a través de l'esport, oci a través de l'esport, i evidentment l'esport genera economia i llocs de treball.

Gràcies, conseller, i, si de cas, a la rèplica ampliaré alguna informació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Benvolgut diputat, diputades i diputats que ens acompanyen a l'hemicicle... En primer lloc, agrair l'oportunitat que em dona, doncs, per tractar tota la qüestió relativa a l'esport i a la política esportiva en particular, perquè, evidentment, doncs, és un tema central, vostè hi ha fet referència i jo també ho voldria subratllar, no?

Li voldria situar, procurant, doncs, contestar al que em demanava en la seva interpellació, el que per una banda són... De fet, a nosaltres ens ha tocat desplegar en aquests temps la pròpia política esportiva –que val la pena recordar que hi tenim competència exclusiva, encara que alguns se n'oblidin, no?–, que correspon promoure a les institucions catalanes i particularment a la Generalitat de Catalunya i a la seva Direcció General de l'Esport. Però al costat de fer això, que és al que ens hauríem de dedicar principalment, doncs, lamentablement en aquests darrers temps ens hem de

dedicar també a combatre, diguem-ho clar, les envestides que vénen per part del Govern del Partit Popular, contínues, però no en contra de les institucions catalanes, que també, sinó en contra, en aquest cas particular, de tot el que representa el món de l'esport a Catalunya, eh? Per tant, són aquests dos, diguem-ne, fronts d'acció, als quals vostè en part també ha fet referència i jo, a través de l'exposició inicial que li faré a continuació, doncs, procuraré correspondre'm i respondre a les qüestions diverses que em plantejava, no?

Fixi's, els nostres, diguem-ho així, molt resumidament, molt sintèticament, cinc grans àmbits d'actuació des del punt de vista d'allò que ens pertocaria..., i aquest hauria de ser el motiu central del debat, però malauradament, hi insisteixo, doncs, també hauré de fer una referència a com afrontem les envestides del Govern del Partit Popular. Però allò que és propi, de fet allò que ens ocupa principalment, la nostra acció vindria a l'entorn de cinc eixos d'actuació, no?

El primer, tot el relatiu a l'actualització de les nostres instal·lacions esportives, dels equipaments esportius del nostre país, en un context en què és evident, doncs, que la disponibilitat pressupostària és la que és, però que convé poder reidentificar o identificar millor, si m'ho permet, tot el conjunt d'equipaments i dels requisits d'aquests equipaments, perquè, si som honestos tots plegats, probablement, fent una mirada crítica als anys passats, doncs, potser –dic només potser– hem volgut aspirar a un nivell d'equipaments i de sofisticació en aquests mateixos equipaments esportius que vaja, que no es corresponien, com a mínim segur, pel que li diré a continuació, amb les disponibilitats pressupostàries que tenia la mateixa Administració. No parlo d'ara, eh?, parlo de fa potser set o vuit o nou anys enrere. La prova d'això és que tenim, diguem-ne, pluriennals per pagar fins al 2027, sense haver fet res aquests últims quatre anys, eh? Imagini's.

Per tant, certament, doncs, hi va haver una despesa que no només comptava amb uns ingressos molt més anys fa uns anys enrere, sinó que a més a més es va gastar allò que no es tenia i haurem d'anar-ho tornant entre tots, no? I val la pena, creiem, i s'està fent, doncs, una revisió a fons de tots aquests equipaments i instal·lacions esportives. Aquest any hem pogut fer una cosa que no havíem pogut fer fins ara, que és destinar una partida al món local, doncs, d'1.600.000 euros; és una partida modesta en comparació amb les que es varen gastar en altres temps, no? Tingui present, de totes maneres, que paguem cada any de l'ordre d'uns 10, 12 milions d'euros de pluriennals, diguem-ne, molts d'ells, per cert, contrets la tardor del 2010, just ara fa quatre anys, d'una manera, si m'ho permet dir amb tota l'elegància de què..., és possible, un punt imprudent, eh? Però, bé, creiem que és necessari tenir aquesta actualització del Pla director d'instal·lacions i d'equipaments esportius, i s'hi està treballant.

Segon eix d'actuació, tot allò relatiu –vostè hi ha fet també algun comentari– als plans estratègics de l'esport escolar, de l'esport universitari. Hem volgut promoure –perquè a més a més hi ha un consens polític, doncs, a l'entorn d'una futura candidatura de jocs olímpics d'hivern– també un pla estratègic relatiu

als esports d'hivern, no?, i, òbviament, el Pla nacional de promoció de l'activitat física. I, al costat de tots aquests plans estratègics, que, de fet, ens permeten, no?, configurar una estratègia conjunta, d'operadors, d'esportistes, d'entitats, de federacions, òbviament d'institucions, per poder fer front a tot allò que són les necessitats del món de l'esport i òbviament també comptant amb tot el món professional.

Tercera, tot el relatiu a l'activitat de foment, eh? Vostè abans hi feia una referència. Jo li vull fer notar..., ho dic perquè tingui també una proporció de l'esforç, particularment d'aquest any 14. Fixi's, aquest any 14 el Departament de Presidència, que jo presideixo, valgui la redundància o aparent redundància, doncs, de fet té el mateix pressupost que l'any 13, comptat i debatut, tot junt, eh?, un 0,4 per cent menys, el conjunt del pressupost del Departament de Presidència. Li dono aquesta referència, eh?

En aquest context, que és, per tant, el mateix, en xifres absolutes i relatives, pràcticament -0,4 per cent menys, eh?-, el que hem fet, la decisió que varem prendre en la configuració d'aquest pressupost del 14 és incrementar un 20 per cent tota l'activitat de foment, la diversa, eh?, la que inclou subvencions per al suport als consells esportius, a les federacions, a l'organització i participació en activitats esportives federades, a les activitats esportives i actes que tinguin de fet un impacte significatiu en el sistema esportiu a Catalunya, als ajuntaments -allò que li deia abans, no?-, i també les subvencions a la realització de treballs d'investigació de les ciències de l'esport.

Hem fet aquest esforç en un mateix context pressupostari, eh?, de disponibilitat pressupostària, d'un 20 per cent més. És evident que això continua quedant curt, a criteri nostre, això ja li ho dic jo, però ens hem de situar no només en el context pressupostari que tenim, sinó que a més a més hem de dedicar una molt bona part del nostre pressupost, per a desesperació, diguem-ho així, d'una manera col·loquial, del mateix secretari general de l'Esport..., que una part significativa del que té ha de gastar-se en deutes contrets, doncs, fa quatre anys endarrere, particularment fa quatre anys endarrere, el 2010. Ara, en aquestes èpoques, eh?, es va anar assumint tot un conjunt de compromisos, que, òbviament, els hem hagut d'anar atenent en bona part, no? Per tant, activitat de foment, amb aquest esforç, en un context que és el que li descrivia, no?

En quart lloc, hi ha un compromís, i ho hem anat fent, i ho anem fent, i a més a més d'acord també amb aquest Parlament, en moltes ocasions, doncs, d'anar donant recolzament a grans esdeveniments esportius, eh? Li poso un exemple que, a més a més, va ser motiu també un dia d'una interpellació i d'una moció, aprovada diria que per unanimitat d'aquesta cambra, cosa que valorem, i a més a més va anar molt bé en aquest cas, doncs, per al territori de Tarragona, no?, que és els Jocs del Mediterrani. En un context de poca disponibilitat pressupostària hi ha alguns grans esdeveniments esportius on, deixi-m'ho dir col·loquialment, hi hem posat la banya i, a més a més, hi estem molt compromesos, amb el que això representa a més a més també en termes econòmics, no? I d'altres, eh? Jo li

podria fer una llista, si tingués més temps, d'altres grans esdeveniments, que, a més, són emblemàtics -penso ara, per exemple, en la Volta Ciclista a Catalunya-, que són emblemàtics des del punt de vista de la tradició, de l'impacte que a més a més tenen no només des de la perspectiva esportiva, sinó també en la nostra societat en el seu conjunt.

I, en cinquè lloc, tot allò relatiu a l'àmbit normatiu. Aquí ja ho he dit en alguna altra ocasió, per exemple quan vaig tenir l'oportunitat de presentar la iniciativa de la Llei de professions de l'esport. Aquí varem aprovar conjuntament -conjuntament vol dir, de fet, per unanimitat- el 2008 la Llei de professions de l'esport, i, bé, alguna cosa no devíem fer bé del tot, perquè, moratòria rere moratòria. I ara vostè m'ho demana i jo hi estic d'acord, i, per tant, doncs, convenim que haurem de fer una tercera moratòria, si no vaig descomptat, no? Això és simptomàtic que alguna cosa no es va regular bé el 2008. Tots. Com que hi varem ser tots, per unanimitat, tots en som responsables, no?, perquè quan les coses, doncs, es planifiquen i després has d'anar acumulant moratòries deu voler dir que bé que hi ha gent que s'hi ha anat adaptant, però que, vaja, o no havíem calculat bé els instruments disponibles o simplement, doncs, que potser s'identificaven uns objectius que no estaven estrictament a l'abast. Jo compto, vaja, que hi haurà el suport d'aquesta cambra per a aquesta moratòria novament, no?, i que, evidentment, el que sí que fóra convenient és que la modificació de la llei en el sentit més ampli la poguéssim tenir disponible el més aviat possible.

Respecte a altres coses que m'han quedat al tinter, després, en el segon torn, ja li acabaré de perfilar el que hem fet.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, agrair, en primer lloc, des del Grup Socialista, doncs, que s'accepti això, no?, de buscar la fórmula per ampliar aquesta moratòria i llavors entre tots..., reconeixent, evidentment, que les normes i les lleis no són perfectes i que, per tant, moltes vegades s'han de modificar, s'han d'adaptar, o que, a vegades, doncs, senzillament hi ha hagut alguns elements que no s'han tingut en compte, i, per tant, que, precisament, aprofitant que ja tenim el tràmit obert per a la modificació d'aquesta llei, que ja ho estem fent, doncs, home, fem-ho bé, aquest cop sí -aquest cop sí.

Estem d'acord que l'esport és un dels pilars de l'estat del benestar. Estaríem contents si, allò, de cara al gran públic, donéssim aquest missatge per dir: «És important, sí.» Mirem, intentem que això es traslladi als pressupostos, ja no amb major partida, sinó amb menys retallada, entenent que hi pot haver altres prioritats. Però acaba donant la sensació que estem donant un missatge de cara a l'esport d'elit, de cara a l'esport

escolar, de cara a l'esport de les instal·lacions, que potser no és tan important.

Ja li ho he dit, som coresponsables amb el Govern, tenim empatia amb el Govern amb les dificultats del moment, ja ho sabem. Que alguna instal·lació esportiva potser no tenia, allò, el volum d'usuaris justificat o de ciutadans justificat perquè es fes quan hi havia el tripartit i potser no s'havia d'haver fet? En conec molt poques –en conec molt poques–, perquè a més a més hi havia un dèficit d'instal·lacions esportives molt important. I n'hi pot haver, segur –segur. Però jo li dic una altra cosa: moltes d'aquestes instal·lacions que es van fer –i és una cosa que no té a veure amb el Govern– les gestionen concessions administratives que pagaven un 8 per cent d'IVA i ara en paguen un 21. Si aquestes concessions administratives fan fallida o no funcionen, qui n'haurà d'assumir el cost? Llavors sí que sabem el que valen aquestes instal·lacions esportives. Perquè el que consta és construir, sí, però encara costa tant o més mantenir segons quines instal·lacions. Estic pensant ara en piscines, eh?

Per tant, li puc acceptar una part, però jo crec que necessitem més diners –necessitem més diners–, i, per tant hem de parlar-ne, sobre com ho fem. Com pot ser que el Govern, si no està d'acord amb les inspeccions de la seguretat social, ahir mateix organitzaven una jornada amb tots els clubs per dir-los: «Us heu d'adaptar i heu de fer contractes...» No sé què van dir, perquè no hi era, evidentment, però van enviar una carta als clubs esportius als quals deien que s'havien d'adaptar i que el Govern assessoraria sobre com fer-ho. No sé com ho fèiem. Nosaltres diem: «No hi estem d'acord.» Enteníem que el Govern tampoc hi estava d'acord i que el que cal fer és evidentment..., i el Consejo Superior de Deportes entenem que tampoc hi estava d'acord, però segurament que no se n'han sortit, amb els seus socis del Govern central.

Nosaltres li volíem dir potser amb una reflexió més política, conseller, diu, l'última vegada que vam parlar de llicència única, que vam parlar també d'inspeccions, ens va semblar entendre que vostè deia que hi havien algunes línies de debat obertes, algunes línies de diàleg obertes amb el Govern espanyol, amb el Consejo Superior de Deportes. Ja sé que la situació política en aquests moments és molt complicada, però caldria, a través de federacions, a través del col·lectiu esportiu, a través del secretari general de l'Esport, a través seu, del Consejo Superior de Deportes, del secretari d'estat, buscar línies de diàleg, d'acord, precisament per solucionar aquests temes, uns temes molt específics, molt concrets, que no tenen res a veure amb el futur polític de Catalunya.

Per tant, hauríem d'intentar, dic, amb les dificultats actuals, doncs, intentar buscar acords, sobretot en matèria de regulació. Ja ho sabem que hi ha molts problemes pressupostaris al Govern espanyol i al Govern català, però aquí els temes de regulació d'IVA, els temes de regulació de les inspeccions, i, evidentment, pel que fa referència al Govern català, que ja han dit que es complirà, que ens n'alegem. Per tant, ponts de diàleg, aprofitar el col·lectiu esportiu, que és molt potent a casa nostra i que, per tant, pot fer també de mitjancer.

I les instal·lacions esportives. Nosaltres no diem que hi ha d'haver diners per fer instal·lacions esportives, diem que tenim unes instal·lacions públiques esportives que cal mantenir-les i que hi ha una partida molt petita –molt petita–, que ja saben que lamentablement tots voldríem que fos més gran, però que sí que haurem d'intentar els propers anys que es pugui fer manteniment –manteniment–; no diem noves instal·lacions, diem manteniment.

Ha tret els jocs, l'exemple dels Jocs Olímpics. Jo tinc un doble sentiment: jocs d'hivern i Jocs del Mediterrani; els Jocs del Mediterrani han tirat endavant, jocs d'hivern Barcelona-Pirineus, doncs, una certa decepció, perquè sóc del sector esportiu, perquè sóc del Pirineu. Ho entén? Llavors, per Barcelona, pel context econòmic, pel que sigui, però sí que una certa decepció que tot això ha perdut velocitat i que no sabem en aquests moments en quin moment es troba l'estat d'aquests jocs d'hivern, perquè potencia el Pirineu, perquè potencia, vertebrava el país, perquè promociona les activitats esportives, i, per tant, ja sabem que els Jocs Olímpics, diferents dels de Barcelona, diferents, ara s'han de fer..., si fas grans esdeveniments, han de ser sostenibles, han de ser viables, doncs, diferents, però que sí que creiem que era una oportunitat molt important.

Res més, conseller; agrait per la predisposició a parlar. I sí que ens agradaria també que ens poguéssim trobar quan parléssim del pressupost 2015 de la Generalitat, no per aconseguir-ho tot, però sí per intentar pactar uns acords mínims de cara al pressupost 2015, i successius, amb tots els grups del Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo no insistiré més en la qüestió del pressupost; simplement crec que ens pot ajudar i donar rigor a tots plegats que, quan en fem judicis, d'on estan les prioritats, els fem o els situem en els termes, diguem-ne, que és possible comparar les coses, que són ni més ni menys que en els termes relatius que abans li deia, eh? Reitero el que li expressava, que en un context de contenció pressupostària del que és el Departament de la Presidència, és a dir, de fet, contenció tendint a la baixa, menys 0,4, un 20 per cent d'increment de les subvencions i de tota l'activitat de foment en el món de l'esport. Aquestes són les nostres credencials; si vol vostè, modestes, però en qualsevol cas això marca, diguem-ne, tendència. Si ho situéssim en el que és la disponibilitat del conjunt del pressupost d'altres èpoques, pararia compte, diguem-ne, que aquesta prioritat encara és més superlativa. Bé, crec que tindrem ocasió en el context dels pressupostos, com vostè deia, de poder-ho debatre amb més profunditat, i, per tant, ja ho farem.

Segona consideració, respecte a les inspeccions de la seguretat social i a la qüestió de la llicència úni-

ca, que abans havia quedat al tinter. La nostra posició és exactament la mateixa, que és d'oposició absoluta a aquesta, diguem-ne, línia d'actuació d'anar a escanyar aquell, diguem-ne, que no té capacitat de resposta, per dir-ho clar i català, eh? En aquest cas em refereixo a les inspeccions de la seguretat social.

El que crec que és també la nostra obligació..., a part de fixar aquesta posició, li podria relatar totes les trobades, totes les reunions, totes, diguem-ne, les accions que s'han fet des de la Secretaria General de l'Esport, des d'un servidor que els parla mateix, des de a través del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid –també em consta d'altres grups parlamentaris, com el cas d'Esquerra Republicana i probablement, doncs, del Partit Socialista Obrer Espanyol, no?–, que s'han intentat fer en aquest terreny, però que al final han resultat infructuoses. Aquesta és la constatació lamentable. I òbviament, al costat d'això, nosaltres també hem de fer notar a la gent del nostre país quin és el context i donar-los la informació, perquè, si no, diguem-ne, es trobarien molt desemparats, i això no vol dir compartir el que passa. Suposo que aquesta diferència s'entén perfectament, no?

Respecte a la llicència única, poc o molt també ens hem trobat el mateix, perquè és compartit pel sector del nostre país, esportiu i federat particularment. De fet, va més enllà del nostre país la idea compartida que això de la llicència única és, diguem-ho clar, un despropòsit, tal com està plantejat, no? Ara l'informo, a més a més, perquè és una comunicació que vàrem rebre abans d'ahir per part del *ministerio*, doncs, que hi havia la disponibilitat d'obrir una ponència tècnica, la que està prevista a l'article 33.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, de mirar a veure si hi podem trobar una solució. Ara està en el Consell de Garanties Estatutàries, l'elaboració del dictamen, precisament. La sensació que tinc, per com m'han informat els mateixos serveis jurídics de la Generalitat de Catalunya, és que hi ha fonaments clars que es contradiu amb el marc constitucional una vegada més, no? Però és evident, ja li ho ben asseguro, que, si tenim l'oportunitat d'obrir aquesta negociació i de matisar aquesta qüestió de la llicència única o de resoldre-ho, ho farem –ho farem–, ho prioritzarem. Com que no podríem la tanda de presentar recurs davant del Tribunal Constitucional, doncs, crec que ho hem de fer i convindrem que ho hem de fer, d'intentar resoldre-ho, i, si no, òbviament presentar el recurs. Si presentem directament el recurs i prou, sense intentar resoldre-ho, tampoc es resoldria curt, perquè ja sabem com funcionen els terminis de resolució per part del Tribunal Constitucional.

Bé, i un apunt final, fixi's que el tema, diguem-ne, del Pla estratègic relatiu als esports d'hivern li he tret jo. Per tant, fixi's fins a quin punt, vostè que apellava a la seva sensibilitat pel fet de viure ara al Pirineu, no?, doncs..., però el tema l'he tret jo; fins a quin punt per nosaltres aquesta qüestió és important. Perquè, òbviament, que hi hagin uns jocs o no no depèn ni de vostè, ni de mi, ni d'aquest Parlament, ni de l'Ajuntament de Barcelona, ni de l'Ajuntament de la Seu, ni tan sols de Catalunya, però sí que depèn de nosaltres –i aques-

ta determinació li ben asseguro que hi és– tot allò relatiu al foment de l'activitat esportiva en l'àmbit, diguem-ne, dels esports d'hivern, que se'n diu, i per això li ho he tret i per això li ho vull subratllar, no?

Moltes gràcies per la seva atenció, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem ara al punt cinquè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit dels serveis bàsics d'aigua, electricitat, gas i transport.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit dels serveis bàsics d'aigua, electricitat, gas i transport (debat de totalitat) (tram. 270-00012/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. (*Veus de fons.*) Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, la gent que ens segueix, conseller..., aquesta és una proposta per presentar al Congrés una proposició de llei per abaixar l'IVA, abaixar l'IVA en serveis bàsics –transport, electricitat, gas, aigua–; una proposició que té una esmena a la totalitat del Partit Popular, d'un Partit Popular que es caracteritza per negar drets bàsics. El Partit Popular nega drets bàsics a qui ho necessita i roba a mans plenes a gairebé tothom. Aquesta és la característica del Partit Popular. És així –és així.

Doncs, bé, des del Parlament de Catalunya, de la mateixa manera que ho hem fet el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida en el marc de l'Esquerra Plural, el que plantegem és una proposta, i una proposta per fer front precisament a l'escenari de pobresa energètica.

Hi ha un decàleg d'accions polítiques per fer front a la política energètica en què es parla de diferents propostes: reconèixer i definir oficialment la pobresa energètica; definir el concepte de consumidor vulnerable; establir plans contra la pobresa energètica; aplicar mesures d'eficiència energètica a les llars afectades per la pobresa energètica amb caràcter prioritari; millorar la implementació del bo social; garantir el subministrament en moments crítics; mesures interdepartamentals; millorar la informació per al consumidor vulnerable; incentivar l'autoconsum en famílies vulnerables, l'autoconsum que el Govern del Partit Popular nega. I, entre les mesures, parla de la disminució de l'IVA, aplicat al gas, a l'electricitat, i nosaltres hi afegim al transport i a l'aigua. Sens dubte aquesta no és la proposta més important, però és una proposta que es pot realitzar, que es pot materialitzar.

Quin és l'històric d'aquest Parlament? Alguns de vostès el coneixen perfectament. L'abril del 2013, el Parlament de Catalunya, el seu Ple, aprovava una moció del nostre grup que instava el Govern a promoure de manera immediata les mesures necessàries per combatre la pobresa energètica i evitar els talls indiscriminats de subministrament a les famílies en situació de vulnerabilitat.

Des d'aleshores, abril de 2013, fa més d'un any i mig, el Govern de la Generalitat ha aprovat poques mesures. De fet, el decret de l'any passat va permetre que vuit-centes persones –vuit-centes–, vuit-centes famílies –vuit-centes–, de les més de 320.000 famílies que pateixen pobresa energètica a Catalunya s'hi poguessin acollir; un decret minso, diria que fins i tot raquític: vuit-centes de 320.000 famílies.

Per la seva banda, les empreses subministradores avui no estan assumint cap responsabilitat en la gestió d'uns serveis d'interès general i giren la cara a una problemàtica que avui afecta més del 10 per cent de les llars a Catalunya.

Nosaltres entenem que avui hi ha un dret, un dret reconegut, sense anar més lluny, en els acords de l'Assemblea General de les Nacions Unides, en l'accés a un habitatge adequat. I en l'accés a un habitatge adequat amb tot allò que en deriva: l'accés a l'energia, l'accés a l'aigua, l'accés a una temperatura digna... Doncs bé, avui la realitat és que aquests drets bàsics i elementals, reconeguts en marcs com el de les Nacions Unides, a l'Estat espanyol no es garanteixen. La realitat és que la pobresa energètica afecta diàriament la salut de les persones i que, només en el 2012, es van produir a l'Estat entre 2.400 i 9.600 morts prematures vinculades a aquesta problemàtica. És curiós, parlem molt de les morts en carretera –1.129 morts el mateix any–, i el mateix any es produïen moltes més morts derivades de la pobresa energètica.

Les causes de la pobresa energètica les coneixen sobradament. Estan directament relacionades amb la crisi, però estan totalment vinculades a l'encariment del preu de l'energia. Vostès saben que els preus de l'energia i l'aigua han pujat, des del 2007, més del 60 per cent; que en l'última dècada s'han doblat; que s'ha situat el cost de l'energia, a dia d'avui, un 30 per cent per damunt de la mitjana; que avui paguem el cost de l'energia més elevat de tot Europa, traient realitats com Malta i Xipre, realitats insulars, on costa més produir l'energia, cosa que no té cap comparació precisament amb el context en què estem.

Nosaltres avui tenim i patim un oligopoli, un oligopoli elèctric, un oligopoli que se n'aprofita fent que el regulat controlï el regulador i un oligopoli que fa que en l'Estat espanyol s'hagin produït l'any passat més de 2 milions de talls de subministrament per impagament; que Endesa i Hiberdrola hagin tallat la llum a 1 milió de persones el 2013; que, en el mateix moment, Endesa hagi repartit 14.600 milions en dividendes extraordinaris; que Agbar hagi admès 150.000 talls d'aigua anuals i, amb referència al gas, s'hagi, doncs, compensat Florentino Pérez pel cas Castor, i podríem continuar i continuar i continuar.

Diagnòstic, per tant, que ens duu a aquest escenari: pobresa, exclusió i desigualtat, en el marc de la crisi. Segon element, inexistència d'estratègies de distribució de rendes, que fan precisament que estiguem en el segon context més desigual de tot Europa, després de la minúscula Letònia. S'abaixen impostos als que més tenen, sota l'empara d'aquelles frases d'«abaixar impostos és d'esquerres»; es va dir en castellà: «Bajar impuestos es de izquierdas» –ho va dir Rodríguez Zapatero. O s'accepta la lògica, en aquest país, que paguem més impostos que ningú, quan de tots és sabut que això és propaganda i que és radicalment fals. Les grans empreses espanyoles són les que tributen menys en l'impost de societats; les rendes de capital tributen molt menys que a la resta d'Europa, i qui suporta, òbviament, la fiscalitat d'aquest país són les rendes de treball.

Ens trobem en un escenari de segrest econòmic de les grans corporacions, que el regulat controla el regulador. A *Alternativas Económicas*, en el número del novembre del 2014, que parla dels sectors regulats, s'explica com els sectors amb majors connexions amb la política espanyola..., destaquen els del gas i l'electricitat. El 40 per cent dels membres dels consells d'administració en les empreses de gas i electricitat estan vinculats a la política. I no és perquè sí: és perquè, amb portes giratòries, membres de tots els governs de torn –Partit Popular, Partit Socialista– acaben precisament en aquestes empreses, i d'aquesta manera el que fem és tenir l'electricitat més cara d'Europa –traient Xipre i Malta– i afectar clarament el consumidor.

En l'accés a l'electricitat, al gas i a l'aigua, hi ha una transferència de rendes: del consumidor a les empreses. I no s'encara la solució: la necessitat que en aigua, gas i electricitat el que imperi sigui el bé comú.

Com fer-ho? Nosaltres ho hem plantejat en reiterades ocasions i amb reiterades propostes: guanyant la batalla del que és de fons, amb democràcia econòmica. I per això necessitem superar obstacles, superar obstacles com els governs del Partit Popular, o del Partit Socialista Obrer Espanyol, o de Convergència i Unió, que han donat suport a totes les reformes en matèria energètica, totes; que, quan s'han plantejat reformes i canvis substancials en matèria energètica, ens han dit que no; aconseguint que la llei del sector elèctric que s'acaba de votar en el Congrés dels Diputats, amb el lideratge del PP i amb el suport de..., Convergència i Unió –sí, Convergència i Unió–, doncs, sigui clarament modificada. Aquest és l'element de fons, i aconseguim, per tant, que els governs de torn deixin de protegir Endesa, Hiberdrola o Gas Natural i Unió Fenosa.

Però, per fer això, continuarem fent camí. Avui del que parlem és d'una proposta, si m'ho permeten, més modesta: la reforma fiscal. Una reforma fiscal en matèria d'IVA, una reforma fiscal, per cert, que s'acaba de tramitar en el Congrés dels Diputats, a què Convergència i Unió ha donat suport a canvi de la reducció en l'IVA –i no creiem que sigui una mala cosa– en matèria de flors i plantes i televisions i ràdios autonòmiques, però que, ai las!, s'han descuidat d'abai-

xar l'IVA en allò que estem avui plantejant: energia, transport, aigua i gas.

Avui, en matèria energètica, hi ha sobremortalitat, sobreendeutament i aïllament social. Els alts costos en l'accés a l'energia, vostès ho saben –ho saben–, el que signifiquen és sobremortalitat, sobreendeutament i aïllament social, en el país que té els preus més elevats en matèria elèctrica. La Llei del sector elèctric, que s'acaba d'aprovar al Congrés dels Diputats, amb el lideratge del Partit Popular i amb el suport de Convergència i Unió, significa –ho dic, perquè a vegades es parla de «les coses que es fan a Madrid», com si no anessin amb nosaltres; doncs, els mateixos grups que aquí les critiquen, allà les aproven, no?– un increment de la factura, en el seu tram fix, del 18 per cent. Aquesta és la realitat.

Doncs bé, sabem que aquest és un problema global. El que els plantejem és una proposta ben concreta; una proposta adreçada a l'insensible Govern del Partit Popular per aconseguir, en definitiva, que les mesures que han estat minses –que afecten vuit-centes famílies–, que les propostes que han estat recorregudes –del Govern, del Decret de pobresa, un decret de pobresa que és positiu que s'hagi fet però que ha estat clarament declarat insuficient i s'ha trobat amb el bloqueig del Partit Popular–, que aquestes propostes es complementin amb altres mesures. Què plantejem? Doncs, és senzill: que, davant dels guanys extraordinaris d'empreses elèctriques, energètiques de gas i d'aigua, el que plantejem és que hi hagi, més enllà dels canvis reguladors, reduccions de l'IVA.

Fixin-se vostès, respecte al sector elèctric: en països de la zona euro, només Eslovènia, Portugal i Finlàndia tenen un tipus superior al nostre, el 24 per cent. A l'Estat espanyol, el tipus és del 21 per cent. A realitats com Irlanda, Itàlia, Grècia, el Regne Unit, els percentatges oscil·len entre el 13,5 per cent i el 5 per cent. Hi ha camí? I tant. La directiva en matèria d'IVA permet reduir l'IVA de forma substancial en matèria elèctrica.

Respecte a subministraments d'aigua, actualment el tipus reduït del 10 per cent a Espanya es troba en països on l'IVA és més elevat, sí: Estònia, Eslovàquia i Finlàndia. Però, atenció, el que ens trobem és que en la resta dels casos l'IVA és més reduït en l'aigua i que podríem passar perfectament a un tipus reduït del 10 al 4 per cent.

Un altre servei bàsic que s'està encarint desproporcionadament i que genera pobresa i desigualtat és el transport públic, que té un tipus del 10 per cent a l'Estat espanyol. En el cas del transport, podem veure com a Dinamarca, Irlanda, el Regne Unit, Eslovàquia, Malta, Holanda, no es paga IVA i que a Alemanya, Portugal i Xipre els tipus són més baixos. Hi ha camp per recórrer.

Amb aquesta proposta, per tant, el que els diem és que fem, que plantejem, que diguem que el que volem precisament és un tipus reduït en allò que afecta la vida quotidiana de la gent, sabent que aquest no és l'element més substancial. En sectors energètics, en el sector gasístic, en el sector de l'aigua i, en gran part també, en el

sector del transport, el que necessitem precisament és que aquestes empreses, aquest oligopoli no continuï segregant, com segresten, els governs de torn, permetent que els governs de torn paguin 3.400 milions d'euros de més a les elèctriques, oblidant-se de la compensació pels costos de transició a la competència, o permetent que, pels beneficis caiguts del cel, cada any, les elèctriques guanyin entre 3.000 i 4.000 milions d'euros. Aquest és el rovell de l'ou. Però entenent que, com el Govern no ho fa, la responsabilitat d'un parlament és fer propostes que millorin les condicions materials de la vida de la gent, i millorar les condicions materials de la vida de la gent és dir que si altres llocs ho han fet nosaltres ho podem fer i que si hi ha marge –i el marge existeix– per tirar endavant una proposta d'aquestes característiques reduint l'IVA, com han fet a altres països, ho podem fer.

L'IVA ha estat una arma llancívola. Va passar en el món del teatre, en el món de la cultura, i ha passat en molts altres sectors. Nosaltres el que entenem avui és que l'IVA, la fiscalitat sobre l'accés als béns bàsics, vist que altres mesures no es complementen i entenent que són les que s'han de complementar –nosaltres ja avançàvem quin és el discurs que fem en aquesta matèria–..., en tot cas, que, com a mínim, aquí tenim camp per recórrer i que el que esperem és que, més enllà dels ultrainsensibles del Partit Popular, avui hi hagi un ampli suport a una proposta que és de mínims, però que ens permet avançar.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Con la venia, señora presidenta; espero que hoy, que sí que hablo, no me mande callar. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull felicitar el senyor Herrera per dos motius. Primer, perquè proposa abaixar impostos, la qual cosa no hauria pensat mai del senyor Herrera, i per tant, en aquest sentit, doncs, li agraeixo que avui presenti una mesura, una proposta per abaixar impostos. I en segon lloc, perquè, per fi, Iniciativa Verds s'ha despertat: després de dos anys fent seguidisme d'Artur Mas, per fi, doncs, vostès comencen a portar mesures diferents que superen l'estricta debat separatista, i, tot i que hi puguem estar o no a favor, crec que és positiu debatre sobre temes importants que afecten les persones.

Senyores i senyors diputats, a partir de l'1 de gener de 2015, totes les persones que guanyin menys de 12.000 euros no pagaran impost sobre la renda de les persones físiques. Totes les persones que guanyin menys de 24.000 euros, a partir de l'1 de gener de 2015, en termes anuals, tindran una rebaixa del 23,5 per cent de l'impost sobre la renda de les persones físiques. I els 20 milions de contribuents espanyols, de mitjana, tindran una reducció del 12,5 per cent de mitjana en l'im-

post sobre la renda de les persones físiques. Per si no n'hi havia prou, a partir de l'1 de gener de 2015, l'ajuda de 400 euros a les persones aturades sense prestacions i amb càrregues familiars s'incrementarà un 12,5 per cent, fins als 450 euros. Per tant, que ningú dubti del compromís d'aquest grup parlamentari, del Partit Popular, amb les persones que més ho necessiten.

La mesura que avui presenta Iniciativa Verds és una mesura més per fer front a Podemos i Pablo Iglesias que no pas per ajudar les persones que més ho necessiten. (*Remor de veus.*) Senyors d'Iniciativa Verds, senyores i senyors d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida i Alternativa, per què demanen votar aquí una decisió que acabaran portant al Congrés dels Diputats, on vostès ja tenen diputats, a les Corts Generals? Potser ho presenten aquí perquè veuen imminent la convocatòria d'eleccions anticipades, i aquesta és una forma –i per això ho presenta el seu líder– d'iniciar la precampanya? S'han adonat ara d'això, senyores i senyors d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida i Alternativa? Per què no van presentar aquestes mesures entre l'any 2003 i 2010, en què governaven la Generalitat de Catalunya? Potser és que no volien molestar el PSC que governava a la Moncloa amb el senyor Rodríguez Zapatero?

Senyores i senyors d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la millor forma per reduir la factura energètica de totes les famílies no és abaixant l'IVA, sinó aconseguint abaratir l'energia. I quina és la millor forma? –I quina és la millor forma? Doncs, intentant ser el màxim d'autosuficients energèticament parlant. Em sorprèn que vostès vulguin abaixar la factura de petroli o gas que consumeixen les famílies, abaixant l'IVA, com proposen, i, en canvi, per exemple, s'oposen a l'extracció de petroli a Canàries o al *fracking* a tot Espanya.

Per què no estan en contra de l'extracció de petroli a Veneçuela o a l'Aràbia Saudita? (*Veus de fons.*) Per què mai veig a membres de Podemos, de la CUP o d'Iniciativa Verds manifestant-se per les extraccions de petroli, per com dilapiden el medi ambient i els recursos naturals a Veneçuela, a l'Equador o a l'Aràbia Saudita? Per què mai no ho veig, això? Per què mai no he vist cap manifestació en aquest sentit?

Volen abaixar el preu de l'energia que paguen les famílies, la qual cosa em sembla molt ben intencionat, molt sensible; però, en canvi, volen que el petroli continuï controlat per un càrtel de països que formen l'OPEP, que cap d'ells té les mínimes garanties democràtiques. Potser perquè comparteixen la ideologia que predomina en aquests països, la majoria d'ells, que dirigeixen el càrtel..., no l'oligopoli, el càrtel, de l'OPEP.

Senyores i senyors diputats, Espanya té una dependència energètica superior a la mitjana de la Unió Europea. Per tant, un dels objectius com a país, Espanya, és intentar dependre el mínim possible de l'energia... (*Veus de fons.*) No es preocupi, senyor Herrera, no reproduiré el que acabo de sentir. O sigui..., és a dir, Espanya té, com deia, una dependència energètica molt superior als països de la Unió Europea, cosa que

fa..., doncs, l'objectiu com a país és dependre el mínim possible d'aquestes energies controlades, com pot ser gas o petroli, per països, ho torno a reiterar, que conformen un càrtel amb escasses garanties democràtiques. I, evidentment, això no es fa facilitant el seu consum, abaixant l'IVA, sinó al contrari, es fa seguint impulsant l'eficiència, perquè cada cop aquest ús sigui el menor possible.

Senyores i senyors diputats, amb la crisi del Yom Kippur, l'any 1973, que va portar al primer xoc del petroli, la resposta de la dictadura franquista va ser subvencionar el petroli perquè no es notés aquest increment de preu, cosa que va portar a una major dependència del petroli de l'economia espanyola, que doblava, en aquell moment, la del nostre entorn europeu. A més, aquesta decisió política de la dictadura franquista, de subvencionar el petroli a causa de l'increment de preu que es va produir, va provocar una enorme tensió en les finances de l'Estat.

Posteriorment, especialment l'any 1979, amb els nous xocs del petroli –pensin que el petroli va passar, el baril·l de Brent, de l'any 1973, de 3 dòlars, a l'any 1979 a 100 dòlars–, el fet d'haver subvencionat el petroli l'any 1973 i haver fet augmentar la dependència i el consum de petroli, havent-lo incentivat, amb el primer xoc del petroli, va provocar que augmentés la dependència, com deia, l'any 1979, amb enormes conseqüències, que van provocar, doncs, efectes molt perjudicials per a l'economia espanyola en comparació dels països europeus.

Per tant, senyores i senyors diputats, si s'hagués deixat actuar el mercat l'any 1973 en lloc d'intervenir-lo, subvencionant el petroli, perquè no es notés l'increment de preu que van produir els països de l'OPEP, molt probablement la dependència del petroli hauria disminuït i les conseqüències de la crisi de finals dels setanta haurien estat molt menors.

El que sorprèn és que quaranta-un anys després alguns no hagin après d'aquella dolentíssima decisió que es va prendre l'any 1973, en plena dictadura franquista, de subvencionar els preus del petroli, i que en ple any 2014, un grup d'aquesta cambra, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, proposi mesures que portaran a un augment de la dependència del petroli i del gas, en la línia del que va portar a terme la dictadura franquista l'any 1973.

Vostès proposen coses insòlites, com és que una persona que guanyi 24.000 euros o 12.000 euros, o no tingui treball, pagui un IVA del 4 per cent, per accés a l'aigua, o una reducció en l'accés al petroli, al gas o a qualsevol energia de subministrament; però, en canvi, la persona que guanyi 600.000 euros també tindrà aquesta mateixa reducció, la qual cosa, des del seu punt de vista, em sembla com a mínim bastant antisocial.

Senyores i senyors diputats, l'any 2014 necessitem solucions de l'any 2014. Aquestes solucions passen perquè tothom vegi reduït l'import en aquest tipus de subministrament incrementant i incentivant el seu consum reduint l'IVA? No. Les solucions passen per ajudar les persones més vulnerables. I això no passa

perquè aquest Parlament traspassi la seva responsabilitat al Congrés dels Diputats, als ajuntaments o a la Unió Europea. La Generalitat de Catalunya, senyor Herrera, gestiona 37.000 milions d'euros anuals. La Generalitat de Catalunya es gasta 10 milions d'euros en una consulteta, més de 500 milions en consells comarcals, 400 milions en mitjans de comunicació; és el Govern autonòmic que viatja més a l'estranger amb dietes, i és el Govern autonòmic que té més conselleries que cap altra comunitat autònoma d'Espanya, inclús on vostès governen, a Andalusia –donen suport al PSOE–, tenen menys conselleries, tot i tenir bastanta més població que Catalunya, que el Govern de la Generalitat del senyor Artur Mas.

No creuen que amb tota aquesta despesa inútil, superflua i al servei d'una ideologia separatista es podria pagar la factura d'aigua i gas, i llum, de milers i milers de famílies i persones vulnerables? Aquí la qüestió és si Tricentenari o pagar aigua, llum, gas i calefacció de famílies i persones vulnerables. Aquí la qüestió és si pagar subvencions separatistes o pagar aigua, llum, gas i calefacció a persones i famílies vulnerables. Aquí la qüestió, senyores i senyors diputats, és si pagar Diplocat i desenes d'oficines a l'estranger amb amiguets col·locats o pagar l'aigua, llum, gas i calefacció de les famílies i persones vulnerables. Aquí la qüestió és si pagar forats de 16.000 milions d'euros de sobrecost de la línia 9 del metro o pagar aigua, llum, gas i calefacció de persones i famílies vulnerables. Aquí la qüestió és si pagar enfonsaments i desaparicions com Spanair, de més de 200 milions d'euros per als contribuents catalans, o pagar aigua, llum, gas i calefacció de persones i famílies vulnerables.

Senyores i senyors diputats, a quantes persones i famílies vulnerables i durant quants anys es podria pagar els subministraments bàsics d'aigua, llum, gas i calefacció de persones vulnerables amb tots els impostos no pagats per la família Pujol durant trenta anys? A quantes persones i famílies vulnerables i durant quants anys es podria pagar la factura de llum, gas, aigua i calefacció, amb tots els impostos no pagats i evadits per part del senyor Millet i el senyor Jordi Montull, en el saqueig del Palau de la Música?

Senyores i senyors diputats, Catalunya, per la mala gestió de tripartits i convergents, és la comunitat autònoma on es paga l'aigua més cara de tot Espanya. Vostès, els que han portat els catalans a pagar l'aigua més cara de tot Espanya, vostès, els que han provocat que el metro de Barcelona, per exemple, sigui el més car de tot Espanya, vostès... –també Iniciativa Verds, perquè van governar set anys la Generalitat de Catalunya i gairebé tres dècades l'Ajuntament de Barcelona–, vostès, no poden donar lliçons sobre el preu de l'aigua o el transport públic. Vostès són, Iniciativa Verds, coautors del preu de l'aigua, calefacció i transport públic que s'ha pagat durant dècades a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, en matèria d'electricitat, els espanyols estem pagant encara els desastres de Zapatero: el Castor, decisió *zapateril*, ara s'està pagant; ara s'està pagant el Plan E, de Zapatero; ara s'està pagant el que segons Zapatero era el millor sistema financer del món; ara s'està pagant el dèficit de l'11 per

cent, l'any 2009, i del 10 i 9 per cent de l'any 2010 i 2011, i també ens toca pagar, ara, l'anomenada «economia sostenible», que va proposar el senyor Zapatero, que pretenia convertir Andalusia en una espècie de Silicon Valley del sud d'Europa, amb les anomenades «primes a les renovables»; un model de subvencions on s'estimava que l'economia espanyola creixeria per sobre del 5 per cent anual, quan resulta que entre 2009 i 2012 l'economia espanyola, desgraciadament, va decreixer. I avui, desgraciadament, ens toca pagar la factura elèctrica d'haver augmentat la capacitat d'instal·lació, la capacitat de producció d'electricitat, que no es correspon amb el que necessita la nostra economia.

Per tant, la meua pregunta, senyores i senyors d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa és: com paguem aquest dèficit tarifari si volem continuar a la Unió Europea i a la zona euro? Com paguem aquest dèficit tarifari generat per lleis socialistes, si no volem incomplir les directives sobre energia i sobre mercats de la competència a nivell europeu? O potser vostès volen que sortim de la Unió Europea i de la zona euro? Per cert, si vostès volen això, que sàpiguen que ni tan sols els acompanyarà el senyor Pablo Iglesias, que des que ha provat els escons de Brussel·les i Estrasburg, se'l veu molt còmode i satisfet de pertànyer, d'acord amb el seu argot, ho imagino, a la casta comunitària.

I miri, parlem de l'aigua. Avui m'imagino que Convergència i Unió –que és com es diu encara el partit del senyor Artur Mas– i el PSC i Esquerra Republicana votaran a favor d'aquesta iniciativa d'Iniciativa Verds, els que han incrementat un 8,5 per cent el preu de l'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona, durant l'any 2014, aquest 2014, senyors... –notícia de *La Vanguardia*: «Aprobada una subida del agua del 8,5 por ciento de media en el área metropolitana. Las nuevas tarifas han salido adelante con el voto de PSC y Convergencia i Unió, mientras que Partido Popular y Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa han votado en contra y Esquerra Republicana se ha abstenido.»–; els que han incrementat el preu de l'aigua en un 2,47 per cent per al proper any 2015 –notícia del *Periódico de Catalunya*: «El recibo del agua subirá casi el 2,5 por ciento en el área metropolitana. La tarifa aprobada por el Pleno cuenta con el apoyo de Convergencia i Unió y PSC, la abstención de Esquerra Republicana y el rechazo de PP y Iniciativa Verds y Junts pel Papiol.»–; aquests, Convergència i Unió, Esquerra Republicana i PSC, avui inclús s'atreviran a donar lliçons envers el preu de l'aigua.

L'encara partit del senyor Artur Mas, Convergència i Unió, que va donar suport a la reforma energètica del Govern d'Espanya al Congrés dels Diputats, avui inclús s'atrevirà a donar lliçons en matèria del preu de l'energia elèctrica. Avui, l'encara partit del senyor Artur Mas, Convergència i Unió, que gestiona 37.000 milions d'euros, el 18,5 per cent del producte interior brut, inclús ens dirà que no tenen capacitat per donar solució a les famílies i persones vulnerables que no tenen accés als subministraments bàsics.

Per tant, amb referència a aquesta proposta, encara ens queda molt per fer. No podem caure en l'auto-

complaença i l'autoconformisme pensant que abaixant l'IVA ho solucionarem tot, sinó que el que cal és establir mecanismes, com li deia, senyor Herrera, de compensació, entre totes les administracions públiques, perquè tothom tingui accés a tots els serveis bàsics, i, sens dubte, la forma de fer-ho possible és continuar liderant el creixement econòmic, com fa Espanya a nivell europeu, continuar creant el 43 per cent dels llocs de treball de la Unió Europea, com està succeint aquest any; i això només es fa pel camí de disminuir la dependència energètica, pel camí de no endeutar-nos ni gastar més del que s'ingressa, pel camí que un polític no decideixi què fem els contribuents, els ciutadans, amb els nostres diners, el camí de generar confiança i estabilitat política i el camí de treballar perquè tothom...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...treballar per a tothom, però especialment per als que més ho necessiten. I acabo, senyora presidenta.

La presidenta

Ha d'acabar.

José Antonio Coto Roquet

Per tant, des del grup parlamentari, esperem que la cambra i el Govern de la Generalitat es posin a treballar, especialment en els nous pressupostos, i prioritzin el suport a les famílies vulnerables.

I li demanem a Iniciativa Verds que no caigui en la trampa del senyor Artur Mas, que no es parli en aquest Parlament dels 35.000 milions d'euros de pressupost que té la Generalitat, i amb els quals es podrien fer, efectivament, moltes polítiques públiques. Per tant, els animo a continuar fent propostes per ajudar les persones amb l'enorme esforç, capacitat, que té la Generalitat amb 37.000 milions d'euros anuals de pressupost.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El diputat senyor Joan Herrera té possibilitat d'un torn en contra.

Joan Herrera Torres

Senyor Coto, diu que només parlem del tema nacional. Marta Ribas, ahir quan interpellaves sobre violència de gènere, no ho deuries estar fent. La Dolors Camats, quan interpellava sobre la pobresa, deuria estar parlant del tema nacional. Hortènsia, quan parlaves del Castor, era el tema nacional.

Senyor Coto, l'última vegada que vaig interpellar el Govern va ser sobre pobresa energètica. Aquí qui ali-

menta l'agenda sobiranista sap què és i qui és? El Partit Popular i les querelles que vostès presenten. (*Alguns aplaudiments.*) És així –és així.

I, miri, senyor Coto –senyor Coto–, avui, el problema de fons, el gran problema de fons, és que vostès el que fan és ignorar el patiment de la gent i el que fan és robar a mans plenes dels diners de tothom. S'obliden de les demandes que milloren la vida quotidiana de la gent i, com avui s'està veient en el Congrés del Diputats, vostès són protagonistes de l'assalt, precisament l'assalt a l'estat del benestar, robant a mans plenes.

Fixi's vostè, no parlem només del cas Gürtel, parlem del sector elèctric, el cas de corrupció, per volum, més gran que s'ha produït mai a la història de l'Estat espanyol: 3.400 milions d'euros que s'havien d'exigir a les elèctriques pels costos de transició a la competència, que ni el Govern Rajoy ni el Govern Zapatero han exigit, 3.400 milions d'euros!

Senyor Coto, informi-se'n: el sistema elèctric espanyol ve de la llei Piqué, llei de l'any 97; llei mantinguda pel Govern Zapatero, llei acceptada per Convergència i Unió. Això és el que ha permès el dèficit tarifari, que avui acumula més de 30.000 milions d'euros i que cada any, segons la Comissió Nacional de l'Energia i la Comissió Europea, per mala regulació, les elèctriques s'enduen entre 4.000 i 5.000 milions d'euros pels beneficis caiguts del cel. Corrupció legal que ha fet que les elèctriques segrestin tots els governs de torn, senyor Coto.

I vostè em dona lliçons amb el país amb major dependència energètica i amb un 35 per cent d'intensitat energètica pitjor que a la resta d'Europa, quan vostès gràcies a la seva llei han permès això? El primer que hauria d'haver fet és demanar disculpes, senyor Coto. Sí, sí, demanar disculpes. Perquè resulta que vostès impedeixen l'autoconsum; a tot Europa hi ha autoconsum –a tot Europa–, i vostès l'impedeixen, perquè així perdrien el monopoli, les elèctriques, en la generació d'electricitat. Vostès impedeixen l'impuls de les renovables. Per què? Perquè les elèctriques han d'amortitzar els cicles combinats que van instal·lar. I vostès, que legislen en funció no de l'interès general, sinó de l'interès de les elèctriques, donen lliçons? Vostè hauria de demanar disculpes i perdó per la legislació elèctrica que vostès han protagonitzat des de la llei Piqué i molt abans, que el Partit Socialista va seguir permetent que es modifiqués quan ho vam plantejar i que Convergència i Unió va acompanyar en la sala de màquines. Aquesta és la crua realitat.

I permeti'm, senyor Coto: avui del que es tracta és de fer una proposta que millori les condicions materials de la vida de la gent, que, ja li ho dic jo, no és la més important, perquè en el preu de l'electricitat, del gas, de l'aigua i del transport cal implementar moltes altres mesures. Però el problema de fons sap quin és? Que mentre jo he pujat a aquesta tribuna a interpellar el Govern en matèria energètica i en matèria de pobresa energètica, i hem denunciat i hem reiterat que els fons del Govern de la Generalitat eren insuficients, que només s'havien ajudat vuit-centes famílies, que calia crear l'organisme que vetllés precisament per

l'accés als serveis bàsics d'aquelles famílies més vulnerables, mentre nosaltres des d'aquesta tribuna hem exigít i hem dit al Govern: «El que estan vostès fent és clarament insuficient», sap què fan vostès, senyor Coto?, sap què fa el Partit Popular? Presentar un recurs d'inconstitucionalitat perquè un decret *minso* no pugui tirar endavant. La nostra actitud és la d'exigència: vagin més enllà, perquè els fons no existeixen, perquè els recursos són insuficients, perquè l'organisme no es reuneix. I vostè què fa? Impedir que un decret *minso* es pugui implementar. Francament, no sé quant temps s'ha trigat a presentar l'esmena a la totalitat. Deu minuts? (*Pausa.*) Quinze. Amb deu segons en tenia prou.

Perdó. Perdó per la Llei del sector elèctric, però per no permetre l'autoconsum, perdó per protagonitzar l'assalt a l'estat del benestar, perdó per permetre que les elèctriques s'enduguin 3.400 milions d'euros per la cara, perdó pel cas Gürtel. Perdó; això és el que hauria d'haver fet. Perdó perquè vostès estan segrestats pel sector elèctric, energètic, i perquè el que cal és donar-li el tomb. I el que intentem amb aquesta proposta és que les condicions materials de la vida de la gent millorin una mica, mentre vostès romanen immòbils en la insensibilitat social, mentre a mans plenes s'enduen els diners de tots.

Gràcies, presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Vull recordar a les persones assistents del públic que no poden aplaudir. (*Remor de veus.*)

Procedirem ara al posicionament dels altres grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya el que volem fer, a part de donar la benvinguda al nombrós públic que avui ens acompanya..., donar la benvinguda a la proposta que presenta el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa. És una proposta que demana passar a aquest IVA reduït del 10 per cent en l'àmbit de l'electricitat i el gas, i al 4 per cent en el subministrament d'aigua; una proposta que segurament coincidirem que no és la que soluciona el problema de la pobresa energètica, però que va en la línia de poder-lo solucionar, i que seria coherent amb tota una nova manera diferent d'enfocar-ho.

La pobresa energètica és el fenomen que es produeix quan les famílies, per una qüestió econòmica, doncs, no tenen l'energia que necessitarien a les seves llars per poder estar amb confortabilitat i amb el mínim de dignitat. Hi ha famílies que avui, a Pineda de Mar..., a cent metres de casa meua, plaça del Carme, que hi ha una font, i molta gent va amb les garrafes per omplir-les a la font, i no la fa servir per aigua de beure, no substitueix l'aigua que compraria: la fan servir com a

aigua per cuinar, perquè no tenen aigua a casa; o pisos en què la llum que hi arriba és llum punxada a la xarxa, perquè no la poden pagar.

Per tant, hi ha una pobresa energètica important, que es deu a causes econòmiques, i, per tant, hi hem de fer front. Per què es produeix? Fent una anàlisi econòmica, podríem mirar els factors que determinen per què es produeix des del punt de vista de la demanda, des del punt de vista dels consumidors, i l'altre des del punt de vista de l'oferta.

Des del punt de vista de la demanda: augment de l'atur, augment de les desigualtats, més dificultat per fer front als pagaments dels subministraments, també. Ens hem centrat, durant els anys del creixement econòmic, en una manera de fer urbanisme destinada a fer més habitatges i a no rehabilitar els existents, i avui en molts barris tenim habitatges construïts als anys cinquanta, seixanta, setanta amb molt menys aïllament –per tant, és molt més car escalfar-los els mesos d'hivern–, que els van ocupar les persones que van venir d'altres punts de l'Estat en aquell moment, molts dels quals, avui encara grans, hi estan, però alguns han marxat, han tingut noves oportunitats, i avui són ocupats també per la nova immigració. És a dir, els avis, els nostres avis que van venir de la immigració durant el segle XX i la nova immigració d'ara comparteixen moltes vegades..., i això és un fenomen que veiem en molts dels nostres barris, de les nostres ciutats, en els nostres pobles, en el meu poble, al costat de casa meua, amb els meus veïns. Veiem, doncs, aquests edificis que tenen un nivell d'aïllament molt baix, i, per tant, és caríssim poder escalfar la llar. I, per tant, això augmenta la pobresa energètica, les dificultats.

Però anem a la part d'oferta. Aquí ens trobem que els defensors del lliure mercat sempre són defensors del lliure mercat per als altres, però no del lliure mercat per a ells. Jo em meravell del liberalisme espanyol, que és liberal per als altres però socialista per a ells mateixos. El socialisme de l'1 per cent i el liberalisme salvatge, podríem dir, per al 99 per cent. Perquè no és un lliure mercat, el mercat energètic. Hi ha concentració; per tant, hi ha pocs productors, en mans de pocs productors... Què deia...? Allò del mercat de competència perfecta: molts productors, molts consumidors, el màxim d'informació, normes clares i que no hi hagi barreres d'entrada ni de sortida, no?, és a dir, que tothom pugui ser consumidor i pugui deixar-ho de ser i tothom pugui ser productor i deixar-ho de ser.

Per tant, tenim concentració, poques empreses en la generació d'energia, en la distribució i en la comercialització. Tenim un oligopoli que té pràctiques de càrtel, perquè és evident que hem viscut..., i fins i tot el Partit Popular ha hagut d'intervenir –o sigui que imaginem-nos–, perquè hi havia pacte sobre preus. Hi ha barreres d'entrada, i la clau és, per exemple, l'àmbit de l'autoconsum; és a dir, s'indemnitza pel dèficit tarifari, però tu has de pagar per tenir energia en unes plaques solars que instal·les a casa teua i que n'assumeixes tu l'amortització. Hi ha inseguretat jurídica, no per a les grans elèctriques, que es beneficien d'aquest dèficit tarifari derivat d'uns costos de transició a la

competència –que no s’ha vist en cap altre mercat–, i hi ha hagut aquesta... Ells no tenen inseguretat jurídica; però sí que en tenen els inversors, per exemple, les cooperatives agràries que van decidir invertir en panells solars, perquè tenien un calendari d’amortització, no només amb unes primes que ara s’han retirat, sinó també amb uns impostos que ara es posen, molt importants, del 7 per cent, que no es preveien en el seu moment i que el que fan és destrossar tota la planificació financera d’amortitzacions, i, per tant, les han de vendre a baix cost. A qui? Als de l’oligopoli.

Per tant, és un desastre de mercat, un mercat mal dissenyat. És a dir, si algú ha d’estudiar què és un mercat de competència perfecta, no és el mercat elèctric.

Com és que tenim, malgrat tenir una producció d’energia, doncs, realment competitiva, podríem dir, de costos de producció, com és que tenim...? Paradoxalment, tenim els expolítics més experts en energia del món i tenim el pitjor mercat energètic del món: Ángel Acebes, d’Interior a Iberdrola; Ángeles Amador, PSOE, de Sanitat a Red Eléctrica; José María Aznar, de president del Govern a Endesa; Felipe González, de president del Govern a Gas Natural Fenosa; Ignacio López del Hierro, marit de la senyora Dolores de Cospedal, a Iberdrola; Manuel Marín, de president del Congrés dels Diputats a la Fundació Iberdrola; Rodolfo Martín Villa –per cert, als que parlaven de l’any 73 i les subvencions al petroli els ho podríem preguntar, a part d’altres coses, eh?, perquè a aquest senyor ens agradaria veure’l declarant davant dels jutjats argentins–, exvicepresident del Govern amb UCD, president d’honor d’Endesa; Marcelino Oreja, del Parlament Europeu a Enagas; Ana Palacio, de ministra d’Exteriors a Enagas; Miquel Roca, del Congrés dels Diputats a Endesa; Elena Salgado, de ministra d’Economia a Chilectra, per tant, companyia xilena però que resulta que treballa, diuen, des del seu despatx de Madrid; Paloma Sendín, exdirectora general de Mines, a Red Eléctrica; aquest és de tracta: Gonzalo Solana González, expresident del Tribunal de Defensa de la Competència, a Enagas; Pedro Solbes, d’Economia a Enel; José Terceiro, subsecretari de Presidència, de Presidència a Abengoa; Isabel Tocino, de Medi Ambient a Enagas. Jo quedo meravellat pel gran coneixement del mercat elèctric i del mercat energètic que tenen els exministres del Govern espanyol; jo confesso que no el tinc, i, per tant, potser m’hauria de retirar d’aquest Parlament, perquè els meus coneixements del mercat elèctric, més enllà del que pugui comentar aquí fruit del treball conjunt amb altres companys, es limiten a saber col·locar làmpades i, de tant en tant, canviar algun interruptor que no funciona a casa meva.

Tenim els polítics de l’Estat espanyol més experts en el mercat elèctric i tenim el pitjor mercat elèctric del món. Això potser explica que, malgrat que es redueixi entre 2008 i 2009 el consum elèctric, els beneficis de les elèctriques es van mantenir i ampliar. I ho diuen alguns que sí que estan en el lliure mercat: Pimec, entre 2008 i 2012, el benefici net amb relació a la xifra de negocis, per tant, el marge, eh?, que diríem, de les elèctriques, un 18,2 per cent. Ja els agradaria a moltes pimes estar igual.

Per tant, mesures que s’han d’implementar: la més important, la reforma del mercat elèctric; el Decret de pobresa energètica que va impulsar el Govern i en què Esquerra vam estar «apretant» molt... Reconeixem que és insuficient, reconeixem que l’abast..., bàsicament, perquè es relaciona amb la tarifa d’últim recurs d’aleshores, que té uns nivells de potència molt petits, i, per tant, amb una rentadora i si escalfar l’aigua es fa, doncs, amb un calefactor elèctric, ja, doncs, es supera, no? Però, en tot cas, era un primer pas que cal ampliar, però impugnat pel Govern del PP. I mesures fiscals que avui ens presenta iniciativa i creiem que són raonables. Nosaltres hem volgut mirar la comparativa amb l’àmbit europeu i, per tant, hem tingut aquests documents de la Comissió Europea, que estan publicats, en què els tipus de l’IVA en l’electricitat..., a Bèlgica, 6 per cent –vaig llegint-ne uns quants; n’hi han alguns que estan al voltant del 20 per cent–; Itàlia, 10 per cent; Xipre, per cert, 19 per cent; Lituània, 6 per cent; Malta, 5 per cent; el Regne Unit, 5 per cent... Per tant, és possible i no és descabellat el que avui es proposa. Per tant, nosaltres hi donarem suport.

Però el principal problema que tenim i que hem de solucionar, i que ho podem fer, des del nostre punt de vista, també construint un nou estat –però també es podria fer amb l’Estat actual–, és que preferim tenir un parlament i uns polítics que no en sapiguem gaire, d’energia, que després no ens col·loquem en els mercats i a les empreses cotitzades dels mercats energètics, però que quan siguem diputats legislem a favor de la gent i regulant i dissenyant bé els mercats i oblidant aquesta falsa lliure competència que condemna els consumidors, sobretot els més pobres.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Doncs, bé, avui el que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ens presenta és una mesura d’urgència, una mesura d’urgència davant d’una situació alarmant, que és conseqüència d’una inacció del Govern. Inacció del Govern –dels governs, podríem dir– tant de Catalunya com d’Espanya, perquè és veritat que l’única recepta que s’ha utilitzat davant d’aquesta crisi ha estat l’austeritat, les retallades i els ajustos, i això ens ha portat a més atur, a una precarització del mercat laboral i a un deteriorament de la protecció social, del nostre sistema de protecció social. Per tant, una inacció del govern que ens ha portat més pobresa i més desigualtats. Espanya és el país de l’OCDE, senyor Coto, amb més desigualtats. Dins dels països industrialitzats som el que més desequilibri ha generat entre rics i pobres, per tant, em sembla que tenim molt poc a dir, a sortir aquí i treure pit quan les dades de desigualtat i de pobresa al nostre país són esfereïdores.

Escolti, no sé quins informes ara treu vostè, si deuen ser retalls de diari, però, escolti, informes de l'OCDE que diuen que Espanya és el país més desigual, com li dic, i dins dels industrialitzats, al que més creix el desequilibri entre uns i uns altres. Miri, els ingressos dels més pobres en els darrers anys ha baixat un 42,2 per cent; entre els més rics, un 5,6 per cent. Per tant, uns desequilibris que cada dia són més importants. Però a Catalunya les coses tampoc van molt millor. El pressupost que es va aprovar l'any 2014 amb Convergència i Unió i el suport d'Esquerra Republicana ens ha portat a reduir la inversió social substancialment i posar-nos deu anys enrere pel que fa a la inversió social. Avui tenim 400.000 nens en risc de pobresa i, com deia abans el senyor Aragonès, és veritat, van aprovar un decret per lluitar contra la pobresa energètica, però només, per desgràcia, només hem pogut ajudar vuit-centes famílies. Bastant deficient aquest recolzament que s'ha donat.

Mentre, és veritat, puja l'aigua el doble, puja l'energia. És veritat que els mercats estan molt mal regulats, que no hi ha competència i que probablement –i també ho haig de dir i ho dic sempre que cal– els socialistes no hem estat prou hàbils, prou bons governants en aquest sentit, per no modificar les lleis quan tocava. És veritat per això que l'última no la vam recolzar i, per tant, esperem que a poc a poc ho anem esmenant. També haig de dir que amb el Govern Zapatero vam aconseguir, o hem aconseguit, que Espanya després d'Alemanya sigui el país on hi hagi més energies renovables. És veritat que després les modificacions del Govern del PP, probablement, han fet que això no pugui continuar avançant, però alguna cosa vam poder fer, malgrat que l'error hi és, i espero que el puguem salvar, resoldre en els propers temps.

Què creiem nosaltres que hauríem de fer per poder lluitar contra aquesta pobresa energètica? Home, hauríem d'haver desenvolupat mesures d'estímul que creessin llocs de treball, com han fet altres països, Regne Unit o Estats Units, que deuen ser països que al senyor Coto, a vostè, li agraden. Haver invertit més a nivell social. A Catalunya, i a Espanya, per posar una dada, la inversió en política de família i d'infància no arriba a l'1 per cent, i en canvi, la mitjana de la Unió Europea és del 2,2. Per tant, home, sempre quedem els pitjors en tots els rànquings que ens podem plantejar pel que fa a aspectes lligats a la desigualtat o a la pobresa.

I el tercer punt, del qual hem parlat molt en aquest Parlament i que alguns som una mica pesats, és haver desenvolupat realment una reforma fiscal justa i progressiva que ens aportés més ingressos. Perquè, escolti'm, una de les desigualtats..., normalment sempre van acompanyades de baixos nivells de pressió fiscal i d'estructures impositives basades en els impostos indirectes, que probablement són els més injustos perquè tothom els paga igual. I vostè deia, senyor Coto –m'ha fet molta gràcia, no?–, diu: «Home, Iniciativa per Catalunya – Verds demana que s'abaixi l'IVA. A tothom, als rics també.» Home, perdoni, però si és que vostè els ha apujat a tothom, als pobres també. Sí, és veritat home, i tant. I l'IVA a la cultura... Home, etcètera. Podríem estar parlant aquí molt. Però és que

és veritat que si comparem l'IVA que paguem aquí, i ho diu la proposició de llei d'Iniciativa, amb altres països, amb l'energia evidentment estem molt per sobre, però molt per sobre ja no dic del Regne Unit, d'Itàlia, que els tenim aquí a prop, o de Grècia, no? I en el cas de l'aigua, doncs, exactament igual; aquí paguem un 10 per cent d'IVA, i hi ha molts països on no es paga IVA en l'aigua, que és, evidentment, un producte, diguem-ne, de primera necessitat, no? Per tant, aquí els impostos indirectes com l'IVA són els que s'apugen, són aquells que carreguen més la pressió fiscal sobre les classes treballadores, sobre les persones més pobres que estan patint més la crisi, no? Per tant, em sembla que el seu discurs, senyor Coto, home, és una mica deficient, la veritat, eh? Em sap greu, però és una mica deficient.

Miri, a Espanya, a més a més, vostè que sempre li agrada parlar molt bé del seu Govern, és una de les economies que recapta menys en impostos, un 37,8 del PIB, mentre que a Europa això és el 10 per cent més, deu punts per sobre d'Espanya, no? Per tant, no sé si haurem d'estar tan contents de la nostra recaptació, no? I miri, una dada, perquè vostè després a veure si la pot contradir: el 72 per cent de la recaptació ve del que ingresseu per IVA i per IRPF. Aquesta quantitat ha augmentat en vuit punts des de la crisi, és a dir que en aquests moments l'IVA i l'IRPF, que és el que paguem les persones, pobres o riques, eh?, però als pobres és a qui més els afecten, ha augmentat des de la crisi. És a dir, que paguem més que abans de la crisi. I en canvi, el que paguen les empreses, l'impost de societats, ha baixat des de la crisi nou punts; abans pagaven un 22 per cent de la recaptació, ingressaven un 22 per cent de la recaptació, i ara és un 13. Per tant, home, sempre –sempre, sempre– les seves reformes fiscals, de les quals tant vostè se n'alegra, acaben perjudicant les classes treballadores i les classes que més malament ho estan passant.

I vostè sempre diu l'IRPF, els de 12.000 euros, la gent que cobri i ingressi menys de 12.000 euros no el pagarà. Miri, escolti'm, és que augmenten el 90 per cent dels trams..., ai, perdoni, redueixen el 90 per cent dels trams. Però és que també el redueixen a aquelles persones que guanyen més de 300.000 euros. Escolti'm, deu estar encantat de la vida el directiu que guanya més de 300.000 euros, perquè vostè li abaixa el tram de l'IRPF del 52 al 47. I si es miren els trams, tots baixen. Sí, els de 12.000 euros, pobres, deuen estar molt contents, però ho estan encara més, ja li ho asseguro, aquells que guanyen més de 60.000 euros, als quals vostè els abaixa bastants punts el tram de l'IRPF. És a dir que, home, sigui una mica més seriós, senyor Coto, quan parla i utilitza dades.

Per tant, no hi han mesures d'estímul, no hi ha reforma fiscal i no hi ha inversió social. Aquí hem fet coses tímides, aquest decret energètic, i a Espanya, evidentment, no es fa res. I en canvi, i ho vaig dir ja fa algunes intervencions en un tema semblant, en els ajuntaments es fan molts esforços per intentar ajudar aquelles famílies que ho estan passant malament i que no poden pagar l'aigua i no poden pagar l'energia. I avui posaré un exemple de dos pobles molt petits, Masies i Sant

Hipòlit de Voltregà, set mil habitants entre els dos, 3,5 milions d'euros de pressupost: 70.000 euros dediquen a lluitar contra la pobresa energètica, 70.000. És més, entre això i algunes altres ajudes socials, d'un 1 per cent per sobre del que dedica la Generalitat de Catalunya a aquest tema, és a dir que els esforços que fan els ajuntaments amb el que estan patint a nivell de finançament és molt per sobre. Per tant, sí que es poden canviar les coses, sí que hi ha un cert marge per a la política, tot i que és veritat que aquesta proposta que avui ens presenta Iniciativa és d'emergència, no?, i és d'emergència. Per això, evidentment, nosaltres, com no pot ser d'una altra manera, li donarem suport.

Però mirin, podríem fer coses, eh?, senyor Coto. Miri, han dit abans que les xifres de beneficis d'aquestes empreses són milmilionàries, no?, és veritat. Doncs, bé, li proposo una cosa: per què no fem que les bonificacions de les tarifes, que van a compte dels pressupostos de l'Estat o de la Generalitat, vagin a compte dels beneficis de les empreses? Doncs, ho podríem fer. És una vergonya que estiguin guanyant 3.000 milions d'euros les elèctriques i que després hi hagi famílies que no poden encendre la calefacció a l'hivern. Escolti, amb els seus beneficis podríem, potser, bonificar aquestes tarifes. Algunes coses hauríem de fer. És que per dignitat hauríem de poder fer algunes coses i no permetre aquests nivells de pobresa, de desigualtat en el nostre país.

Mirin, ja sé que, en fi, tenim poca esperança en vostès, perquè l'altre dia el secretari d'Hisenda, el Miguel Ferrer, deia que ara *era el momento de bajar impuestos*, i nosaltres tots encantats de la vida, i al final resulta que abaixen l'IVA per la compra de peces d'art, és veritat, van retocar el de les flors i les plantes, però, evidentment, van mirar cap a un altre costat amb l'IVA a la cultura, i evidentment, no es plantejaren canviar ni el de l'aigua, segurament, ni el de l'energia, ni tots aquests que li proposa el Grup d'Iniciativa i al qual nosaltres donarem suport. Una pena, una pena, perquè realment vostès estan fent molt poc per lluitar contra aquestes desigualtats.

Però no és que no vulguin lluitar, és que no volen reconèixer aquesta situació de pobresa, aquesta situació de desigualtat que hi ha al país. I això és el més greu, que vostès mirin cap a un altre costat, que vostès no ho reconeixin. Li ho vaig dir ahir al senyor, al conseller Felip Puig. Senyor Coto, una mica d'honestedat política quan surten aquí, perquè cal reconèixer les coses, sí, i vostès no les reconeixen. Miri, un parell de dades més: el nombre de rics a Espanya ha crescut en els darrers anys un 25 per cent –un 25 per cent– i, en canvi, els nivells de pobresa són els més alts de l'OCDE. Per tant, els desequilibris creixen i vostès no fan res –res– per ajudar. Ara, això sí, eh? En el tema de Castor, aquests 1.300 milions d'euros que li hem hagut de pagar a l'empresa, han sigut ràpids, ràpids, han sortit ràpid, ràpid, de les arques de l'Estat, però no tenen 10 milions d'euros, ni 20 ni 50, per ajudar aquestes famílies que ho estan passant tan malament i no poden ni tan sols encendre la calefacció ni pagar l'aigua durant els mesos d'hivern.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Señora presidenta, señores diputados... Sí, señores diputados, la verdad es que el debate está dando para mucho. Estamos hablando, lógicamente, de pobreza energética, estamos hablando de emergencia energética, estamos hablando de política fiscal y política económica, pero quiero posicionarme sobre la propuesta que se realiza, que es la de reducir los tipos de IVA para algunos suministros básicos como son agua, gas, electricidad y transporte público, pasar..., alguno se ha reducido, y el del agua, que está reducido, pasarlo a superreducido. Nosotros creemos que es una medida adecuada a la situación que estamos viviendo y, por tanto, desde Ciutadans votaremos a favor de la propuesta.

Pero permítanme hacer un poco de análisis de en qué situación estamos y por qué creemos que la propuesta es adecuada. Llevamos siete años en una profunda crisis a nivel europeo pero que está afectando de forma especial al sur de Europa y a España y, por tanto, a Cataluña, de una forma, como digo, muy especial. Hemos tenido unas cifras elevadísimas de paro durante mucho tiempo, situación que se está manteniendo durante mucho tiempo, lo cual está provocando situaciones dramáticas en parte de la población, de nuestros conciudadanos. Como hemos comentado alguna vez, estamos asistiendo a lo que yo he llamado «la pinza de la pobreza». Una situación en la que los ciudadanos, por vía de ir al paro, o de reducción de sueldos, o de cierre de empresas, están teniendo menos ingresos, y al mismo tiempo, debido a la crisis de recaudación de las administraciones públicas, y en algunos casos a la falta de agilidad para adaptarse a estos tiempos y de tomar medidas contundentes, también unos recortes en políticas sociales. Es decir, en el momento en que los ciudadanos necesitan más ayuda de la Administración, la Administración se retira y da menos ayudas que nunca. Más paro, menos salarios, empresas cerradas, menos recursos públicos, más recortes. Todo ello nos lleva a situaciones, como he dicho antes, muy difíciles para muchos de nuestros conciudadanos.

Recortes en políticas básicas de bienestar, que deberían hacer frente a esas situaciones de dificultad. El presupuesto de Bienestar de la Generalitat de Cataluña se ha recortado en los últimos años casi en un 16 por ciento. Se han reducido las políticas de apoyo a la familia, se han reducido las políticas de apoyo a discapacitados o se han reducido las políticas de apoyo a la dependencia, tanto desde la Generalitat de Cataluña como desde el Gobierno central.

A estas circunstancias –menos ingresos y más recortes de la Administración– hay que añadir otra circunstancia más, la tercera. Debido al tiempo que está durando esta crisis, esta grave crisis, se están agotando los recursos de resistencia, recursos de resistencia de las familias que estaban aguantando estas situaciones, consumiendo los ahorros propios en algunos casos, y

en otros casos incluso los ahorros ajenos, aquellas situaciones de abuelos que están sosteniendo a hijos y nietos, circunstancia que se está dando durante estos años y que debido, como digo, a la larga duración de la crisis, y situación a la que por desgracia aún no se le ve una salida cercana, está provocando que cada vez más y más conciudadanos estén cayendo en situaciones de pobreza.

Ante esto, la primera solución que deberían afrontar las administraciones públicas, sin duda, es cómo salir de esta situación de crisis, es cómo crear riqueza, en primer lugar, incentivar la creación de riqueza, y luego redistribuir la riqueza. No nos sirve redistribuir la miseria y no crear riqueza ni nos sirve crear riqueza pero que solo vaya a una mayor desigualdad. Hay que crear riqueza y hay que distribuirla.

Pero mientras esto se produce, o estas políticas se adoptan y tienen efecto, y se produce una reactivación económica, como decíamos, hay situaciones dramáticas, hay situaciones muy comprometidas que las administraciones públicas están obligadas a afrontar y en que están obligadas a tomar iniciativas para mejorarlas.

Dentro de estas situaciones graves se incardina el tema que nos trae hoy aquí de la pobreza energética. En este caso estamos hablando de suministros básicos: electricidad, gas, agua, así como el transporte público. En este campo, en el campo de la pobreza energética, como ya se ha dicho antes, nos encontramos, además de con las situaciones difíciles de muchos ciudadanos, por un lado..., por otro lado tenemos un incremento del precio de la energía en los últimos años, el 60 por ciento desde el 2007. Desde luego, estos datos, este incremento del precio de la energía, tienen unas causas, también se han hablado durante el debate: el oligopolio del sector, la deficiente tarificación..., estamos con unos precios de la energía de los más altos de Europa. Esto hace más grave la situación de aquellas personas, de aquellas familias, más vulnerables, además de que tiene otras consecuencias, entre ellas una falta de competitividad de nuestras empresas. Pero, bueno, ahora estamos enfocando o llegando a este debate desde otro punto de vista, no desde el de la competitividad, que también se puede tratar en otro debate, sino desde el punto de vista de las familias y de las personas, los ciudadanos, más vulnerables.

Algunos datos a este respecto. Según el Síndic de Greuges, 200.000 familias han sufrido cortes de electricidad por impago. Según datos de Cáritas, alrededor de 1 millón de catalanes pueden estar sin calefacción durante este invierno. Otro dato: 320.000 familias se encuentran en situación de pobreza energética. Efectivamente, se ha hecho alguna actuación. Aquí se aprobó el Decreto de pobreza energética. Como ya se ha dicho antes, debido a sus limitaciones y a su restricción, solamente 800 familias de esas 320.000 que estarían en situación de pobreza energética pudieron acogerse a él. O sea, una medida totalmente insuficiente.

En este contexto es en el que llega la propuesta de Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Es una

propuesta que, a pesar de que aquí hemos hablado de los beneficios de las eléctricas y que en la exposición de motivos de la propuesta también se habla de ello, no tiene nada que ver con los beneficios de las eléctricas. Ni los va a reducir ni va a suponer una propuesta fiscal de una mejor redistribución de la riqueza. Es una propuesta que consideramos que es oportuna, que es necesaria, pero no confundamos tampoco a la gente. Ni va a reducir los beneficios de las eléctricas ni va a hacer que esto se redistribuya mejor. Va a hacer directamente que el precio del recibo que pagan los ciudadanos se reduzca en un porcentaje, vía reducción de los impuestos, bajando, como hemos dicho, algunos impuestos del 21 al 10 y otros del 10 al 4.

¿Hay posibilidad de tomar esta medida? Nosotros creemos que sí. Creemos que hay posibilidades legales de hacerlo. Creemos incluso que desde Europa hay directivas que están aconsejando..., hay otras soluciones que están aconsejando y que amparan este tipo de medidas que van a proteger a los ciudadanos que pudieran estar en situación de vulnerabilidad y situación de caer en la pobreza energética, y que, por tanto, es una decisión política que tiene que adoptar en este caso el Gobierno central, o el Congreso de los Diputados, donde va dirigida esta petición.

¿Hay posibilidad de hacerlo sin que eso suponga una distorsión del mercado, como parecía que se quería decir? Nosotros creemos claramente que sí. Si no, a ver, ¿para qué están, si no, los tipos reducidos y superreducidos de IVA, si no es para tratar de una forma prioritaria, de una forma mejor, los productos de primera necesidad? Solo hay que dar un repaso al artículo de la ley que regula estos tipos reducidos y superreducidos para ver un largo listado de servicios, de productos, que están sometidos a estos tipos reducidos y superreducidos. Y, por tanto, la oportunidad o no, el adoptar esta medida o no..., no hay ninguna imposibilidad legal, sino que únicamente hay una decisión, hay una voluntad política de decidir si el agua, el gas y la electricidad, en las circunstancias actuales, son unos servicios básicos que necesitan una medida de este tipo, una medida que ayude a los ciudadanos que más lo necesitan a poder pagar estos servicios. Desde luego, como decía antes, no es una medida redistributiva. Es una medida que, efectivamente, afectaría a todos los ciudadanos, a los más pobres y a los más ricos. Pero insisto: si no es esta la finalidad de los tipos reducidos y superreducidos de IVA, la de promocionar aquellos productos o servicios que son más necesarios y que hay que evitar que se encarezcan por la fiscalidad, por la acción del Estado, ¿para qué los tenemos?

Por lo tanto, desde nuestro grupo vamos a apoyar la propuesta de Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa y vamos a votar favorablemente a la reducción de los tipos de IVA para estos servicios y suministros.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres davant d'aquesta proposta.

Jo crec que l'objectiu pot ser compartit, compartit en sentit ampli. El que no acabem de veure és el sentit de l'oportunitat, i ja em perdonaran, d'anar a pidolar ara mateix res a Madrid. És a dir, davant les últimes jo diria que, més que proves, actituds que ha tingut el Govern, no només pel que fa al tema de la consulta, sinó a molts altres, que fins i tot poden equiparar-se al que demana aquesta llei, no sabem si té molt de sentit recórrer a Madrid, ja que ells recorren amb molta facilitat, precisament, aquestes coses al Tribunal Constitucional. I, per tant, doncs, veient el que han fet amb el *fracking*, veient el que han fet amb el tema de la pobresa energètica, veient el que han fet finalment amb la Llei d'horaris comercials, tot ens sembla indicar que seria una mesura que no té sentit de l'oportunitat, des del nostre punt de vista, que no vol dir que no sigui una mesura que en tot cas sigui interessant d'estudiar.

Però, bé, en general, sobre la rebaixa de l'IVA jo crec que ja s'ha dit molt del que cal saber, no? El que cal saber primer és què passa a Europa. Sempre ens emmirallem en què passa als altres països, i la realitat és que en el cas de l'electricitat i en el cas de l'aigua només tres països tenen tipus impositius més alts que els que té l'Estat espanyol, i que en el cas dels transports encara és més greu, perquè gairebé tots tenen tipus impositius menors. Però és que no només és això, sinó que, a part de tipus impositius superiors als de la mitjana europea, el que ha passat és que, bàsicament, el que ha suposat aquest mercat a mida... I vull deixar-ho clar, perquè els que vénen aquí amb aquestes reflexions teòriques tan, com ho diríem?, pomposes realment menteixen, perquè aquest mercat és un mercat a mida. El que desregulen via llei ho regulen via pactes, el que desregulen amb decrets després ho pacten amb directius que van a treballar a aquestes empreses. Per tant, aquest mercat a mida el que ha suposat és un encariment de serveis; ha suposat un servilisme absolut dels governs del Partit Popular i del PSOE; el que ha suposat és una porta giratòria permanent; el que ha suposat, finalment, és, doncs, el toc de mort a les renovables, i, finalment, beneficis obscens.

I anirem part a part. Sobre l'encariment, que s'han encarit tots els serveis jo diria que també s'ha explicat. És obvi, s'ha encarit un 105 per cent la llum, s'ha encarit un 22 per cent el gas, s'ha encarit l'aigua un 8,5 per cent i la bombona de butà, un 23 per cent. Per tant, diríem que aquest mercat regulat a mida no para d'encarir-se, i per tant no para de repercutir en aquells que menys tenen, aquells que són vulnerables.

D'altra banda, el servilisme dels governs del Partit Popular i del PSOE també s'ha explicat a bastament, no? És l'actitud que coneixem sempre: arronsar-se, agenollar-se, tenir por d'aquelles corporacions que ara mateix tenen el poder, que són cinc grans companyies, i que s'han dit: Endesa, Iberdrola, Gas Natural Fenosa, E.ON i HC. Acords, no?, que tanquen amb aquestes empreses i que s'ho fan una mica ai-

xí..., ja ens entenem, eh?, una mica a mida, no?, i, després, a canvi, doncs els col·loquen en les seues empreses. Bàsicament, què podríem dir? Que per al PSOE i per al PP passar pel Govern seria com entrar en una ETT, no? Entren en una ETT, que és passar per càrrecs de responsabilitat al capdavant de certs ministeris, i després surten col·locats amb sous milionaris en aquest mercat. Per tant, governants que treuen pit davant de les classes populars i governants que s'arrensen, s'agenollen i que són plenament servils davant dels poderosos.

Dèiem també, a més, que aquest mercat a mida –i ho vull assenyalar tota l'estona, mercat a mida– mata les renovables, també s'ha explicat, mata l'autoconsum. Però, sobretot, una cosa que entenem que és obscena i que entenem que és perversa, que és indignant i que en tot cas és digna de repàs, és que aquestes empreses que es lucren amb beneficis mil·lionaris ens situen en una situació, com ho diríem?, esquizofrènica, de tenir gent que ha de triar entre alimentar-se o escalfar-se i ells, que tenen sous i beneficis mil·lionaris. I parlem que el 2012 en concepte de beneficis Iberdrola ocupava el segon lloc d'un rànquing jo diria que mundial de les elèctriques, amb 2.868 milions de beneficis; Endesa, 2.771 milions; Gas Natural Fenosa, 1.167 milions. Però el pitjor és que en els últims vint-i-un mesos, en els vint-i-un mesos que van des del 2013 a l'actualitat, 9.096 milions d'euros de beneficis, el que en diríem «extrema riquesa». Extrema riquesa en contra de l'extrema pobresa. I els governants, que en teoria haurien d'intentar equilibrar aquesta situació d'extremitats, d'extrems, es situen sempre –sempre– mirant cap als mateixos. Sempre, per tant, al servei dels mateixos.

Dèiem..., una pobresa energètica en ascens, una pobresa energètica que afecta les condicions de salut, que a més a més degrada el grau de vulnerabilitat de les famílies que es troben en aquesta situació i que, en tot cas, fa que per a revertir aquesta degradació del grau de vulnerabilitat hagin de fer-se unes inversions molt més grans de les que es farien en una situació anterior. I, sobretot, dades de pobresa energètica en ascens. És a dir, cada cop més famílies en aquesta situació, cada cop més famílies que han de triar, i ho torno a repetir, entre alimentar-se o escalfar-se. És que no parlem de coses secundàries ni banals. Parlem de coses bàsiques, necessàries per a la cohesió social, necessàries per a una vida digna.

Feien un estudi fa poc, sortia a la premsa fa pocs dies, a l'Hospitalet de Llobregat sobre cent famílies, totes usuàries dels serveis socials, un 80 per cent d'elles amb bastants requisits de compliment per al bo social de les companyies elèctriques. D'aquestes cent famílies, només un 3 per cent va aconseguir beneficiar-se d'aquest bo social. I, per tant, les xifres ens expliquen que és insuficient el que es fa per part de les polítiques públiques.

Però és que l'interrogant ve aquí: per què un impost indirecte com és l'IVA? Per què una mesura que afecta tothom per igual, sigui ric o sigui pobre, tingui uns ingressos més alts o tingui uns ingressos menors, quan entenem que la solució del problema passa per siste-

mes tarifaris que penalitzen precisament el consum devastador, o el sobreconsum, el malbaratament en tot cas, quan entenem que s'ha de traslladar precisament a aquestes empreses que són milionàries, o mil·lionàries, els costos d'aquelles famílies que no ho poden pagar? I, per tant, s'ha de plantejar la gratuïtat total per a aquestes famílies que no poden pagar, i no mesures tèbies de «ja ho pagarem més endavant» o «en tot cas que no ho tallin en hivern però ho pagarem a l'octubre». És a dir, gratuïtat total per a les famílies que tenen rendes situades per sota de l'índex de la renda de suficiència entendríem que seria el mínim. I, per tant, entenem que una mesura de l'IVA, que és indirecte, com hem dit abans, i que afavoreix tant classes populars com classes benestants, no vindria a ser la solució més apta.

En tot cas, nosaltres hi votarem a favor, perquè entenem que això és més que res. Que quedi clar i que vagi per endavant. En cap cas ens equipararíem a postures, en fi, que s'han escoltat aquí anteriorment.

Entenem que per al tema de la pobresa energètica s'ha d'anar una mica més enllà. És a dir que no ens podem quedar només amb la garantia de subministrament, que és importantíssima i que, com dic, ha de ser gratuïta per a aquelles famílies que es troben en situació de vulnerabilitat, sinó, a més a més, hem de caminar cap a la reapropiació d'aquests serveis. Jo crec que és obvi que si no, d'alguna manera, imposem el caràcter públic d'aquests serveis de subministrament mai podrem regular fins a l'extrem, no?, com deia, de garantir uns serveis mínims bàsics a totes les classes populars, mai ho podrem garantir, si això no està en les nostres mans. I ara mateix no és que no hi està, és que cada cop està més lluny.

En aquest sentit, l'aliança contra la pobresa energètica reclama, jo diria, uns mínims que nosaltres fem nostres: un, que es garanteixi uns serveis a totes aquelles persones i famílies que es troben en situació de vulnerabilitat; que es posi fi als talls indiscriminats, i, en cap cas, mai, durant l'hivern, i això ara mateix ho fan a França, que tampoc diríem que és un país massa progressista; que el cost dels impagaments siguin assumits per aquestes companyies que tenen beneficis milionaris, que, per tant, hi hagi una coresponsabilitat social entre aquests beneficis i els serveis que estan prestant; que es camini cap a la nacionalització de totes les energies, que és l'única manera de garantir, per tant, que actuen com a redistribuidors de la riquesa, que actuïn com a cohesionador social.

I, finalment, dir, doncs, que, bé, aquell mercat que es diu, que hem dit que és fet a mida, ho tornem a repetir, encareix serveis, és un mercat servil, és un mercat que col·loca el Partit Popular i el PSOE *cual* ETT, és un mercat que acaba amb les renovables, és un mercat que té beneficis obscurs i, sobretot, és un mercat que obliga les famílies a triar entre alimentar-se o escalfar-se, i això és obscè i això és indignant. I això no és mirar cap a una altra banda, com s'ha acusat abans de fer al PP; el PP no mira cap a una altra banda en aquesta situació, el PP en aquesta situació simplement està mirant-la i se'n burla, fa sorna i fa escarni de la gent que ho està passant malament.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, deixin que comenci amb unes preguntes que qualsevol persona amb un mínim de sensibilitat social crec que sabria ràpidament què s'ha de contestar. I és que tenir electricitat o gas per escalfar-nos, per cuinar, per tenir llum per veure'ns-hi a la nit a casa, perquè els nostres fills ara, quan arriben de l'escola, que a les sis és fosc, puguin fer els deures, és un luxe, és un servei normal o és un bé de primera necessitat? Tenir aigua corrent a casa per cuinar, per beure, per rentar la roba, per dutxar-nos, i, si pot ser amb aigua calenta, millor, perquè a l'hivern, doncs, costa una miqueta, és un luxe, és un servei normal o és un bé de primera necessitat? O agafar cada dia el metro, o d'altres el bus, o alguns un cotxe de línia regular, per anar a treballar és un luxe, és un servei normal o és un bé de primera necessitat?

Crec que la majoria d'aquesta cambra, tots, ho tindríem clar; que la vida se'ns faria molt difícil, no fa pas molts anys que ho era, sense llum, sense aigua o sense poder-nos moure per desenvolupar simplement la nostra feina.

I tots sabem que l'IVA, que és el que avui ens ocupa aquí, és un impost indirecte; per tant, és un impost que no grava en funció de la renda de les persones sinó que grava el consum de les persones respecte a uns productes finals, i que és el consumidor final qui suporta tot aquest impost. Per tant, no és un impost redistributiu, mai ha sigut un impost redistributiu, perquè qui més té no paga més pel mateix bé sinó que tothom paga igual.

Clar que l'IVA té alguns avantatges, i és que l'estat del benestar necessita que es puguin pagar, doncs, els serveis que s'han de donar a les persones –necessita que es pagui la sanitat, necessita que es pagui l'ensenyament, necessita que es paguin els serveis socials, necessita que es paguin moltes altres coses–, i d'alguns llocs o altres han de sortir els diners. I és que l'IVA té l'avantatge que té una gran capacitat recaptadora: l'any 2013, l'Estat espanyol va recaptar al voltant dels 52.000 milions d'euros només amb IVA; per tant, una mesura difícil d'aplicar, en aquest sentit, per un govern que necessiti diners... O sigui, aquest efecte recaptador li hem de reconèixer. Però també és molt injust a l'hora d'aplicar-ho, perquè no és redistributiu.

I tot i que un IVA molt elevat pot desincentivar el consum, perquè és evident que, si les coses se'ns apugen un 21 per cent, és gairebé un quart més de tot el que valia abans, doncs, pot ser que ens desincentivi a consumir algunes coses. Però hi han béns que són difícilment prescindibles. I, en aquest cas, estem parlant, doncs, de l'electricitat, de l'aigua, del gas, del transport públic, i és difícil que a això la gent hi renunciï, perquè són serveis bàsics, no són serveis normals ni serveis de luxe; són, simplement, serveis bàsics.

I si tenim en compte la situació en què ens trobem, doncs, a dia d'avui, que paguem l'energia més cara d'Europa, ja s'ha dit, no beneficia les empreses i la seva competitivitat, però molt menys beneficia els clients i, sobretot, el client vulnerable que pateix pobresa energètica, amb increments, també s'ha dit, d'un 105 per cent des del 2001 al 2012, o increments del 22 per cent de l'aigua –no a tot arreu, perquè pensem que no tot és àrea metropolitana, sinó que hi ha molts municipis que ens gestionem l'aigua directament–; que tenim un índex d'atur important, d'un 19 per cent, tot i que estem anant a la baixa; que cada vegada tenim més pobresa i, per tant, també més pobresa energètica, i que, per tant, hem de definir clarament quin és el consumidor vulnerable que no pot arribar a tenir una certa temperatura a casa seva a l'hivern i que té dificultats per pagar la llum, per pagar el gas, per pagar el gasoil de la calefacció... –no ens en recordem, no tothom va amb gas, no tot és àrea metropolitana; jo a vegades tinc la sensació que ens ho mirem d'una forma molt urbanita: hi ha fusta, hi ha gasoil de calefacció, hi ha gent que funcionem d'aquesta forma, perquè no tenim gas–, o no pot pagar tampoc els serveis d'aigua.

I de mica a mica hem d'anar millorant el transport de les persones, no sense moltes dificultats econòmiques per part del Govern de la Generalitat i amb greus incompliments d'inversions de l'Estat espanyol.

I l'any passat el Govern de la Generalitat diu: «Bé, doncs, aprovem un decret llei», segurament insuficient, no ho neguem, però que impedia el tall de subministrament a les famílies que no podien pagar les factures durant els mesos d'hivern. Un primer pas. Insuficient, d'acord; hem d'anar més enllà. Però què ens trobem? Doncs, ens trobem que el Govern espanyol demana la seva suspensió al Tribunal Constitucional. I diuen que això ho fan..., bé, no sabem ben bé per què diuen que ho fan. Però en tot cas hi ha dues directives europees que ens diuen que s'ha de transposar algunes lleis a l'Estat espanyol que no s'han transposat respecte a la vulnerabilitat de les persones i, sobretot, pels talls de subministrament en períodes crítics.

Fixem-nos en la perversitat del Govern espanyol, fixem-nos en la perversitat del Govern espanyol en aquest cas. És, i perdonin, i ho dic en castellà, *como el perro del hortelano*, eh?: *ni come, ni deja comer*, no fan ni deixen fer. I llavors el senyor Coto diu que nosaltres fem despeses separatistes. Quant ens costa el Castor? Quant pagaran la gent que consumeix gas i quants anys? I diré una altra cosa, diu: «I a més l'IVA de l'aigua afecta els ajuntaments.» Escolti, als ajuntaments..., l'aigua és un dels IVA que precisament no patim com a consumidor final. (*Veus de fons.*) Sí senyor; els ajuntaments no el patim com a consumidor final.

I què fa el Govern de Catalunya? Doncs, el Govern de Catalunya no s'ha quedat amb els braços plegats: el Govern de Catalunya ha demanat l'aixecament al Tribunal Constitucional de la suspensió d'aquest decret llei; també ha demanat a la Unió Europea que obligui l'Estat espanyol a transposar aquestes directives europees; s'ha començat a treballar amb algun altre grup d'aquesta cambra una modificació del Codi de consum per tirar endavant el concepte de consumidor vulnerable; es

vol anar a la creació d'un fons ordenant els ja existents, perquè molta gent té ajuts de pobresa –des dels ajuntaments, des de la diputació, des de la Generalitat estem donant ajuts per pobresa energètica i no energètica, eh?–, i, per tant, crear aquest fons amb aportacions públiques i amb aportacions privades, i, si convé, de les elèctriques –no ens tremolarà el pols amb això.

I ha mantingut també el Govern moltes converses i ha obtingut compromisos per no tallar el subministrament als clients vulnerables durant aquest hivern. I el nostre grup parlamentari ha presentat aquesta mateixa setmana al Congrés dels Diputats una proposició de llei, a Madrid, per reduir, no el 10 per cent com hem fet aquí tothom, sinó, per als consumidors vulnerables, el gas i l'electricitat al 4 per cent, és a dir, al tipus superreduït. I esperem que això aviat es tornarà a fer, perquè és evident que un 21 per cent d'electricitat i de gas és totalment abusiu. I ho deia el conseller Puig l'altre dia: si una família sollicita el bo social i a més ho acompanya amb una reducció de l'IVA fins al 4 per cent, ens podem trobar amb una disminució de la factura elèctrica del voltant del 40 per cent; per tant, també és un altre pas. I tot el que puguem fer i puguem anar avançant ho farem.

I no és que estiguem d'acord ara, senyor Herrera, amb tot això; nosaltres hi donarem suport, volem que aquesta iniciativa tiri endavant, però ja l'any 2008 el Grup Parlamentari a Madrid de Convergència i Unió va presentar al Congrés una proposició de llei similar a la de la modificació de l'IVA, a la qual li recordo que vostè i el seu grup –vostè ho va defensar– van votar en contra en aquell moment perquè no es feia una discriminació en funció dels recursos de la família. Però, bé, rectificar és de savis. I nosaltres ho celebrem.

I a la Llei de l'energia, també li ho diré, nosaltres hi vam donar suport, però és que se salvava la cogeneració. Era importantíssima per a les nostres empreses, importantíssim per a la competitivitat de les nostres empreses, que també donen llocs de treball i ajuden que no hi hagi tant atur.

I a Catalunya, de fet, aquí, hem presentat un recurs, i és que de pobresa energètica fa molts anys que n'hi ha –no sé quant em queda–; de pobresa energètica..., els anys 2006, 2007, 2008 ja teníem gent pensionista que se n'anaven a dormir a les vuit del vespre perquè no podien escalfar-se. Escoti, jo en conec d'aquesta gent. I el nostre ajuntament, què fa? Doncs, subministrar-los llenya. I, com nosaltres, molts ajuntaments, els nous ajuntaments de Catalunya, i les diputacions, i el Govern de la Generalitat.

Res més. Dir que nosaltres estem d'acord a demanar que l'electricitat i el gas puguin passar a un tipus reduït del 21 al 10 per cent, i que l'aigua i el transport passin del 10 al 4 per cent. I ens agradaria, inclús, continuar parlant perquè puguem anar més lluny i el consumidor vulnerable pugui arribar no a aquest 10 per cent en gas i en electricitat sinó que puguem arribar a aquest 4 per cent que nosaltres, el nostre grup, també proposa a Madrid al Congrés dels Diputats.

Gràcies, president, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*) Senyor Coto?

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Quaranta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Herrera, vostè podia haver-se passat els deu minuts d'intervenció demanant disculpes; demanant disculpes pels 229 imputats dels ERE d'Andalusia, per les corrupteles de Tania Sánchez; podria haver demanat disculpes perquè vostè –vostè– va ser diputat al Congrés que va invertir amb el seu vot el senyor Zapatero, el senyor Zapatero dels 5 milions d'aturats, de les participacions preferents i dels desnonaments exprés. Abans de donar lliçons, senyor Herrera, comenci fent autocrítica.

Miri, senyora Romero, del PSC; diu: «Vam ser hàbils quan vam governar..., vam ser molt poc hàbils quan vam governar.» Continuen sent molt poc hàbils, i per això han augmentat en dos anys un 11 per cent el preu de l'aigua, amb Convergència i Unió, a l'àrea metropolitana de Barcelona; vostès que van abaixar els impostos a les Sicav del 30 a l'1 per cent.

I, per cert, avui els que cobren més de 300.000 euros paguen més IRPF que amb el senyor Zapatero i els que cobren menys de dotze mil euros no paguen IRPF, cosa que pagaven amb vostès, quan governaven els socialistes del Govern *zapateril*.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Pausa. Joan Herrera Torres demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

Per al·lusions, trenta segons. (*Pausa.*) Agrair als grups parlamentaris (*remor de veus*) el suport a la...

La presidenta

Esperi, esperi un moment, perquè no el sentiran, eh? (*Pausa.*) Ja.

Joan Herrera Torres

Agrair als grups parlamentaris el suport a la proposta. I el que ha dit el senyor Coto..., el senyor Coto donant lliçons de democràcia, transparència i corrupció: PP,

lliçons de democràcia, transparència i crítica a la corrupció, un oxímoron.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 111 en contra, la iniciativa continua la seva tramitació.

Hi ha... (*adreçant-se al president de la Generalitat*), president..., tenim una votació.

(*Pausa.*)

Procediment

per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00025/10)

El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra. El candidat proposat és el senyor Miquel Rubirola i Torrent.

Si no hi ha cap objecció, es pot fer la designació per assentiment? (*Pausa.*) S'ha de votar? (*Pausa.*) D'acord. Doncs, llavors, demano als serveis de la cambra votació secreta.

Mentrestant, dir-los que s'ha sol·licitat pel Govern una alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, de forma que la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció primària de salut, que seria la número 3, passi a la primera moció a defensar en aquesta sessió.

Doncs, procedim a la votació del candidat proposat.

Comença la votació.

Ha estat designat per 118 vots a favor, 2 en contra i 11 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció primària de salut (tram. 302-00221/10)

Passem ara a les mocions. I, per tant, suposo que no hi ha cap impediment a passar-la, la número 17, a la número 15, i substanciem ara aquesta Moció sobre l'atenció primària de salut. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

(*Pausa.*)

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Socialista presento la moció resultant a la interpellació del Ple passat

sobre atenció primària. En primer lloc, voldria salutar persones que avui no són aquí, perquè, com bé ha dit la presidenta, el Govern ha proposat un canvi d'ordre i persones que tenien previst assistir avui a aquesta substanciació a la tarda, doncs, avui no són aquí i segur que ens segueixen via internet.

Pel que fa referència a aquesta moció, que és llarga i extensa, ho he de dir, té tres grans apartats, tres grans àmbits: el que fa referència a millorar la resolució de l'atenció primària, amb uns continguts de caràcter bàsicament assistencial; un segon apartat que fa referència al tema del finançament de l'atenció primària, i un tercer apartat que fa referència a la gestió. (*Remor de veus.*)

No parlaré gaire del primer apartat perquè bàsicament la major part de la interpellació va centrar-se en aquest primer apartat. I, per tant, destacar que hi ha acord unànime... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment... —un moment—, senyora diputada, un moment. (*Pausa.*) Continui.

Núria Segú Ferré

Destacar que hi ha acord unànime en el text que tenen els grups, que es posarà a votació, excepte, em sembla, en un petit punt que fa referència a l'obertura de les farmàcies; però, bàsicament, són mesures adreçades a incrementar la resolució de l'atenció primària, perquè, com vostès saben, l'atenció primària, cosa efectiva, és la millor inversió que podem fer: s'incrementa la resolució, s'estalvia a curt i a mitjà termini, sobretot en serveis especialitzats, i en general es milloren els resultats de salut i l'atenció a la població.

Pel que fa referència al segon apartat, el de finançament, nosaltres plantejem bàsicament tres punts. Un és incrementar el pes relatiu del pressupost de primària sobre el total del pressupost de salut. S'ha acceptat una transacció amb Convergència i Unió que marca un termini en aquesta recuperació del pes relatiu en tres anys com a màxim.

Pel que fa referència al Pla d'inversions de reposició i renovació tecnològica, s'ha acceptat una esmena del Partit Popular, també, per aconseguir allò que ens preocupa, sobretot pel que fa referència als centres de l'ICS, eh? —també hi ha tota l'atenció primària, però sobretot pel que fa referència als centres de l'ICS—, que és garantir no solament el manteniment de les infraestructures físiques, edificis i serveis, sinó també, sobretot, la reposició i la renovació tecnològica, que creiem que és un dels problemes que a curt termini es poden trobar els centres de l'ICS, no solament d'atenció primària, sinó també els grans hospitals de Catalunya.

I, per últim, també, un punt adreçat a finançar allò que ja aprofitem a la part primera de la moció, lligat al lideratge i al control per part dels metges i els professionals d'atenció primària dels pacients crònics i el seguiment també dels trànsits entre els diferents nivells

assistencials dels seus pacients. Això vol dir que assignem a primària recursos per a proves diagnòstiques, eh?, i altres accions i actes mèdics que han de ser liderats i seguits pels professionals de primària. En això també hi ha una transacció i també hi ha acord.

El tercer apartat, àmbit d'aquesta moció, sobre el qual m'estendré una mica més perquè no es va tractar gaire a la primera presentació de la interpellació, fa referència a la gestió. Hi ha una moció aprovada, la 3 de la legislatura passada, la 3/X, que mandatava el Govern a plantejar-se els concursos d'atenció primària, sobretot pel que fa referència a la polèmica que hi va haver per l'adjudicació inicial a Eulen per a la gestió del CAP de l'Escala. Es va fer una sessió a la Comissió de Salut sobre aquesta qüestió, es va presentar un informe; però, tot i així, ens trobem que s'ha convocat un nou concurs per a la gestió de quatre àrees bàsiques i que, d'aquest concurs..., a dos d'elles s'ha presentat només un sol licitador, a dues d'elles més d'un licitador.

Nosaltres creiem que, fruit d'aquesta situació i de la resposta unànime per part dels territoris afectats..., «unànime» vol dir: tots els ajuntaments, tots els grups polítics, tant de l'Escala com de la zona de l'Alt Camp, han aprovat mocions reclamant..., primer, expressant la seva preocupació per aquesta qüestió i, segon, reclamant i exposant les reticències que hi ha sobre algunes ofertants, eh?, sobretot ofertants que no són del sector d'atenció primària i amb ànim de lucre.

Nosaltres creiem que, vista aquesta situació, però sobretot vist, aixecant una mica el focus, que l'escenari internacional ha canviat —les clàusules que fan referència a les contractacions, els contractes d'obra pública ja vénen dictaminats i reglats per directives europees—, vist també que l'interès pel sector salut del sector econòmic és cada vegada més important, creiem que ens hem de plantejar no treure a concurs les àrees bàsiques de salut. Dir-ho col·loquialment: igual com no traiem a concurs els hospitals, tampoc hem de treure a concurs la gestió de l'atenció primària.

I en aquesta línia va la moció que hem presentat, els diferents punts. En tot cas, en podem seguir parlant a l'últim torn, quan explicaré les transaccions que s'han fet i els acords a què en principi s'ha arribat sobre aquesta qüestió. Però creiem que cal... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bon dia a tothom. Presidenta, conseller, diputats i diputades, volem agrair, en primer lloc, l'esforç que ha fet la diputada Segú intentant transaccionar i, a més, acceptant la major part d'esmenes que s'han presentat. Nosaltres hem presentat algunes esmenes, fonamentalment dirigides al fet que es faci efectiva la possibilitat de col·laboració i coordinació entre les àrees

bàsiques de salut, entre l'atenció primària i l'atenció hospitalària, que és un tema que, malgrat que se'n parla moltes vegades, és difícil aconseguir que això pugui ser una realitat i requereix temps de professionals i, evidentment, requereix sempre recursos.

Com molt bé ha dit la diputada Segú, aquesta moció té tres parts. Evidentment, la primera es dirigeix..., les dues primeres jo diria que són generals i són de tipus estructural; sobretot la més important és la de garantir els recursos suficients perquè l'atenció primària pugui desenvolupar totes aquelles funcions que té encomanades i que pugui incrementar, a través de la possibilitat de tindre més eines de suport i més eines de diagnòstic, les seves funcions. I la tercera part, que jo penso que en aquest cas és la més important en aquesta moció que es presenta, és una part més específica, és una part conjuntural i que, com molt bé ja ha explicat, està en relació concreta amb una sèrie de concursos que han sortit.

També ha fet referència, la diputada Segú, al fet que ja fa un any es va presentar, almenys en l'àmbit de l'Escola, un concurs pràcticament amb les mateixes condicions. Vull recordar que en aquell moment va ser l'entitat que gestionava l'Hospital de Figueres i la Fundació Empordà –de la qual formava part i n'era un dels administradors uns dels que ara són consellers del Govern de la Generalitat– que es va oposar a aquella licitació i es va aconseguir d'aturar. De nou, ara, després d'un any, s'han tornat a treure a concurs quatre centres d'atenció primària. I nosaltres estàvem disposats a votar la moció en tota la seva complexitat, perquè feia referència –i hi estem d'acord absolutament, perquè ja ho hem manifestat altres vegades– al fet que cal preservar que determinades àrees sanitàries –nosaltres pensem que totes– hagin de passar o puguin passar a mans d'empreses privades amb ànim de lucre, que una mica és el que s'està permetent amb aquest concurs, com ja es permetia en el concurs anterior, tot i que moltes vegades se'ns diu que no hi ha aquesta voluntat de part del Govern, però veiem que no existeix cap moment en què això no es pugui facilitar. Evidentment, amb un plec de condicions diferent al que s'ha presentat, exigint que les empreses que concursessin, que concorreguessin, tinguessin expertesa en el tema de l'atenció sanitària i que a més tinguessin arrel en el territori, doncs, potser es podria evitar que algunes de les empreses que han concorregut de nou, o algunes d'elles que han estat o estan vinculades encara a persones que han tingut càrrecs o que encara tenen relació amb el partit en el Govern..., entenem que això és el que es pretén facilitar, evidentment, nosaltres no hi estem d'acord, que aquesta possibilitat es pugui donar.

I, en principi, la moció recollia el que era la filosofia del nostre grup parlamentari. Fruit de les transaccions, que entenc que s'han hagut de fer en aquest sentit, pensem que això no es garanteix. A més, es planteja que només es revisin les condicions de licitació de dos d'aquests concursos. Entenem que es pot demanar que es deturin tots els concursos perquè entenem que no s'ajusten al que creiem que hauria de donar-se, però entenem que no podem demanar que només se'n deturin dos o que es revisin els plecs de condicions de dos,

perquè això ens sembla que no seria adient. I, per tant, en aquest punt evidentment no podem donar-hi suport.

Nosaltres volem manifestar que, tot i que es planteja com es planteja en la moció, que s'informi i es valorin les possibilitats que tot això es pugui fer a través de consorcis i d'entitats públiques, lamentem que en tot el text de la moció s'hagi retirat tot allò que feia referència al desig del grup parlamentari que presenta la moció i al qual nosaltres donàvem i hi donarem suport, malgrat això, amb tot això que he dit..., que s'hagi eliminat qualsevol referència al fet que la voluntat del Parlament de Catalunya és la de no permetre que es faciliti que les àrees de salut ni la sanitat en general puguin passar a mans d'empreses privades amb ànim de lucre. Però ens sembla que això és fonamental. Entenem que el partit en el Govern i el grup que li ha donat suport fins ara tinguin gran interès que això s'elimini d'aquestes mocions, però sí que volem fer-ho constar, perquè nosaltres evidentment no hi estem d'acord.

A la resta de la moció hi donarem suport. I lamentem, hi insisteixo, que s'hagin tret aquestes referències que ens semblava que eren fonamentals.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Primer de tot, agrair al Grup Socialista que hagi portat al Ple l'atenció primària. És realment un àmbit que no està aprofitat com caldria, i volíem destacar alguns dels punts que es posen a votació amb aquesta moció del PSC, destacar-los en positiu. Per exemple, els compromisos d'increment del pressupost per a la primària; els compromisos d'augmentar-ne, també, la capacitat resolutiva, que no només és una qüestió de pressupost, sinó també de més personal, de millor formació, d'accés a proves diagnòstiques; evidentment això es trasllada o es tradueix en el fet que també calen recursos.

Volíem destacar, també, que posem a votació que es posin els mecanismes perquè l'atenció primària i no l'hospitalària sigui la que lideri el procés d'atenció als processos..., als malalts crònics. Tot i així, no podem deixar d'expressar els nostres dubtes respecte del programa MACA d'atenció dels malalts crònics en alguns aspectes concrets; en aspectes com, per exemple, el risc de fragmentació de l'atenció que pot comportar aquest sistema. I, en aquest sentit, ens agradaria que se'ns vingui a explicar exactament què és el que s'està fent i com funciona. Com també les queixes que ens han arribat des d'alguns casos en què l'aplicació del MACA en el cas d'equips de primària ha suposat pèrdua de personal en aquests equips.

Per això hem fet una esmena en el punt de la moció en què es parla precisament de l'atenció a la cronic-

tat, que s'ha acceptat per part del PSC i que, per tant, també hi ha el compromís que aquests programes no comportin pèrdua de personal habitual a l'atenció primària.

I, evidentment, l'altre punt clau d'aquesta moció, al nostre parer, és el dels concursos de les àrees bàsiques, concursos de les EBA, de les empreses privades amb ànim de lucre, per cert, per part de propietat dels professionals que tornen a sortir a concurs.

Nosaltres voldríem llegir-los literalment el que s'ha aprovat, crec que per part de tots els grups, al Ple de l'Escala; hi feia referència la diputada del PSC, la senyora Núria Segú. I diuen: «Després de la mala experiència del procés de licitació anterior» –que allà ja fa temps que ho van patir, si ho recorden–, «no entenem com es pot reiniciar novament un procés de licitació d'un servei tan estratègic per a la gent dels nostres pobles sense que se'ns hagi fet arribar cap informació, conseller.» I diuen, precisament se'n queixen, que el Departament de Salut no hagi anat a parlar ni tan sols amb els alcaldes dels municipis afectats.

Tornem a trobar-nos amb un concurs que pot recaure en una empresa multinacional sense experiència en el sector i amb afany de lucre. Tornem a trobar-nos amb un tipus de concurs en què l'oferta econòmica segueix sent la part determinant de les noves bases del concurs i en què no és condició imprescindible l'acreditació d'experiència en aquest sector. Això és el que ens estem trobant en el cas que es posa a votació avui amb aquesta moció i que s'està denunciant de l'obertura de nous concursos d'adjudicació de CAP, d'equips de primària en el nostre país, i dels que poden venir.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres també volíem fer suport als punts de la moció del PSC tal com eren originalment respecte d'aquest tema. Però ja els anuncio que ens abstindrem, lamentablement ens abstindrem, no volem posar cap pega, evidentment, però, ens abstindrem en els punts 7, 9 i 11 i demanem votació separada d'aquests punts. Per què? Perquè ara ja no votarem aturar els concursos dels tres casos en què ja..., dels quatre casos en què ja estan a concurs, sinó revisar el plec de clàusules, que evidentment això pot permetre aturar-ho, canviar les condicions... Per això no votarem en contra, senyora Segú, evident que això pot permetre-ho, però també pot permetre el contrari, senyora Segú –també pot permetre el contrari. Estem parlant de qui estem parlant, de qui ho ha de revisar, el departament que ha fet un plec de clàusules determinat, de bon inici.

Ens abstindrem, també, en el punt 9, perquè ha caigut precisament d'aquest punt que es blindi l'entrada a empreses privades en la gestió de l'atenció primària. I ens abstindrem en el punt 11 en el mateix sentit.

I també els avanço que ens abstindrem en el punt 2, respecte a la farmàcia comunitària, perquè considerem desorientador o poc efectiu el que s'està fent actualment amb serveis preventius assistencials a les farmàcies; tenim els nostres dubtes, i també creiem que venim a reforçar un element que, ara per ara, el nostre grup parlamentari no veu del tot clar que estigui sent

eficient ni que millori l'atenció a la ciutadania de Catalunya.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, molt bon dia. Il·lustres diputats i diputades, per defensar el Grup Popular, el posicionament del Grup Parlamentari Popular en aquesta moció, presentada pel Grup Socialista, però al final acordada pràcticament amb tots els grups parlamentaris, sobre atenció primària.

Jo li haig de reconèixer, senyora Segú, la capacitat que ha tingut vostè i el seu grup, però sobretot vostè, doncs, per introduir diferents debats en una mateixa moció. Personalment, crec que desvirtua l'objectiu i la finalitat d'aquesta moció; però, en tot cas, intentarem parlar de tots aquells temes que vostè ha intentat o ha aconseguit introduir en aquesta moció.

Vostè, inicialment, ens parla de l'atenció primària com a eix nuclear i compartim absolutament la necessitat, en aquests moments, de reforçar-la i potenciar-la per apropar-la al malalt, que al final és allò més important per a tots, no? Nosaltres considerem que és necessari dotar-la de més i millors recursos per poder facilitar la resolució de molts i molts casos.

També compartim, senyora Segú, la necessitat de millorar les condicions i, fins i tot, també, l'autonomia, tant del metge de família com també de l'infermer, de la figura de l'infermer o de la infermera.

Hi ha un altre punt que fa referència també a les inversions i que nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, hem esmenat. Perquè el Govern de Catalunya, doncs, el primer que va fer quan va accedir al poder, doncs, va ser, precisament, paralitzar totes aquelles inversions que hi havien previstes per l'anterior Govern, inversions i obres que passaven des de noves construccions absolutament necessàries fins també a reformes previstes en centres hospitalaris i ambulatoris. Nosaltres considerem que és del tot necessari recuperar aquelles inversions, i és aquesta l'esmena que hem presentat i que vostès han tingut a bé acceptar-nos.

Però anant al tema fonamental de la moció, que és la gestió d'uns certs ambulatoris per part d'empreses externes, el Partit Popular de Catalunya hem presentat esmenes en aquest punt, esmenes que precisament el que persegueixen són garanties i seguretat per part de la Generalitat de Catalunya. I garanties que, en primer lloc..., i són a més esmenes que van justament en la línia del que ara esmentava la diputada d'Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, mocions que s'han presentat en el territori, que han estat aprovades pràcticament per la unanimitat de tots els grups municipals, fins i tot Convergència i Unió tampoc no ha votat en contra, per tant, alguna cosa devia estar bé, no? Per tant, aquestes esmenes que hem presentat

nosaltres i que van en la línia del que s'ha aprovat en el territori són garanties que els programes assistencials dels CAP poden ser exactament els mateixos amb una operació d'aquestes característiques, com preveu la Generalitat de fer en aquestes àrees. Garanties també que els serveis essencials no patiran pèrdues d'equitat en l'accés, ni tampoc disminució... –allò ben important–, disminució en la qualitat de les urgències, assistència domiciliària i els serveis d'especialitat. I que la medicació... –tema, ho creiem, fonamental i molt important–, i que la medicació no es reduirà seguint criteris d'estalvi econòmic.

Hem acordat també una transacció amb el grup proponent de la moció, amb el Grup Socialista i amb Esquerra Republicana justament en aquesta línia. En definitiva, i tal com reclamen els ciutadans afectats per aquesta possible externalització dels serveis, nosaltres volem que la Generalitat es comprometi a garantir la mateixa qualitat en el servei. I mentre aquesta garantia no sigui efectiva, mentre la Generalitat de Catalunya no es comprometi documentalment, no es compromet a tenir, a dotar dels mateixos serveis aquestes..., de les mateixes prestacions aquests ciutadans d'aquestes zones afectades, nosaltres entenem que s'han d'aturar tots aquells concursos que s'han, diguem-ne, obert en aquesta línia, no?

Per tant, nosaltres reclamem i estem a favor de no convocar nous concursos per a la gestió de les àrees bàsiques de salut que en aquests moments estan en règim de concessió, però al finalitzar el termini, no abans que es compleixi el termini, la finalització d'aquesta concessió.

Per tant, nosaltres donarem suport a bona part –pràcticament a la totalitat– d'aquesta moció, presentada pel Grup Socialista, però esmenada i transaccionada pràcticament amb tothom, demanant, això sí, votació separada de punt desè. Aquell punt que fa referència al canvi de legislació, al canvi de la normativa tant estatal com autonòmica, tant espanyola com catalana, perquè entenem, doncs, que segurament no és la mesura que cal adoptar per fer aquesta modificació que vostès reclamen.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta; bon dia. Bon dia, conseller, diputades, diputats, bé, en primer lloc, també agrair al Grup Parlamentari Socialista per portar la moció d'atenció primària. De fet, és bo, com ha dit la companya d'Iniciativa, tractar l'atenció primària en aquest Parlament, que és un dels... –tal com ho diem a la moció–, és un dels pilars fonamentals del nostre sistema sanitari, aquell que està a prop del ciutadà i aquell al qual, en tot cas, li hem de donar més protagonisme i més importància. I d'això va una mica la..., l'atenció

primària parla del pes relatiu en el pressupost de salut que ha de tenir l'atenció primària, que ha d'anar millorant, parla de l'assignació «capitativa», una cosa que fa temps que ronda pels despatxos de salut; parla de primària com a eix principal dels fluxos assistencials, donant instrument als metges, responsabilitat a les infermeres sobre el seguiment i control de pacients crònics, etcètera; parla del model també de farmàcia comunitària, i, en definitiva, parla d'això de l'atenció, més a prop del ciutadà, de l'atenció a la nostra comunitat. A la qual, bàsicament, hi donarem suport en quasi tot.

Anuncio que votarem que no al punt 1.11, que ha sigut una acceptació d'una esmena d'Iniciativa, perquè no creiem que el fet que s'hagi de compartir una història clínica als pacients vulgui dir necessàriament uniformitzar el sistema informàtic a tots els CAP de Catalunya, atès que tenim constància que hi ha molts centres d'atenció primària que tenen el seu programa informàtic que els funciona bé, que estan contents i, per tant, creiem que el Parlament no ha d'establir una obligació en aquest sentit.

I entrant una mica en la qüestió més controvertida d'aquesta moció, que és una qüestió que nosaltres ja vam tractar aquí al Parlament quan va començar la legislatura i quan ens vam trobar que el CAP de l'Escala havia sortit a concurs, i, a més a més, s'adjudicava a una empresa que no era del sector, que no era tampoc..., ni del sector, ni d'arrel en el territori, per tant, no hi vàiem cap sentit que aquesta empresa passés a gestionar un servei tan bàsic per a la nostra població com és l'atenció primària, en aquest cas, del CAP de l'Escala. En aquell moment ja vam fer una moció en la qual dèiem que s'havia de fer un grup de treball de contractació pública, arran de la Moció 3/X, en el qual s'establissin algunes línies de com havia d'actuar el Departament de Salut i també el social per contractar serveis sanitaris i socials en el nostre país; un informe molt interessant que donava certes recomanacions a la Generalitat de Catalunya de com ho havia de fer. I creiem que aquí, malgrat que som conscients i hem vist els plecs del contracte i que s'hi han incorporat moltes de les recomanacions que deia en aquell informe, creiem que també hi ha una mica de marge més per endinsar-los en tot el tema de l'acreditació, no acreditació de centres, sinó acreditació també d'entitats gestores. Perquè, en definitiva, el que estem establint és el model sanitari català, quin tipus de proveïdors hi volem en el nostre sistema i també aspectes relacionats amb els criteris subjectius a tenir en compte.

En aquest cas, nosaltres som plenament conscients del que va dir el conseller l'altre dia en la interpel·lació de la diputada Núria Segú: les ABS han sortit a concurs sempre, les que no eren pròpies de l'ICS, ara només es treuen les entitats que no depenen de la Generalitat de Catalunya directament. Però, veient el que ha passat, veient el que diuen els diferents municipis, tots els grups municipals, els consells comarcals, entenem que hem de donar una resposta des d'aquest Parlament de Catalunya també de recolzament. Hi ha encara aquesta possibilitat de revisió sobre aquest infor-

me. Perquè aquí estem parlant de model i en el model nosaltres ho vam establir clarament que havíem de fer un pacte nacional de salut en la mateixa moció d'aquella vegada que vam aprovar que es fes aquest informe.

Per tant, parlem de model, és una cosa que ha de passar pel Parlament de Catalunya, quin model d'atenció primària volem, i està clar que des d'Esquerra Republicana de Catalunya el que no volem, el que no ens agrada és que empreses de capital privat amb ànim de lucre que no tenen cap mena d'arrelament ni en el sector ni en el territori gestionin l'atenció primària del nostre país; és una línia vermella absoluta i, en aquest cas, instem a través del punt 7 a donar una pista sobre què hem de fer per modificar aquests concursos i aquests plecs.

Tenen un recurs d'alçada interposat i nosaltres demanem que valorin la possibilitat de si es pot estimar, no tant per compartir el cent per cent del que diu, sinó com una oportunitat de revisió i d'entrar en la línia de tot el que diu l'informe i poder millorar la contractació pública.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Respecte a aquesta moció sobre l'atenció primària, comparteixo amb la resta de portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula la importància de parlar en aquest faristol de l'atenció primària a Catalunya, perquè és ben conegut per tots que no és un tema prioritari i important ara, sinó que sempre s'ha intentat dotar la primària de la importància que té dins del nostre sistema, en el seu moment fent l'única porta d'accés, d'entrada al sistema sanitari; en aquests moments, a banda de ser una porta d'entrada, també donant-li un paper molt més resolutiu del que segurament fins ara se li ha pogut donar.

Però lamentem aquesta moció, no tant per la importància que té poder parlar de la primària sinó perquè, precisament per aquesta importància, és una moció de perdigonada en el sentit que toca tants i tants punts i tants àmbits diferents de la primària que crec que amb els cinc minuts que tenim cadascun dels portaveus per expressar el nostre posicionament ens quedaran, doncs, molts temes a poder aprofundir i debatre com crec que es mereixeria aquest tema.

Sí que, en aquest sentit, dels tres àmbits temàtics que hem pogut destacar en aquesta moció, al que fa referència a professionals i competències, hem arribat a molts acords i transaccions en aquest punt perquè així ho recull la importància que tenen els professionals de la salut en l'àmbit de la primària, que també ho recull el Pla de salut en els temes que pertoca i, per tant, aquí sí que tant les nostres esmenes com les dels altres grups parlamentaris han estat incloses en aquesta mo-

ció. Després hi han dues parts més, la part econòmica i la part de gestió.

En aquest sentit, des de Convergència i Unió hem fet esmenes reforçant, per una banda, tot allò que està sota el paraigua que en aquest moment s'està desplegant del Pla de salut 2011-2015, tant pel que fa referència a les malalties cròniques com pel que fa referència a la incorporació o les millores que les noves tecnologies ens poden donar a l'hora d'atendre els pacients a la primària, però no només a la primària, sinó millorant la coordinació amb la terciària o els hospitals que els són de referència; també incorporant noves línies específiques en àmbits com pot ser, doncs, la salut mental, l'oftalmologia o l'aparell locomotor, que també són una línia específica del Pla de salut 2011-2015.

Però també deia que parla de millores de gestió, com pot ser la coordinació de la primària, cosa que també celebrem que s'incorpori en aquesta moció i poder-ne parlar, i destacar, també, el punt o l'esmena que ens accepten, que fa referència a les hores d'espera de visites programades, i aquí sí que vull agrair, doncs, al grup presentant d'aquesta moció la voluntat d'incorporar aquesta nova terminologia que s'utilitzarà en el decret que el Govern té el compromís de, properament, presentar, sobre els temps de referència enlloc dels temps màxims d'espera a les llistes programades.

Un altre aspecte important a destacar, el de la història clínica compartida; compartim l'objectiu que crec que emana d'aquesta moció, que la història clínica pugui ser compartida amb tots els proveïdors. Tots sabem que la història clínica és del pacient, no tant del sistema, però és evident que el que no poden forçar és que tots els proveïdors utilitzin la plataforma informàtica que utilitza l'ICS en aquests casos i, per tant, sí que, amb l'objectiu de compartir precisament la història clínica, el que no podem és obligar a compartir tots l'e-CAP, i per tant en aquest punt, que crec que és una esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no donaríem suport a aquest apartat.

De la mateixa manera, també vull posar en valor el paper de les farmàcies, ara també i properament, com a entrada al sistema de salut, al nostre sistema sanitari, però això creiem des del nostre Grup Parlamentari que no pot portar-nos a obligar a fer a les farmàcies uns horaris que van vinculats precisament als horaris d'obertura dels CAP i, en aquest sentit, tampoc –llevat que hi hagi alguna esmena acceptada en aquest punt–, doncs, donaríem suport a la moció original.

Però sí que m'agradaria, en aquest minut i escaig que em queda, posicionar-me sobre els punts finals, que fan referència, jo crec, a una de les parts més substancials d'aquesta moció, que són els concursos públics en l'atenció primària. Crec que no ens poden demanar via moció que fem una il·legalitat administrativa posant en risc els proveïdors que sí, en aquests moments, o han de donar o estan donant uns serveis públics en l'atenció primària. Perquè, és clar, què van fer quan governaven? Van tenir set anys de majoria absoluta aquí, o majoria parlamentària aquí i majoria absoluta allà, i llavors, en aquell moment, per què no van fer el pas i

canviar la llei de contractació pública, que com bé saben no és una llei que es canviï en aquest Parlament, sinó que es canvia al Congrés espanyol? Perquè, és clar, a mi em diuen «els temps canvien», evident, però les lleis no canvien al ritme dels temps, les lleis les hem de canviar els diputats o aquí o al Congrés, que poden fer possible l'actualització de totes aquestes lleis. A banda que, òbviament, hem incorporat totes aquelles propostes en els plecs que emanen d'aquell informe que es va fer en aquesta comissió parlamentària sobre contractació pública, que també, doncs, s'ha fet referència anteriorment.

I per acabar, demanar-los també, coherència, perquè en un cas concret com és el d'Alcover, i aquí tenim precisament un alcalde que ens pot explicar molt millor quin és el posicionament de tots els grups parlamentaris, a tots aquells que estan al Consell d'Administració del Pius de Valls, van votar a favor, tots, des del PSC a la CUP, van votar a favor per presentar-se a gestionar el CAP d'Alcover i, per tant, en aquests punts el que els demanàrem, també, és coherència. I en aquest sentit, doncs, nosaltres no donàrem suport als punts 7 i 8 d'aquesta moció, i a banda que els trobem contradictoris amb el punt 10 de la mateixa moció.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la seva paraula la senyora Isabel Vallet, en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció, doncs, bé, primer de res, dir que d'inici ens havia semblat, d'alguna manera, que recollia un debat que és necessari, que jo crec que han tingut diferents governs, bé, entendria que l'han de tenir els diferents governs –l'ha tingut Convergència i Unió i suposo que el tindria el tripartit– que sempre es tanca amb la mateixa conclusió, que és que s'ha de dotar la primària d'una dotació pressupostària suficient, que a més a més ha de tenir treballadors suficients, que se l'ha de dignificar, que se li ha de donar més importància, que ha de ser la pedra angular del sistema, doncs, que com bé diu l'OMS, d'alguna manera en la batalla contra l'atenció especialitzada, que no és cap batalla, òbviament, doncs, sempre ha de ser primera l'atenció primària. Molt bé, paraules, paraules, paraules, que en la realitat han acabat amb una atenció primària infradotada crònicament... (*Remor de veus.*) Ja? Gràcies. Una atenció primària infradotada crònicament, deia, una atenció primària, entenem nosaltres, alguns problemes, alguns que sí que queden recollits en la moció i sí que votarem a favor, però d'altres que no.

Nosaltres entenem, doncs, que per ressituar, per dignificar i per, d'alguna manera, recuperar l'atenció primària com a pedra angular del sistema sanitari s'ha de retornar a la metodologia APOC, que és la metodologia d'atenció primària orientada a la comunitat; entenem que, d'alguna manera, planeja i, per tant, fa una

diagnosi de necessitats en funció, doncs, dels problemes de salut que té aquella comunitat i que és essencial per poder planificar en salut.

També fem una crida als professionals que, d'alguna manera, s'impliquin per dignificar la seva pròpia feina i, en aquest sentit, els donem les gràcies, que malgrat tot el que s'ha fet en l'atenció primària, els nivells de satisfacció i els usuaris són prou alts, és a dir, malgrat retallades, malgrat, per tant, jo diria desprestigi general, els nivells, com deia, de satisfacció són bastant alts. En tot cas també els animem a lluitar contra l'exclusió i sobretot contra la inaccessibilitat cada vegada més del sistema; també els animem en aquest sentit o entenem que cal una reflexió profunda en la qualitat de la prescripció i també en la formació que reben els professionals, formació molts cops massa lligada a la indústria farmacèutica i que, per tant, fa decantar precisament després aquesta qualitat de la prescripció, que de seguida tendeix a ser eminentment medicalitzada, que tendeix a ser jo diria que massa generosa en proves diagnòstiques, etcètera, i que no pensa, des del nostre punt de vista, de manera estratègica, com s'usa aquesta prescripció, com es fa també ús racional dels fàrmacs.

En aquest sentit, votarem a favor, ja ho dic, d'algunes –jo diria que bastants– propostes que es fan. El que passa és que el que entenem que queda mal resolt i no hi votarem a favor és el tema de les licitacions dels CAP; bé, les licitacions d'aquell percentatge que és al voltant del 20 per cent de l'atenció primària que no és ara mateix, que no està a l'ICS ara mateix. I entenem que queda mal resolt perquè no es resol dient s'han de canviar els criteris d'adjudicació i ha de passar d'un criteri eminentment econòmic a tal altre criteri. Entenem que la solució és que aquest 20 per cent que ara mateix no està dins de l'ICS, que es busqui la solució legal que sigui per integrar-lo. És ben senzill, és ben fàcil, ja que si hi ha voluntat política, aquells que poden modificar les lleis en teoria estan aquí, per tant, les majories parlamentàries estan aquí.

Sobre alguna afirmació que s'ha fet, dir que ara mateix canviar els plecs és una illegalitat, mentida, fals; és a dir, es podran saber molt la Llei de contractes... (*Veus de fons.*) Sí, han dit: «Canviar els plecs ara mateix seria una illegalitat.» Fals, com no seria una illegalitat tampoc anul·lar la licitació. No ho seria perquè teniu un article a la Llei 30/1992 que estableix prerrogatives a totes les administracions, perquè, en funció i, per tant, en atenció de l'interès comú i del bé comú, com és aquest, que és que els nostres serveis de sanitat estiguin protegits de l'ànim de lucre, puguin fer les actuacions que calgui. Com he dit, l'Administració té prerrogatives, prerrogatives que, per desgràcia, sempre usen en funció d'aquests beneficis privats.

I sobre algunes coses que s'han dit, també, sobre el CAP d'Alcover, que quedi clara la nostra postura: la nostra postura és que no volem cap licitació, ni a EBA ni a empreses amb ànim de lucre a l'atenció primària. L'atenció primària entenem que per a ser la peça clau del sistema, per a ser la peça angular del sistema, ha de formar part de l'ICS, i, per tant, s'ha de mirar la manera d'integrar-la a l'ICS.

La presidenta

En nom..., per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

(Pausa.)

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Començaré potser demanant disculpes perquè potser no m'he explicat bé sobre el que es posa a votació, sobretot pel que fa referència als punts 7, 8, 9, 10 i 11 de la moció, que alguns grups s'han posicionat de manera molt explícita i molt contundent respecte a aquests, sobre no donar-hi suport o abstenir-s'hi. A veure si ens situem.

Avui el que posem a votació és el punt 8: «No es convocaran més concursos d'atenció primària»; el punt 7, sobre els concursos convocats en aquelles àrees bàsiques on hi ha més d'un licitador, sigui públic, sigui EBA o sigui privat amb ànim de lucre, amb no experiència en el sector de primària, es revisaran els plecs en aquests dos casos, que deia que són el CAP que està ubicat a Alcover i el que està ubicat a l'Escala i totes les seves àrees bàsiques, amb unes característiques que explicava aquests canvis molt bé la senyora Vergés. I he de dir-los que, com vostès saben també, hi ha un recurs d'alçada presentat al conseller sobre aquesta qüestió per l'EBA d'Alcover, i que entenem que el Govern pot valorar, el conseller pot valorar-lo i extrapol·lar-lo, si és el cas, el cas de l'Escala.

Tercera qüestió que posem a votació: que es facin els canvis necessaris per complir el que deia el punt 8: no convocar més concursos a l'atenció primària. Perquè ho he dit a la meua primera intervenció i ho tornaré repetir: l'escenari ha canviat. La normativa de contractació que tenim avui aquí, i més accentuada, eh?, fins ara, preveu que els contractes de serveis públics és igual, un contracte per a la brossa –permetin-me la comparació– que per a un ambulatori..., és igual, la mateixa normativa. Per tant, nosaltres diem: «Això no ens funciona.» I diem també: «Fins i tot, la Unió Europea, fa pocs mesos, ho ha reconegut, que no funciona.» Amb la Directiva 14 d'aquest any diu que s'ha de fer un règim específic per a contractes públics de serveis socials, de salut i educació. No funciona.

Però, més enllà que no funciona, i, per tant, per això instem canvis, eh?, en aquests plecs pel que fa a concursos, nosaltres creiem que hem d'anar més enllà, com dèiem, d'aixecar el focus i valorar si els centres d'atenció primària han de sortir a concurs o no; igual que els hospitals no surten. Jo també ho deixo aquí, damunt la taula, per què no surten els centres de salut mental a concurs? Representa que aquests, que no tenen cap xarxa que els empari, com és el Siscat, no surten. Nosaltres creiem que no han de sortir els centres assistencials de salut, siguin del tipus que siguin. I aquesta sí, potser sí, és una novetat que jo poso aquí damunt la taula, però perquè, com deia, el context, ja ho he dit, i l'escenari han canviat.

Per tant, això és el que avui posem a votació, perquè les coses, senyors de Ciutadans i d'Iniciativa, es poden

dir per activa o per passiva, en negatiu o en positiu. Podem dir: «No volem que hi hagi empreses que no són del sector, que són privades, que gestionin centres d'atenció primària.» O podem dir: «Fem els possibles per ajustar els concursos a aquesta realitat d'experiència en atenció primària.»

Vostès estimen que no és suficient, que volen que aquí fem un brindis al sol en contra dels privats; el podríem fer, però no s'aprovaria. El nostre objectiu és que s'aprovi aquesta qüestió, perquè, en determinades coses, eh?, el model de gestió que impulsa Convergència i Unió no el compartim i suposo que en la votació es veurà.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta; és per demanar votació separada de l'1.11, el 7, el 7 bis i el 8.

(Eva García i Rodríguez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García...

Eva García i Rodríguez

Sí; per demanar votació separada del punt 10.

La presidenta

Molt bé.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.) Senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Crec que alguns s'han dit ja. Nosaltres voldríem del 7, del 8, del 9, el 10, l'11 i el 2.

La presidenta

No, de 12 no n'hi ha –de 12 no n'hi ha. *(Veus de fons.)* Ah, 2. D'acord.

(Pausa. Dolors Camats i Luis demana per parlar.) Senyora...

Dolors Camats i Luis

Camats.

La presidenta

Camats.

Dolors Camats i Luis

Crec que ja estan, eh?, però, per si un cas, el 2, el 7, el 9 i l'11.

La presidenta

Sí.

(*Núria Segú Ferré demana per parlar.*) Senyora Segú.

Núria Segú Ferré

Per un aclariment. Si no ho he entès malament i no ho he escoltat malament, el Grup de Convergència i Unió ha demanat votació separada del punt 11?

La presidenta

Sí. Jo crec que sí. La senyora Laïlla, no? (*Pausa.*) Doncs, l'ha demanat un altre grup, eh? (*Veus de fons.*) 1.11.

M. Assumpció Laïlla i Jou

No l'11.

(*Veus de fons. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Per demanar votació separada del punt 7.

La presidenta

Repeteix les votacions separades que m'han demanat. Si us plau. El punt 1.11, que és l'apartat 2, eh?, 1.11; el 2, el 7, el 7 bis, el 8, el 9, el 10 i l'11. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, iniciem les votacions amb l'apartat 1.11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

Votem ara l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 59 vots a favor i 73 abstencions.

Votem ara l'apartat 7 bis –7 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor i 51 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor i 49 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor i 15 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor i 18 abstencions.

I votem l'apartat 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor i 15 abstencions.

I votem ara la resta de la moció... (*Veus de fons.*) No? L'hem votat. (*Veus de fons.*) No, 7 i 7 bis. (*Pausa.*) Hem votat, eh? Ja està. (*Veus de fons.*) Doncs, la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Passarem ara a les dues següents mocions. S'ha acordat amb els diferents grups que, al ser dues mocions similars i que, pràcticament, tots els portaveus que parlen eren els mateixos, farem les dues alhora i votarem, després, per separat les votacions. (*Veus de fons.*) Em diuen que s'ha dit a tots. (*Veus de fons.*)

Hi estan d'acord o no? (*Pausa.*) Sí? (*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*) Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Sí, amb el benentès que el temps de què disposaran els diputats és més de cinc minuts, perquè hauran de defensar les esmenes de dues mocions i posicionar-se sobre dues mocions.

Gràcies.

La presidenta

S'ha plantejat, precisament, perquè eren dues mocions similars. Si el que hem de fer és utilitzar el doble de temps, en fem una i, després, una altra. (*Veus de fons.*) Doncs, set minuts. (*Veus de fons. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Presidenta, com a titulars d'una de les mocions, nosaltres preferim que es vegin per separat.

La presidenta

Doncs, fem la moció del punt quinzè, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat, i la següent moció es veurà a les quatre de la tarda.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre l'adjudicació de la gestió d'Aigües
Ter Llobregat (tram. 302-00224/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(Pausa.)

Senyor Rodríguez, ja pot començar. (*Remor de veus.*) Senyors diputats, si volen parlar, surtin, si us plau, de l'hemicicle.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, la interpellació que vàrem realitzar en el darrer Ple i la moció que portem avui a votació tenien dos elements en els quals nosaltres volíem centrar-nos i que són els que portem avui a la moció.

Un primer element. Amb independència del conflicte per l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat, però, hi ha un primer element; és: ens hem dotat d'un òrgan administratiu de resolució de recursos contractuals a partir d'una directiva europea i, per tant, amb uns objectius molt clars. Aquests objectius són garantir el dret de les empreses que acudeixen a contractes públics, però garantir també la transparència de l'Administració de la Generalitat en l'adjudicació de contractes. Això ha de comportar agilitar els procediments contractuals i les posteriors adjudicacions i una reducció dels conflictes jurídics que es puguin derivar precisament de l'adjudicació de contractes.

On està el problema? El problema està en el fet que, si tenim aquest organisme, si ens hem dotat d'aquest organisme i quan emet resolucions no li fem cas, no només no serveix per a re, sinó que estem fent una despesa absolutament inútil.

Per tant, el primer element que en la nostra moció hi volem posar èmfasi és..., i ho puntualitzo, perquè, de les esmenes que han presentat els diferents grups, dona la impressió que estem dient amb aquest primer punt que el que demanem al Govern és que torni a la situació i, per tant, accepti la resolució d'aquest organisme en el cas d'Aigües Ter Llobregat. No estem parlant del cas d'Aigües Ter Llobregat; estem dient: «Ja que ens hem dotat d'aquest organisme, com a mínim fem cas de les resolucions, que el Govern faci cas de les resolucions que dicta aquest organisme, perquè, si no, els avantatges que pot tenir aquest es perden i és pitjor el remei que no pas la malaltia.»

Segon cas. Precisament, per no fer cas el Govern d'aquest organisme tenim un conflicte important, de conseqüències importants; conseqüències que ja es deixen notar: no només en els comptes de la Generalitat pot tindre conseqüències, sinó que es deixa notar en les inversions a Catalunya i m'atreveixo a dir que fins i tot en les inversions al conjunt d'Espanya.

Per què? Doncs, miri, en l'externalització de l'ATLL, tenen que tant l'organisme del qual es doten vostès per resoldre els possibles recursos de contractes, com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com el Tri-

bunal Suprem, els estan dient que vostès no han actuat correctament. I aquesta manca d'actuació correcta pot tenir conseqüències.

Esmentàvem en la interpellació les possibles conseqüències, que eren un canvi de concessionari, o deixar desert un concurs –aquesta prefereixo quasi ni esmentar-la perquè seria encara el pitjor dels escenaris–, però sí que tot fa veure que hi poden haver indemnitzacions a l'actual concessionari o al no guanyador del concurs, i, per tant, això pot tenir una influència important sobre els comptes públics.

I és en aquest sentit que en la moció el que demanem és: Govern i, especialment des del punt de vista econòmic, que avaluin els possibles escenaris que es poden donar si es produeix el que tot sembla que es pot produir, que és que s'hagi d'anul·lar la concessió actual a aquesta empresa, avaluem-ho i tinguem una provisió d'una contingència en els pressupostos que el Govern presentarà –esperem, desitgem– el proper dimarts en aquest Parlament.

I això que demanem és una cosa estranya? No, gens ni mica. És una cosa del més habitual quan estem parlant d'empreses. Fixin-se si és habitual, que un dels socis adjudicataris –Acciona es presenta al concurs amb el banc d'inversions brasiler BTG Pactual–, en les seves auditories, els auditors els exigeixen una «salvetat» en els seus resultats, precisament pel conflicte jurídic que s'ha propiciat en el cas d'ATLL. Però encara va més enllà: aquest banc d'inversions brasiler que tenia interès a fer inversions a Catalunya i a fer inversions a Espanya..., la primera conseqüència va ser que va abandonar inversions a Espanya; la segona conseqüència la vam tenir ahir: BTG Pactual s'ha retirat de l'acord...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...amb Abertis per a l'adjudicació dels túnels de Vallvidrera i dels túnels del Cadí.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, hem presentat la mateixa esmena a les dues mocions, però les defensarem en dues parts. Aquesta primera part anirà molt clarament destinada a per què s'ha de complir la resolució de l'OARCC, què ho justifica; per què s'ha de tornar la concessió a la mesa de contractació, i per què no s'hauria de concessionar Agbar. La primera

part que vull exposar als consellers presents i als diputats es titula «El Castor català o el *fenomenal lio*». El *fenomenal lio* és el que diu el Tribunal Suprem que han armat vostès amb això, i el Castor català és el que vostès també han armat. Expliquem-ho.

Primer, per què s'ha de donar compliment a la resolució de l'OARCC? S'ha explicat anteriorment i no m'hi estendré: perquè efectivament l'article 49 del text refós de la Llei de contractes del sector públic, en transposició d'una directiva europea relativa a la millora de l'eficàcia en els procediments de recursos en matèria d'adjudicació de contractes públics, transposada a l'ordenament català pel seu Govern, diu clarament que les resolucions de l'organisme de control administratiu de la contractació són immediatament executives; ratificat pel Tribunal Superior de Justícia, ratificat pel Tribunal Suprem, i diu precisament «per evitar situacions com les que s'han produït».

Però és que ens trobem davant d'un procediment farcit d'irregularitats que portaran a una gravíssima..., jo crec que de les més importants responsabilitats polítiques i econòmiques que el seu Govern, el Govern de Convergència i Unió, ens haurà deixat.

Breument. Febrer de 2012, es convoca el concurs, sí o sí, d'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat per a cinquanta anys. El novembre de 2012 –i vaig molt de pressa–, després d'un concurs que s'atura perquè no es dona fins al 6 de novembre del 2012, s'adjudica al grup Acciona - BTG Pactual, no després d'unes pressions enormes a nivell governamental i de presidència per part d'Acciona, i de tot un seguit de pressions econòmiques i polítiques. El 23 de novembre... (*Veus de fons.*) Ja les explicarem, ja; ja les veuran –ja les veuran. El 23 de novembre es fa el recurs d'Agbar davant de l'organisme de control de l'Administració, i el Govern demana el 30 de novembre que s'aixequi la suspensió. L'organisme els ho dona. El 27 de desembre, just el dia que es fa el canvi de govern, al dematí el conseller Recoder signa l'adjudicació i se'ls dona a Acciona. Cessa el Govern. L'1 de gener comença a treballar Acciona. El 2 de gener, és a dir, dos dies hàbils després d'haver-se aixecat la suspensió, es dicta la resolució que diu que aquesta adjudicació no es podia fer. El Govern no fa cas de la resolució, manté l'adjudicació, i els tribunals català i espanyol ho reiteren en termes gravíssims: «El *fenomenal lio* que ha armat el Govern de la Generalitat.» I, evidentment –ja ho ha dit el portaveu del PP–, els inversors estrangers es posen nerviosos.

Cinc de juliol del 2013, 6 a l'11 de juliol del 2013: el viatge al Brasil o la carta fatídica. El 5 de juliol el conseller Santi Vila –el conseller Santi Vila– fa una resolució interpretativa del plec de condicions que el president en persona porta al Brasil, els dies 6 a l'11 de juliol, als del banc BTG Pactual, on es diu que interpreten –ho diu vostè, ho ha firmat vostè– la resolució en el sentit que, si han de donar compliment a la resolució de l'organisme administratiu, s'interpretarà als efectes de l'article 55 del plec de condicions. Sap què vol dir això? Vol dir que seran indemnitzats igual que si fos una resolució per causa de la Generalitat.

Per què els demanen aquesta carta? Algú s'ha demanat per què? Anem a la directiva europea. Directiva europea, article 2.*quinquies*: «Criterios específicos para valorar la repercusión económica de las decisiones sobre eficacia de actuaciones contractuales cuestionadas». Consecuencias indemnizatorias... Sols es consideraran com a elements indemnitzables els interessos econòmics vinculats a: costos derivats del retard en l'execució; costos derivats de la convocatòria d'un nou procediment, costos derivats del canvi d'operador i costos d'obligacions jurídiques derivades. Res més.

Així les van posar amb en Florentino Pérez amb el Castor, on, si es dona compliment, com és més que probable, a la resolució de l'OARCC –i vostès ho saben, i per això intenten tirar la pilota tan endavant com poden–, només haurien hagut de fer aquest tipus d'indemnització... I ho diu el Tribunal Suprem, que ho reproduceix. Quan vostès alleguen les greus conseqüències econòmiques per a la Generalitat, diuen: «Mentida –mentida–, perquè en definitiva la directiva diu que només hauran d'indemnitzar això.» El que no sap el Tribunal Suprem és la seva clàusula interpretativa i la carta aportada pel president, que diu: «Us ho indemnitzarem tot com si fos una resolució del contracte per causa atribuïble a la Generalitat.» Sap què vol dir això? Centenars de milions d'euros que haurem de pagar tots les catalans...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...com en el cas del Castor. Vull dir que facin-s'ho mirar, perquè –a la segona part en continuarem parlant–, de veritat, han fet el *fenomenal lio* que tots plegats pagarem.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Nosaltres també hem presentat la mateixa esmena a les dues mocions que tenim avui aquí. Miri, nosaltres hem defensat, i ho seguim dient, que aquest procés d'adjudicació que s'ha fet sobre la gestió privada d'Aigües Ter Llobregat, de l'abastament en alta de l'aigua a la regió metropolitana, home, pitjor no es podia haver fet.

Durant tot el procés de concurs nosaltres ja vam advertir al Govern –i en tot cas no faré un debat sobre el model, eh?, que, dit de passada, nosaltres hem defensat que l'abastament en alta a la regió metropolitana s'havia de fer des del sector públic, des de l'empresa pública Aigües Ter Llobregat, i ho seguim defensant aquí–, li vam dir al Govern: «Escolti, aturi's, perquè comencen a haver-hi excessius problemes entre les empreses que es volen presentar a aquest concurs. A més a més,

estem en ple període electoral. Deixem que avanci la propera legislatura.» Perquè hi havien altres mecanismes –hi havien altres mecanismes–, perquè alguns dels problemes financers que tenia Aigües Ter Llobregat s'haurien pogut esmenar.

De fet, abans d'externalitzar la gestió, vostès van aprovar un increment del 70 per cent del preu de l'aigua en alta, per tal que l'empresa concessionària privada, doncs, no tingués cap..., cap «problema», no hagués de fer ella l'esforç, eh?, públic d'incrementar el preu de l'aigua. Vostès van tirar-ho endavant, i ens trobem amb la situació amb què ens trobem.

Estem aquí per la tossuderia del Govern de Convergència i Unió, d'algun conseller, i també –per què no dir-ho– perquè Esquerra Republicana durant aquests dos anys s'ha deixat arrossegar a les posicions governamentals, quan, en el moment en què l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de la Generalitat va dir el que va dir, allà tocava –i molts ho vam dir– plantar-nos i analitzar què estava passant, per evitar mals majors amb què, malauradament, jo crec que ens podem acabar trobant.

Hem presentat la mateixa esmena a les dues mocions, perquè, és veritat, el diputat Santi Rodríguez ens deia: «No, ja que tenim un organisme administratiu de recursos contractuals de la Generalitat, fem una proposta genèrica amb què atenguem els seus dictàmens.» Nosaltres diem: «Sí, sí, exactament. Com que volem que s'atenguin els seus dictàmens, nosaltres creiem que ens hem de retrotreure a l'actuació inicial i, per tant, tornar a iniciar el procés d'adjudicació de la concessió.» I, arribats a aquest punt, nosaltres seguim posant al damunt de la taula que el que cal és recuperar per a la gestió pública l'abastament d'aigua a la regió metropolitana en alta.

Perquè jo crec que el Govern aquí ens ha volgut fer passar gat per llebre, eh? «Si fem això, el que aconseguirem és solucionar els problemes d'infrafinançament del cicle de l'aigua en aquest entorn.» No, no, escolti, el problema d'endeutament que tenia Aigües Ter Llobregat se l'ha seguit quedant el Govern –se l'ha seguit quedant el Govern. Aquí hi havia senzillament una operació financera per part del Govern de la Generalitat, que, en comptes d'anar al sistema financer a obtenir recursos, el que fa és externalitzar i treure a concessió administrativa aquesta operació.

A mi em preocupa, a més a més, un altre tema –després també hi abundaré, però com que ara em queda poc temps, ho vull apuntar. Clar, un dels socis de l'actual concessió, el banc brasiler BTG Pactual, que no només va actuar o va participar en aquesta operació de concessió d'aigua en el sistema Ter Llobregat, sinó que també va participar en l'externalització dels túnels del Cadí i de Vallvidrera, home, veiem ara que surt d'aquesta segona operació rendibilitant absolutament la inversió que va fer en el seu moment; dues vegades més, eh?, dobla la inversió que va fer. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Escolti, jo crec que –acabo, presidenta–, fins i tot des del punt de vista financer, el Govern de la Generalitat

ha estat fent un mal negoci, amb aquella i amb aquesta externalització.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Presidenta, conseller, diputats, diputades... Miri, tots convindrem, en el tema d'ATLL –i ho hem manifestat des d'Esquerra Republicana en diverses ocasions–, que estem davant d'un autèntic nyap. El senyor Salvador Milà parlava d'un *lío fenomenal*; doncs, utilitzarem un llenguatge més nostrat segurament, com és «un autèntic nyap»; un autèntic nyap que s'ha fet amb un conjunt de despropòsits –i ja ho hem denunciat en diverses ocasions–, com és fer aquest procés d'adjudicació en plena campanya electoral de les eleccions del novembre del 2012 i, per tant, diguem-ne, sense capacitat d'actuació.

Per tant, nego la major també del senyor Terrades, quan diu que nosaltres hem estat responsables d'aquesta situació. Senyor Terrades, quan nosaltres entrem en aquest Parlament, l'operació ja està feta i tançada. Per tant, diguem-ne...

Nosaltres el que hem procurat en tot aquest temps és garantir o, en tot cas, fer vàlides tres premisses: una, garantir un servei de qualitat cap al ciutadà –en definitiva, és el que interessava–; garantir els drets dels treballadors, i també un tercer punt, i és que en el procés, diguem-ne, de regularització d'aquest nyap, d'aquesta situació, les finances de la Generalitat es veiessin al menys perjudicades possible.

Per tant, des del nostre punt de vista, el mal ja estava fet, i, en tot cas, som partidaris –i ho hem comentat en moltíssimes ocasions i ho seguim defensant–, seguim sent partidaris que la gestió d'Aigües Ter Llobregat s'ha de fer a través d'una operació o a través d'una empresa pública i que, per tant, permeti l'explotació pública d'aquest servei.

Però ens hem trobat amb una situació..., i, per tant, diguem-ne, una cosa són els desitjos..., i en la qual cosa treballarem i direm i abordarem al màxim per fer possible aquest retorn d'una concessió o d'una gestió pública, però és evident que ens trobem amb uns fets que han condicionat les actuacions posteriors.

A nosaltres el que sempre ens ha preocupat en aquesta operació, quan en alguna altra ocasió s'ha demanat la retroacció de les actuacions, les quals nosaltres pensem que hauríem d'anar i haurem d'acabar en aquest punt..., però que és evident que, en el punt i en l'àmbit on ens trobem, depèn del que féssim seria pitjor el remei que la malaltia. Per tant, la nostra postura ha estat sempre la d'esperar les resolucions judicials i a partir d'aquí prendre actuacions. Perquè, si no, d'altra manera, el que algú comentava d'aquest «lío» fenomenal encara el podríem acabar de complicar molt més amb el tema de generar les indemnitzacions.

Per tant, des d'aquest punt de vista, a nosaltres el que ens sembla que és el més correcte és esperar les resolucions del cas, diguem-ne, de les peces centrals dels processos judicials, no dels incidents, com és en aquesta ocasió. I, en tot cas, estem parlant d'una peça separada i d'un punt, diguem-ne, d'una suspensió d'un acte. Però ens sembla que el que cal esperar és el procés definitiu i l'execució definitiva.

Des d'aquest punt de vista, sí que ens semblava adequada la proposta del Partit Popular de fer –i això ho hem demanat en diverses ocasions també– una anàlisi de situació, dels riscos que hi han i de les conseqüències, perquè tots sabem que això pot arribar a comportar unes conseqüències. Per tant, això sí que ho havíem demanat ja també en diverses ocasions. I, per tant, donem suport a la proposta del Partit Popular de fer aquesta anàlisi de situació i de quines conseqüències porta, en un sentit o en un altre, que permeti prendre les decisions més correctes.

Per tant, això és el que ens sembla, i que, per tant, del que es tracta és que un cop analitzat, si cal i es fa necessari, si s'escau..., i aprofito per agrair que per part del Partit Popular s'hagi acceptat una esmena que hem presentat en el punt 2.b de la mateixa moció, en el qual diem: si de l'anàlisi prèvia que s'ha fet de tota la situació es fa, si s'escau..., si es fa necessari establir un fons de contingència sobre aquesta qüestió, plantejem-ho, perquè és evident que també cal donar seguretat als operadors que han estat en tota aquesta operació. I és evident, eh?

I, en tot cas, i després ja ho veurem també en la següent moció..., però, en tot cas, un cop aclarit i un cop escatit tot plegat, el que haurem de determinar és qui és el responsable de tota aquesta operació. I aquí sí que, en tot cas, demanarem, en el seu moment, si s'escau, i depèn de com estiguin les circumstàncies, què hem de fer amb tot plegat. Perquè és evident, i aquí..., que alguna cosa no s'ha fet bé; alguna cosa no s'ha fet bé quan un tema que és prou important per al país ha generat una litigiositat important en tots els àmbits, i que, per tant, diguem-ne, ha generat unes problemàtiques que –i aquesta és la preocupació que tenim des d'Esquerra Republicana– acabin costant unes indemnitzacions milionàries a cost del contribuent, perquè, en definitiva, algú que haurà pres la decisió en el seu moment ja no hi serà, o pot ser que no hi sigui, però que, en tot cas, el que queda clar és que els quàntums sí que els haurà de pagar la hisenda pública.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Consellers, secretari del Departament de Territori, de nou tornem a tractar en seu parlamentària el contracte d'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat, i, sense cap problema, aquest grup

parlamentari en tornarà a parlar totes les vegades que faci falta.

Però abans de passar als punts de la moció i a les esmenes presentades, afegir una vegada més que fins a dia d'avui, i estem convençuts que també des d'ara endavant, el balanç fruit de l'adjudicació que es tracta ha estat absolutament positiu, satisfactori, i, per tant, al llarg d'aquests gairebé dos anys que portem de prestació de servei no s'ha produït cap tipus d'incidència i el servei s'ha prestat i s'ha prestat bé. És més, hem tingut uns resultats millors, n'estem convençuts, que els que hauríem tingut amb la gestió de l'anterior ATLL.

I voldria aquí recordar el que tots saben, la dramàtica situació en què ens vam trobar Aigües Ter Llobregat, fruit d'uns anys en què no es va actuar de forma responsable, perquè de tots és conegut com van gestionar Aigües Ter Llobregat, com van actuar, el forat que ens van deixar. I, per tant, aquesta gestió té noms i cognoms, i jo crec que a tots és evident, i saben d'on surt.

Per tant, ara ens ve aquí el senyor Milà, ens conta una història, ens conta també..., ens compara amb el projecte Castor, quan no té absolutament res a veure amb el que estem parlant a dia d'avui, i oblida com ens van deixar Aigües Ter Llobregat i en quina situació estaríem a dia d'avui.

Per tant, el que ha succeït amb la nova concessió, que no privatització, és que s'han contingut les tarifes i d'aquesta manera l'increment de les tarifes resultant ha estat molt inferior del que hauria sigut si haguéssim hagut de portar a terme ATLL tal com la teníem per tal de fer-la viable. Per tant, l'increment anual, partint del 2013, 2014 i el que serà el 2015, ha estat de mitjana aproximadament equivalent a l'IPC i, per tant, la repercussió en l'usuari acaba sent molt menys, menor, amb un estalvi produït per al ciutadà si el comparem amb el que podria haver succeït.

Per tant, ens vam comprometre també a mantindre les plantilles, a mantindre els drets laborals. Així ha estat. La concessionària es va comprometre a mantindre tot el personal i els treballadors durant l'any de concessions, i, per tant, això ha estat així i així s'ha actuat.

I amb tot això, s'ha pogut també fer front a aquell deute, aquell deute que vam heretar, aquell deute que alguns han oblidat. Perquè recordem també que s'acumulava un deute de 687 milions d'euros de deute financer i se superaven els 200 milions d'euros pel que fa al deute comercial. Per tant, això alguns dels que m'han precedit ho han oblidat i han oblidat en quina situació ens vam trobar Aigües Ter Llobregat.

I, a partir d'aquí, el que ha fet aquest Govern és apostar per una política sensata d'optimització, de gestió dels seus actius. I no ens amaguem absolutament de res. I en això cal dir que sempre que se'ns ha demanat s'ha comparegut, s'han donat totes les informacions al respecte; el conseller Mas-Colell, el conseller Vila van comparèixer en comissió, van comparèixer en diputació permanent i tornaran a comparèixer perquè així ho hem aprovat en comissió la passada setmana, i, per tant, tornaran a comparèixer, perquè no tenim absolutament cap problema a tornar a explicar i a exposar el

que ha succeït fins a dia d'avui, i tindran tota la informació que desitgin per part d'ells.

Però, tot i això, avui ens pertoca recordar on som i per què hem arribat fins aquí també. I a dia d'avui la sentència del Tribunal Suprem desestima el recurs de cassació que l'empresa adjudicatària va plantejar contra la denegació de mesures cautelars de suspensió de la resolució de l'Òrgan Administratiu de Recursos. Però el Tribunal Suprem encara, a dia d'avui, no s'ha pronunciat sobre el recurs de cassació interposat pel mateix Govern.

I ja sabem que molts de vostès ja donen per feta l'exclusió de l'empresa adjudicatària; suposo que molts de vostès consideren que com més «lío» hi hagi, molt millor i més bé anirà tot, i, per tant, això és el que busquen. Però cal remarcar que el Tribunal Suprem només s'ha pronunciat sobre uns recursos que defensen l'interès legítim empresarial i que, per tant, encara han de resoldre, pel que fa als interessos, el presentat per la Generalitat, que defensa, en tot cas, l'interès públic.

El mateix tribunal en la sentència el que afirma és que no s'ha de deduir que hi hagi una postura ferma sobre el fons de l'assumpte, ja que és el Tribunal Superior de Justícia que s'hi haurà de pronunciar. Per tant, ara en el que cal insistir és que, mentre no es disposi de pronunciament judicial sobre les mesures cautelars demanades per la Generalitat, el Govern no pot dur a terme cap actuació material conduent a executar aquesta resolució.

Per tant, avui encara hi han molts elements sobre la taula i el que ens pertoca com a govern i el que s'està fent és actuar amb responsabilitat, amb neutralitat, amb prudència, i, per tant, no voler fer el que han fet alguns dels portaveus que m'han precedit, que és intentar treure un rendiment polític o intentar desgastar el Govern. El que volem nosaltres és que hi hagi un servei, que es presti un servei de qualitat al ciutadà, el que han fet fins a dia d'avui, que es continue treballant per al ciutadà i que, per tant, aquest servei siga de qualitat i al mínim preu possible.

Per tant, en coherència amb el que hem exposat, votarem favorablement a garantir la continuïtat del servei amb totes les condicions i també dels treballadors, però no podem compartir el primer dels punts, perquè encara tenim pendent un procés obert, encara estem pendents de resolució judicial, i, per tant, no podem acceptar aquest apartat.

La resta, continuarem treballant com hem fet fins a dia d'avui, amb un servei absolutament de qualitat.

La vicepresidenta primera

Per intervenir el Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, vemos ahora la primera moción sobre el tema ATLL. Efectivamente, es un tema que se ha debatido muchas veces, que hoy lo devolvemos a

debatir y que volveremos a debatir en el futuro, en esta comparecencia que ya se ha aprobado en la Comisión de Territorio, en la Comisión de Economía, pero seguro que también en el futuro, porque, como se ha dicho reiteradamente, es un tema que tiene aún recorrido judicial y habrá que ir hablando de las incidencias que vaya teniendo este recorrido.

Por eso hablamos muchas veces del tema y también porque es un tema de gran importancia. ATLL, según palabras del señor Recoder, era la joya de la corona, la empresa de más valor que se podía vender desde la Generalitat. Y se produjo la venta; no se produjo la venta, se produjo la privatización de la gestión, la concesión. No se privatizó; se privatizó la gestión del servicio. Tampoco tengamos miedo a utilizar la palabra «privatización». Se privatizó la gestión del servicio, que es lo que hicieron.

Y a mí me gustaría que el debate no se centrara en el modelo, en la privatización o en si el servicio ahora es bueno o no es bueno, eso se puede debatir en otros ámbitos, pero creemos que se debe centrar el debate, como se centra la moción, en la gran chapuza de cómo se realizó esa concesión, cómo se realizó esa privatización.

¿Y por qué hablamos de gran chapuza? Porque se hace deprisa y corriendo y se firma la concesión antes de que hubiera resolución del Órgano Administrativo de Recursos Contractuales. Si el Gobierno hubiera actuado con prudencia, hubiera esperado a que el órgano hubiera emitido la resolución, seguramente ahora no estaríamos en este lío, como se ha dicho, o en esta gran chapuza. Y creo, creemos que ese es el que debe ser el centro del debate.

Y, en ese sentido, la resolución que nos presenta el Partido Popular enfoca este problema..., que se puede enfocar desde muchas perspectivas, lo ha enfocado básicamente desde dos: la primera, la ejecutabilidad de esta resolución del órgano, y, la segunda, la previsión de las consecuencias que puede tener, sobre todo consecuencias jurídicas y consecuencias económicas, para las arcas de la Generalitat, para el erario público, en definitiva.

En cuanto al primero de los puntos, efectivamente, no es un punto que se refiera específicamente al asunto de Aguas Ter Llobregat, sino que hace una mención genérica a instar al Gobierno a dar cumplimiento a las resoluciones del órgano. Nosotros creemos que es de cajón, que el órgano se crea justamente a instancias de la Unión Europea; estos órganos tienen precisamente esta finalidad, la de hacer más ágiles todos esos procesos de concesiones administrativas. Y, por lo tanto, lo lógico es que sus resoluciones se cumplan.

Otra cosa es que sean recurribles, y se pueden recurrir y, si las recurres, luego el tribunal, el juez correspondiente podrá decir si se suspende la ejecución o no. De momento, ni la Generalitat ni Acciona parece que hayan conseguido que se suspenda la ejecución en este caso. Pero, como norma general, como norma genérica, parece que lo lógico es que las resoluciones del Órgano Administrativo de Recursos Contractuales la Generalitat las cumpla; un órgano propio. Ya le digo,

con independencia de que luego las puedan recurrir y puedan solicitar su suspensión, pero el cumplimiento parece lógico.

Por lo tanto, daremos apoyo y votaremos a favor del primer punto.

En cuanto al segundo de los puntos, que ya sí que habla específicamente del problema que nos ha planteado esta gran chapuza de la concesión de ATLL, lo que solicita al Gobierno es que haya previsiones, que haya escenarios, que haya previsiones de las consecuencias jurídicas que esta gran chapuza puede ocasionar y sobre todo que haya escenarios económicos. Porque aquí –y eso oiremos en la siguiente moción– se ha hablado muchas veces, han comparecido los *consellers*, pero en ningún momento informan, en ningún momento han dicho cuáles son sus escenarios. Si es que los tienen. Yo de un gobierno mínimamente competente..., este ya ha demostrado su incompetencia, por lo menos a la hora de realizar esta adjudicación, pero de un gobierno mínimamente competente, igual que de cualquier gestor, lo mínimo que le podríamos pedir es que tenga escenarios sobre las consecuencias que se pueden producir ante determinados hechos, y más cuando hay un procedimiento jurídico abierto.

Efectivamente, como nos han recordado más de una vez los *consellers*, no somos jueces y, por lo tanto, no podemos predeterminar cómo va a acabar el procedimiento judicial. Pero los *consellers* tampoco son jueces y, por lo tanto, lo mínimo que podían tener es escenarios previendo una resolución u otra. Y lo mínimo que podrían hacer es informar de esos escenarios a la ciudadanía a través de sus representantes, que somos los diputados en este Parlament de Catalunya.

Y, por lo tanto, antes estas dos propuestas, Ciutadans votará a favor de las dos.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerrres respecte a les dues mocions. Però a la primera, del PP, votarem a favor del punt 1 i del punt 2.a; no votarem a favor del 2.b, on la reflexió, com que s'han dit moltes coses, que qui la faci que la pagui, que del que ja estem esgotats es del fet que paguem els que no som responsables, en aquest cas, una ciutadania esgotada i indignada, doncs, els nyaps, s'ha dit, no?, o les gestions de traca i mocador que s'han fet, i que a més ens sortiran caríssimes. Per tant, votarem a favor del punt 1 i del punt 2.a, preveure els escenaris perquè ni la ciutadania ni els treballadors en surtin perjudicats. Segurament, des de la nostra perspectiva, el Partit Popular no és el millor partit polític per defensar aquest punt, però, en tot cas, hi votarem a favor.

I l'altre és obvi que es un tema sensible. S'ha dit que estava *sub iudice* encara, però també és veritat que quan després, quan la justícia es posiciona, a nosaltres fa poc l'Audiència Nacional ens acaba de dir que és utòpic pretendre, no?, recuperar tots els diners públics invertits en el rescat de les caixes i els bancs. El tema és molt delicat, és molt sensible. Per a nosaltres és la crònica de com es desfà el país. ATLL no era qualsevol cosa: abasta 5 milions de persones, té quatre plantes potabilitzadores i dessalinitzadores, dipòsits i nou-cents quilòmetres de canonada. Era allò que s'anomena una estructura d'estat. Ara la seva gestió és una estructura de mercat, i, sobretot, perquè seguim pensant que nosaltres anem més enllà de la moció, de les dues presentades, perquè el que reclamem és el retorn a la titularitat pública d'Aigües Ter Llobregat.

Per què? Doncs, perquè nosaltres entenem que és patrimoni públic d'un subjecte polític, que és el poble de Catalunya, que s'ha finançat i construït des del 1991 entre totes i tots, amb un esforç descomunal col·lectiu, amb milions d'euros públics invertits, i, sobretot, que es va fer per construir un servei públic de qualitat sobre un bé comú com és l'aigua. Un bé comú que té una dicotomia i un esquema català, estatal, europeu, internacional, que avui es dirimeix arreu del món entre si l'aigua és un dret o és un negoci. A Catalunya avui és menys dret i és més negoci, i després em referiré a les dades concretes.

També és veritat que hi ha unes cadències de com s'ha gestionat el país, que això va passar, ja s'ha dit, no?, al 2012, amb un govern ofegat, amb una privatització escanyant i amb un embolic jurídic de dimensions encara avui inacabades, i amb un mar de fons, també, i d'aigües tèrboles, on corrien unes quantes multinacionals, no? Privatitzar a corre-cuita, abans s'hi referia el diputat Terrades, si no m'equivoco, diguem-ho així. No sé al conseller Mas-Colell què li semblarà que el banc portuguès, efectivament, no?, BTP, hagi guanyat 86 milions d'euros ahir venent la seva part del que va comprar pel túnel del Cadí. Anem venent el país, i quan l'economia és de *pòquer* els resultats són de casinos. És realment vergonyant, no?, que els que van pagar en el seu moment 60 milions d'euros, ara hagin venut, ahir, per 145 milions d'euros. Alguna cosa s'haurà fet malament per la plusvàlua de 86 milions d'euros.

En tot cas, com que això no és així, i és veritat que al darrere hi ha moltes històries de portes giratòries, no?, el senyor Carcolé, el senyor Recoder, el senyor Simón, les bronques entre les elits per veure qui s'ho queda..., però, com que això no és així, i gràcies a la inanició o a l'acció de govern, o de fraccions de governs, passa el que passa.

No podem estar d'acord que s'ha fet bé, perquè l'augment inacceptable de tarifes i de cànon i de l'empobriment del servei avui té xifres que l'avaluin: 66 per cent d'augment de la tarifa de l'aigua en els anys de la crisi. Hem passat de pagar 1,49 euros per metre cúbic en consum mitjà a 2,3. Hi ha hagut deu mil guanys l'any passat i hi ha un negoci de la mediació, es paga a 0,7 en origen, però el preu final del consumidor és 2,51, 3,5 vegades més. Hi ha un dèficit democràtic

també, perquè el conseller sap perfectament que hi ha vint-i-sis municipis, no?, que afecten més d'1,2 milions de ciutadans que s'hi oposen. I òbviament, també hi ha una expropiació inversa –inversa–: expropiem, els mercats expropien patrimoni públic de cent municipis que també van finançar les instal·lacions vinculades a l'aigua. I sobretot, també, des de l'àmbit ecològic hi ha riscos sobre el cabal del Ter i les conques del Segre i de l'Ebre.

En tot cas, que ningú no ens digui que és impossible, i més amb el cicle polític que vivim, i que volem decidir-ho tot. L'essència és recuperar la titularitat pública, no és ni utòpic ni ucrònic. La recentíssima experiència italiana, de fa només tres anys, sobre serveis essencials és un dels majors exemples que el Govern no pot prendre decisions de forma unilateral i al marge dels interessos generals. Un referèndum que, com vostès saben, amb una participació del 60 per cent dels cens a Itàlia va prohibir explícitament que ningú guanyés un sol cèntim d'euro amb la gestió d'un bé comú i de futur com és l'aigua.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santo Rodríguez Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Roigé, consellers, no els estranya aquesta pràctica unanimitat de tots els grups en relació amb aquest procés? No els estranya que fins i tot, amb totes les diferències, la CUP, Iniciativa, Esquerra Republicana, Ciutadans, PSC i PP coincideixin en el diagnòstic? Ens equivoquem tots? Alguna raó devem tenir.

Mirin, hi ha coses –hi ha coses– en les quals segurament no ens posarem d'acord, i aprofito ja per dir que hi han esmenes que no les acceptarem. Per exemple, Iniciativa i el Partit Socialista demanen retornar a la gestió pública d'aquest servei. No les acceptarem per una diferència de criteri. Nosaltres creiem que, donada la circumstància en què estava ATLL, l'externalització era factible i era possible. No ens posarem d'acord en això. Però tampoc no estem discutint sobre si el servei és de qualitat o no, sobre si les tarifes són les adequades o no, sobre si la continuïtat dels treballadors està garantida o no, no ho estem discutint, que ens hi podríem posar d'acord, però no ho estem discutint. Igual que tampoc no estem discutint..., o sigui, el que sí que estem discutint és precisament les condicions en què es produeix l'adjudicació, i això és el que s'ha vulnerat, i això és el que els estan dient els tribunals.

Amb relació a les esmenes sobre el punt 1, com explicava en la meua intervenció anterior, el punt 1 no pretén dir: «Aquella resolució de l'OARCC sobre ATLL s'ha de complir.» No, ja els ho estan dient els tribunals, no els plantejem això. El que plantejem és que, ja que tenim aquest organisme, en altres casos fem-lo servir, i per això tampoc no acceptem les

esmenes que fan referència a modificar aquest punt, com si féssim referència a ATLL. No estem fent referència a ATLL, és una referència genèrica. En canvi, la segona esmena d'Esquerra Republicana sí que l'acceptem, perquè és evident que si s'ha de proveir una contingència, ho és en funció dels escenaris que s'hagin avaluat en el punt 2.a, o d'acord amb el punt 2.a, que és al que hem fet referència.

Però, per acabar, el senyor Terrades ha apuntat una dada. Deia, en la meua primera intervenció: «Fixin-se, els mals que estem fent, que un dels accionistes d'aquesta operació ha rebutjat altres operacions a Espanya i ahir mateix es retirava de l'adjudicació de Tabasa, per la inseguretat jurídica.» El senyor Terrades deia: «La inversió que es va fer s'ha multiplicat per més de dos.» No, per més de dos no, per 2,5. Per tant, no és que hi hagi un sol problema, és que segurament hi han dos problemes: un d'inseguretat jurídica; dos, amb l'adjudicació de Tabasa alguna cosa deuríem fer malament, que s'ha possibilitat que només... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre i Marc Sanglas i Alcantarilla demanen per parlar.)

Senyor Turull i senyor Sanglas?

Jordi Turull i Negre

Per demanar votació separada del punt 1.

La presidenta

Del punt?

Jordi Turull i Negre

U.

La presidenta

Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

En el mateix sentit del senyor Turull.

La presidenta

U.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

Senyor Milà?

Salvador Milà i Solsona

Per demanar votació separada del punt 2.b. Les al·lusions les contestarem a la tarda.

La presidenta

Molt bé.

(Pausa.)

Passem a la votació d'aquesta moció, i votarem en primer lloc el punt 1 –el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara el punt 2.b –2.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor i 15 en contra.

I votem ara el 2.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió de la tarda amb la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'anul·lació de l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat a Acciona i sobre la repercussió d'aquesta decisió en les finances públiques de la Generalitat.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'anul·lació de l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat a Acciona i sobre la repercussió d'aquesta decisió en les finances públiques de la Generalitat (tram. 302-00226/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'ihustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, tratamos ahora la segunda moción consecutiva sobre el tema del proceso de privatización de la gestión de Aguas Ter Llobregat. Me gustaría volver a insistir en la intención, por lo menos la intención, al proponer esta moción, de centrar el debate. Me refiero en cuanto a centrar el debate, a que esta moción no tiene por objeto revisar el discurso sobre el modelo de gestión,

hablar de la gestión pública o de la gestión privada, eso se hizo en su momento, se volverá a hacer, al fin y al cabo hay mayorías parlamentarias y mayorías que igual que hoy hay unas, en otro momento puede haber otras; en su momento nosotros no apoyamos la privatización, se produjo, pero, insisto, creo que ese no es el objeto del debate hoy, ni siquiera tampoco hablar de la calidad del servicio o del precio del mismo. La intención de esta moción es hablar de, como hemos comentado antes, la gran chapuza de este Gobierno; una chapuza que se realiza al hacer un proceso de privatización de la gestión de ATLL con prisas y sin esperar a realizar un seguimiento ordenado del procedimiento.

Estas prisas se concretaron en la firma del contrato, el 27 de diciembre de 2012, después de algunas fechas que ya se han recordado esta mañana, la más destacada es que la adjudicación se realizó en plena campaña de elecciones autonómicas, se realiza la adjudicación en plena campaña de elecciones, sin un parlamento constituido y la firma del contrato también sin el Parlamento constituido en el mismo día que se constituyó el Gobierno, 27 de diciembre; pero lo grave no es que se hiciera en plena campaña o el mismo día que se constituyó el Gobierno, sino que se hizo con la falta de un requisito que era la resolución del organismo administrativo de recursos contractuales.

Esa falta de actuación por parte del Gobierno es la que nos ha llevado a esta situación. Creemos que, desde nuestro punto de vista, en ese momento el Gobierno, llevado por las causas que sean, el tendrá que explicarlas, actúa imprudentemente y realiza la firma del contrato antes de que tuviéramos la resolución del organismo administrativo. Si hubiera actuado con prudencia y hubiéramos esperado a tener la resolución, a lo mejor no estaríamos en la situación en la que estamos: estamos en una situación de riesgo.

Estamos en una situación de riesgo porque hay una actuación, que habrá que ver como acaba el proceso judicial, pero, sin duda, depende de cuál sea la resolución, pues, la Tesorería de la Generalitat, las arcas públicas, en definitiva el dinero de todos los ciudadanos de Cataluña pues se puede ver menoscabado por la necesidad de tener que afrontar cuantiosas indemnizaciones. Ya veremos. Decimos que estamos en una situación de riesgo.

Y ante esa situación de riesgo, ¿qué es lo que solicitamos en esta moción? Solicitamos dos cosas: por un lado, información, que se informe. Efectivamente ha habido comparecencias; efectivamente, en el último Pleno tuvimos dos interpelaciones sobre el asunto, pero es que en esas interpelaciones no se dio información. Lo que solicitamos es que se dé información real, como ya avanzamos esta mañana, sobre cuáles pueden ser las situaciones jurídicas que se desprendan de esta gran chapuza en caso de que la resolución judicial vaya en un sentido u otro y cuáles pueden ser las consecuencias económicas. Porque de eso no habla, comparecen aquí, viene a decirnos que a nosotros lo que nos gusta es el lío y que lo que nos gusta es que todo vaya mal. Se dice que sobre el fondo del asunto aún tiene que haber una resolución, efectiva-

mente, pero queremos saber cuáles son los escenarios que maneja el Gobierno, si es que maneja escenarios, a lo mejor es tan irresponsable que ni siquiera maneja escenarios.

Esa es la solicitud que hacemos en el punto uno. Con Convergencia hemos llegado a un acuerdo, va a votar a favor, esperemos que además de votar a favor y de que se produzcan las comparecencias, las comparecencias sean efectivas y realmente se dé información y no se intente distraer como se ha hecho hasta ahora.

Y el segundo punto es sobre la necesidad de que en caso de que haya un perjuicio patrimonial para el erario público por su mala gestión, se asuman responsabilidades políticas. Nada más.

Muchas gracias, presidenta; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, segona part de la intervenció d'aquest matí per al nostre Grup. Nosaltres sí, nosaltres volem parlar de model, i la nostra esmena anava en el sentit de reclamar que, una vegada que la concessió es declarés rescindida i retorni a la Mesa, es declarés deserta aquesta i sigui gestionada directament per l'Administració de la Generalitat, a través, primer, de l'ACA i, després, d'una empresa mixta amb participació de les administracions locals.

Deia la senyora Meritxell Roigé: «Com ens van deixar...» Com ens van deixar, Meritxell..., senyora Meritxell, com ens ho han deixat ells? Li diré com: amb uns actius de 1.000 milions perfectament sanejats i actualitzats –1.000 milions d'euros–, canonades que no perdien aigua, una companyia que era capaç de subministrar aigua a la regió metropolitana sense transvasaments... Se'n recorda del transvasament de l'Ebre, que vostès i els senyors del PP van votar? Nosaltres el vam derogar i vam fer que ATLL, que Aigües Ter Llobregat tingués els recursos suficients per poder subministrar, amb una capacitat de finançament exactament igual que la que està aplicant ara la Generalitat de Catalunya, amb una diferència: que els ingressos haurien sigut en aquest moment d'Aigües Ter Llobregat i ara són d'Acciona, senyor conseller. I el seu pla de finançament del deute és el mateix que tenia, fil per randa, Aigües Ter Llobregat en aquell moment.

Però per què diem que no es pot adjudicar a Agbar? Senyor conseller, vostè sap que en aquest moment Agbar no està pagant la tarifa de l'aigua i que Acciona l'està reclamant directament als ajuntaments? Ho sap, oi? Vostès hauran de fer de cobrador del frac. Però aquest fet posa en evidència que Agbar no pot ser concessionària, mai, d'aquest servei, perquè es produeix una integració vertical del servei de distribució

general i distribució minorista en un monopoli natural. Això, més o menys, si li sona la legislació europea sabrà què vol dir: vol dir que ells mateixos s'han posat de peus a la galleda demostrant que no es pot donar una concessió de distribució en alta a qui també és el principal client, perquè es produeix aquesta col·lisió d'interessos.

Però, segona qüestió: perquè a més, Aigües Ter Llobregat, o el que és el mateix, l'abastament d'aigua en alta a la regió metropolitana és perfectament viable gestionat de forma pública i per això tenim interès, efectivament, que aquestes resolucions administratives arribin a bon port, perquè puguem evitar que per cinquanta anys el que és una estructura d'estat –li sona això de les estructures d'estat?, això que volen estar vostès divuit mesos pensant com, quan ja no els queda res?–, la principal estructura d'estat en matèria mediambiental són les d'abastament d'aigua, per exemple. I vostès les volen deixar per cinquanta anys –per cinquanta anys– fora del control públic, a través d'una concessionària. L'aigua gestionada en alta és perfectament viable. En aquest moment, amb menor tarifa que els 0,71 euros/metre cúbic que està cobrant, que intenta cobrar Acciona, que Agbar no li paga, per al metre cúbic servit, estaria perfectament sanejada l'economia d'Aigües Ter Llobregat, o de la nova companyia, i, a més, podria garantir un bon servei. Perquè, a més, la concessió com han fet a Acciona està basada, consellers i senyors diputats, en un canvi de model radical.

Diuen: «No volem parlar del model». És clar que hem de parlar del model! Sap en què s'ha basat aquest model? En el fet que puguin captar aigua barata dels aquífers i dels rius, del Ter també, per exemple, senyor alcalde, també del Ter, senyor alcalde de Girona –també del Ter. Se'n recorda del pacte del Ter? Se'n recorda, al final del tripartit, quines manifestacions, quins actes feien, eh?, senyora Elena Ribera, a Girona? «Què passa amb l'aigua del Ter? Aquests del tripartit, que ens la tornin.» Sap qui la xucla, ara, i per molts anys? Acciona, la xucla. S'ha acabat el pacte del Ter –s'ha acabat el pacte del Ter. (*Veus de fons.*) No, no..., sí, sí... No, no..., és greu això.

Sap què passa amb les dessaladores? Que estan aturades. I, llavors, la culpa és dels que les van fer, perquè s'estan deteriorant. I, mentrestant, l'aigua... (*Veus de fons.*) Sí, s'estan deteriorant. Si les explotessin correctament, conseller..., sàpiga que el cost del metre cúbic de la dessaladora és 0,60, en aquest moment, a una explotació del 80 per cent; per tant, tindrien un marge de 0,11 cèntims d'euro per metre cúbic per poder tenir aigua de millor qualitat per a la gent de la regió metropolitana de Barcelona, sense necessitat d'estirar aigua del Ter, sense necessitat de tornar a parlar del Roine. Quan ens tornaran a parlar del Roine? Quan tinguem les estructures d'estat? Quan siguem independents i farem el tractat amb França? Quan podrem tenir una bona aigua gestionada aquí?

Per tant, consellers, vostès van fer això basat en una altra filosofia: la que els serveix, aquests, havien de ser privatitzats. Està en el seu manual i està també en el seu manual el fet d'haver-se acollit..., i per això no ens fan cap pena, perquè vostès van assumir, fil per randa,

la política de dèficit públic, la política d'austeritat que van votar a Madrid, i que vostè va ampliar aquí a través del projecte d'ampliació del sanejament de les finances de la Generalitat.

Per tant, això es pot revertir i això es pot tornar a gestionar d'una forma pública, per a un millor servei dels ciutadans i amb perfecte rendiment econòmic... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Alguns dels arguments ja s'han explicat aquest matí amb la moció que havia presentat el Partit Popular, però seguirem insistint respecte a alguns temes i introduïrem algun argument nou.

Nosaltres seguim creient, manifestant, dient que el Govern, l'any 2012, va actuar amb presses, i que pitjor no ho podia fer, vistos els resultats i vista la conflictivitat jurídica que aquesta concessió ha portat. I hem deixat clar aquest matí –cada vegada que se n'ha parlat, d'aquest tema, també ho hem deixat clar– que nosaltres creiem, ho seguim creient, ho seguirem defensant, que l'abastament en alta a la regió metropolitana de Barcelona ha de restar en mans públiques. No només la regulació, la gestió integral del cicle. Perquè, a més a més, l'empresa pública ATLL era una empresa perfectament viable. Aquesta operació es va fer per altres motius, que eren motius o problemes financers del Govern de la Generalitat.

Volem..., i espero que en les compareixences dels dos consellers que han estat aprovades en comissió parlamentària, si és que abans no hi ha avançament electoral, i, per tant, poden comparèixer, nosaltres tenim molt interès a conèixer, perquè fins ara no s'han explicat, quines poden ser les conseqüències patrimonials per a la Generalitat de Catalunya en cas que jurídicament això avanci pel camí que sembla que avançarà.

Perquè en algun moment d'aquest debat, que dura des del gener de l'any 2012, alguns responsables del Govern han arribat a afirmar que si Agbar vol anar en davant, hauria de dipositar 450 milions d'euros com a possible responsabilitat patrimonial d'indemnització a la concessionària actual. Aquest és el *quebranto* que hi hauria per a les finances de la Generalitat... Bé, en aquests temes jo crec que haurem d'aprofundir-hi.

El senyor Sanglas se m'ha, jo ho crec, molestat aquest matí quan li he dit que Esquerra Republicana hauria pogut aturar, des de pràcticament el minut zero, tota aquesta disbauxa jurídica que hem tingut; que s'han deixat arrossegar per l'estratègia jurídica i concessional i de model del Govern. I em deia que no. És veritat, els discursos ho aguanten tot, però després, a l'hora d'aixecar el dit, o de prémer el botó, resulta que, quan el grup proposant demanava d'una manera genèrica que s'instés el Govern a donar compliment a les

disposicions de l'òrgan administratiu de recursos contractuals, ai las!, voten amb el Govern de Convergència i Unió per evitar que aquesta posició prosperi.

I ens deien: «Escolti, ha estat un model d'èxit, aquests dos anys. Hem contingut les tarifes.» Home, però si de l'any..., portem un any i mig, i el preu repercutit sobre l'usuari ha incrementat un 28 per cent, no el 70 per cent que es va produir anteriorment a l'externalització de la gestió. O sigui, aquests dos anys, a l'usuari, la repercussió ja li ha significat un 28 per cent. Diu: «No se'n recorden vostès com van deixar Aigües Ter Llobregat i tot el..., i l'Agència Catalana de l'Aigua?» Però si l'endeutament d'ATLL no se l'ha emportat la concessionària, se l'han emportat els pressupostos de la Generalitat.

Diu... Algú ha fet els números? Aquesta concessió a cinquanta anys, l'empresa concessionària guanyarà el doble del cànon que li paga o que li pagarà a la Generalitat de Catalunya, que no és altra cosa que els actius en què estaven valorats..., els que tenia Aigües Ter Llobregat, aquests 1.000 milions que abans el senyor Salvador Milà ha dit.

Inversions per part de l'actual concessionària? Però si estan alentides; segurament, perquè hi han dubtes sobre la seguretat jurídica d'aquest nyap que s'ha fet amb la concessió d'Aigües Ter Llobregat. Si estiguessin tan segurs jurídicament Acciona que tenien la raó, ja els asseguro jo que aquestes inversions que han de fer no estarien alentides, com tots sabem i som conscients que s'ha produït.

Per tant, el que demanem és al Govern que reaccioni, que doni compliment a les decisions de l'òrgan contractual, del seu propi òrgan contractual, per tal de no seguir engreixant aquesta pilota, que farà molt difícil després la solució.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputades, diputats, tornem a parlar d'Aigües Ter Llobregat. No és ni la primera vegada ni serà l'última, i avui a la tarda ja és la segona moció, per no dir la segona part, del tema d'Aigües Ter Llobregat. N'hem parlat en nombroses ocasions, tant en les comissions com en el Parlament, com aquí, també, en seu parlamentària, i en tornarem a parlar totes les vegades que faci falta per poder donar tota la informació i poder comentar el que calgui.

Ara podríem estendre'ns, però no tenim temps, per tornar a parlar i tornar a explicar una altra vegada per què es va fer la concessió, quines inversions feien falta a Aigües Ter Llobregat, estava el Govern en condicions i amb recursos econòmics per poder-les fer? Es podia mantenir la qualitat del servei públic sense fer aquestes inversions? Podríem parlar de la sentència? Par-

lant de la sentència: hem de ser prudents i hem d'esperar la resolució definitiva. Però avui, ni tenim temps, ni crec que sigui el moment que hem de parlar de tot això, perquè el Grup de Ciutadans ens ha presentat una moció amb uns punts concrets, que són els que hem de votar. Però, permeti'm, senyor Milà, que fem un apunt, eh?

Jo crec que són conegudes per tothom les necessitats financeres i fiscals que tenia el Govern de la Generalitat l'any 2012 i ara, i també les necessàries inversions que feien falta a Aigües Ter Llobregat. El que no sé si és prou conegut és com ho van deixar vostès i com ho hem trobat. No tinc temps per estendre-m'hi, però només dos exemples: vam trobar, senyor Milà, més de 687 milions d'euros de deute financer, més de 200 milions d'euros de deute comercial. I què vam trobar, també? Tot un grapat de tubs que va costar un dineral en un magatzem amagat i unes estaques clavades per fer el transvasament. Vostès, que són tan ecològics, que són..., eh?, doncs això és el que vam trobar que vostès ens van deixar.

I quant a allò del Ter, per tampoc allargar-m'hi, les protestes que hi havien del Ter eren perquè es complís el cabal ecològic, eh? Vostès, que són tan ecològics, les protestes eren, precisament, perquè no complien el cabal ecològic.

I també són prou conegudes per tothom les moltes i àmplies explicacions que han donat aquí en seu parlamentària, tant el conseller Mas-Colell com el conseller Vila, i també la diputada nostra que porta aquests temes, la Meritxell Roigé.

Hem de recordar, també, que els consellers ja han comparegut dues vegades –dues vegades; no una, dues–, en seu parlamentària durant l'any 2013. I, a més a més, de totes les preguntes parlamentàries que vostès han fet, i les interpellacions que s'han fet al Govern. I dimecres passat també vam aprovar que els dos consellers compareguin conjuntament a la Comissió de Política Territorial. Per tant, més informació, més compareixences és difícil que puguí haver-hi, però si en demanen, en farem més.

Per tot això –per tot això–, ens hem posat d'acord amb el grup proposant de Ciutadans, que també agraïm la bona entesa que hi ha hagut per arribar a un acord, per resumir els quatre punts que ells demanaven en un de sol, que vol dir que ens comprometem, el Govern, que els dos consellers compareguin en seu parlamentària per informar de tot el que faci falta, perquè se'ls puguin plantejar no només aquests tres punts, sinó tot, i puguin contestar àmpliament el que puguin fer.

De tota manera, jo crec sincerament que no els interessen tant les informacions que ens puguin donar ni aclarir segons quins dubtes, perquè això ja s'ha fet àmpliament, sinó que volen continuar, alguns grups parlamentaris, intentant semblar aquesta ombra de dubte.

Però, mentrestant –mentrestant–, el Govern sí que ha fet. I què ha fet, de forma resumida, el Govern? El Govern el que sí ha fet és, sobretot, preservar els interessos dels consumidors. De moment, és evident que es manté el contracte amb l'empresa concessionària,

i el servei es presta amb total normalitat. Insisteixo, això és molt important: es presta amb total normalitat. I quin és per part del Govern l'interès fonamental? Ha estat i és, i ho serà en tot moment, garantir que la gestió de l'aigua com a servei públic es continuï prestant de la millor manera possible, amb qualitat i a un bon preu.

Una vegada més, doncs, el Govern, els consellers informaran i respondran tot el que faci falta i les vegades que faci falta, amb transparència, com sempre, i amb rigor, com sempre.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, algú deia que aquesta tarda fèiem la segona part del debat. Doncs, miri, doncs no li dec haver trobat la gràcia. En tot cas, m'ha semblat ben bé que estem al dia de la marmota i repetint un debat: per als televidents des de casa, aquest dematí hem fet sessió de matí, i ara fem sessió de tarda, perquè bàsicament els arguments són els mateixos.

I, abans d'entrar a parlar de la mateixa moció, senyor Terrades, deixi'm que... (*Veus de fons.*) No m'he enfadat, perquè amb vostès és pràcticament impossible enfadar-se, perquè sempre, ja sap que hem tingut bon tracte i sempre ens hem entès. I, de manera cordial, li dic que aquest dematí, des d'Esquerra Republicana, ja hem fet el nostre posicionament sobre aquest tema. Vostè torna a insistir una altra vegada més. Vostè, més que parlar d'Aigües Ter Llobregat, sembla que ja ha començat la campanya electoral. Per tant, insisteix en el cas de què hem fet, quina ha estat la nostra actuació en el cas d'Aigües Ter Llobregat.

El nostre posicionament ha estat clar, ja l'hem manifestat de sempre. Per nosaltres, s'hauria de gestionar, i, per tant, no vam estar mai d'acord amb la concessió, i que enteníem que la gestió havia de ser a través del consorci Aigües Ter Llobregat; ens semblava que era la fórmula.

Ara bé, un cop trobats amb la situació, que no podíem fer enrere sense generar un major embolic, el que hem volgut és esperar les resolucions judicials. I, per tant, quan hi hagin les resolucions judicials, no sobre..., no, no, però és que estem parlant d'un incident, estem parlant sobre una part. Quan arribem al fons de la qüestió, tindrem prou elements... De fet, aquest dematí hem aprovat una moció que deia que, en tot cas, el Govern establís, fes una anàlisi, de quines eren les diferents posicions, i, a partir d'aquí, sabríem també exactament del que estem parlant i a on anem.

El senyor Rodríguez ho ha dit clarament aquest dematí: el primer punt no feia referència a Aigües Ter Llobregat; és que ho ha dit clarament: «No fa referència

a Aigües Ter Llobregat.» Anava a banda. Per tant, en tot cas, també, i des del punt de vista jurídic, el que no negarem mai és a limitar la capacitat d'accedir als tribunals per part de ningú, tampoc de la mateixa Administració, entenent que, en tot cas, serà qui hagi de decidir en cada moment quina és l'estratègia jurídica que ha d'adoptar el Govern.

Ja, finalment, i sense esgotar el temps que em pertoca, encara, però, en tot cas, manifestar que donarem suport a la transacció entre Ciutadans i Convergència i Unió. De fet, nosaltres vam ser un dels partits que va sol·licitar la compareixença del conseller Mas-Colell i del conseller Vila davant de la comissió per explicar quina era la situació jurídica un cop produïda la resolució del Tribunal Suprem, i, per tant, hi donarem màxim suport, i a tot el que sigui la transparència. De fet, hem demanat, i hi hem donat suport, i hem demanat constantment informació sobre quin era el procediment. I la setmana passada també vam fer una pregunta al Ple sobre aquesta mateixa qüestió. Per tant, ja li avanço el suport a la proposta, diguem-ne, de transacció que ens han presentat.

I pel que fa al segon punt, el tema de les responsabilitats, tenint en compte, hi insisteixo, que hem de mirar el tema des d'una globalitat i que, per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista, cal esperar, hi insisteixo una vegada més, al final del procediment judicial, un cop –i aquest dematí també ho manifestava des d'aquesta tribuna– tinguem la resolució judicial corresponent, valorarem els fets. I, a través d'aquesta resolució judicial, podrem veure quines responsabilitats se'n destaquen i qui n'és el responsable. El que és evident, i ho tornem a manifestar una altra vegada –també jugarem al dia de la marmota–..., es va fer un nyap. I, d'això, la demostració és l'alta judicialitat que hi ha hagut amb aquest tema, i per tant les coses no es van fer bé. A partir d'aquí, que no es van fer bé, i un cop hàgim determinat..., perquè amb una resolució judicial tindrem clarament i segurament es manifestarà qui ho va fer millor o qui ho va fer pitjor, en tot cas serà el moment de determinar responsabilitats polítiques.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, aquest dematí, aquest migdia, acabàvem de debatre sobre aquesta qüestió, i per tant crec que el que correspon ara són algunes puntualitzacions i matisacions, tot continuant el debat, no?

Senyor Morell, jo crec que hi ha alguna cosa que vostès no han acabat d'entendre. Miri, sap quin és el principal element de desacord entre la majoria d'aquest Parlament? Li ho explicaré. Simplement és el qualificatiu del que el seu Govern ha fet: «lio» monumental,

nyap, bunyol. Aquest és el principal element de desacord, quin és el qualificatiu. Però, cregui'm, tot són sinònims; en tots hi ha el mateix subconscient: el Govern ho ha fet molt malament des del primer dia.

I el primer motiu pel qual ho ha fet malament, senyor Sanglas, és precisament pel que vostès han votat en contra aquest dematí, que el Govern complís les resolucions de l'òrgan que ha de permetre eliminar els conflictes. Clar, si el Govern crea un òrgan per reduir els conflictes i no li fa cas... Escolti'm, jo arribo a saber que vostès adopten aquest posicionament, i el que els demanem és: dissolguin l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals. Per què? Si no li han de fer cas, dissolguin-lo. Ens estalviariem uns calerons. Dissolguin-lo. Elemental, no? Doncs, sembla que per vostès massa, massa elemental no és.

Ara, dit això, senyor Milà, és que sentir-lo a vostè defensar segons quin posicionament amb relació a aquest tema, home, l'hauria de fer posar com a mínim una mica vermell. (*Veus de fons.*) Sí, com a mínim... Ja sé que ja ho són, vermells, però una mica més. (*Rialles i veus de fons.*) I verds. Una mica més, no?, una mica més.

Vostè ve a donar lliçons del transvasament de l'Ebre? Si mentre vostès deien que no al dematí a la tarda estaven posant canonades per fer-lo! Eren vostès! No ens digui que era no sé qui, no! Eren vostès els que ho estaven fent. Deien que no al dematí i a la tarda estaven posant canonades, pel dret i pel revés, pel Garraf i pel Penedès, pels dos cantons. Primera.

I segona. Si avui estem parlant, dos anys després d'aquesta adjudicació, de tot això, és perquè abans hi va haver un govern format per tres partits que van deixar el *pastel* que van deixar –no ho recordo, em sembla que era el diputat Terrades?, no sé si era ell, no?– 800 milions de deute a l'ATLL, més 800 més a l'Agència Catalana de l'Aigua. Segona part del problema. No sé si en parlarem també d'aquí a dos anys del problema, o d'aquí a dos mesos, conseller d'Economia, del problema de l'Agència Catalana de l'Aigua. Però, clar, és que hi havia un govern que va preferir sanear Televisió de Catalunya –això sí, sanegem Televisió de Catalunya– abans que sanear l'aigua que han d'utilitzar els catalans i les catalanes.

I aquesta és la realitat. Així ho van deixar vostès. Sí, sí; així ho van deixar vostès. I, precisament per això, el Govern de fa dos anys va haver de fer aquesta operació. I el nostre grup, mirin, no li va donar suport però tampoc s'hi va posar en contra, i, per tant, ho va permetre. Clar, només faltaria. Perquè davant de la irresponsabilitat d'un govern tripartit, doncs, hi havia la responsabilitat, miri, sense tenir govern, d'altres grups que creien i continuem creient que les finances públiques han d'estar sanejades. I ho vam fer amb responsabilitat. Qui no va actuar amb responsabilitat va ser el Govern de la Generalitat, que va fer, i aquí ho discutim, un nyap, un bunyol, un «lio» monumental, el que vostès vulguin.

La moció que ens presenta Ciutadans creiem que és complementària de la que s'ha presentat aquest dematí, de la part que s'ha aprovat, en el sentit de demanar que els consellers compareguin per avaluar en comissió parlamentària quins són els escenaris que

se'ns planteja davant d'aquesta situació, primera part, i, segona part, la d'exigir responsabilitats polítiques als responsables que s'hagi arribat a aquesta situació. Perquè també els dic una cosa: hi haurà alguna cosa avaluable, que seran les indemnitzacions, seran uns costos avaluable, però n'hi hauran uns altres que no són avaluable, que són els costos d'oportunitat, com per exemple el d'aquelles empreses que deixen d'invertir a Catalunya i a Espanya per la inseguretat jurídica que això ha generat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Com la resta de grups, i seguint el fil de la moció anterior, dir en primera instància que votarem a favor de la moció presentada pel Grup de Ciutadans, fonamentalment perquè el que demana són dues coses òbvies, necessàries i imprescindibles, que és informació i responsabilitat. I s'ha dit «bunyol», s'ha dit «nyap», s'ha dit «forat», «embolic», «enrenou», «desori», «desfici», «disbauxa», «festival», «carnaval»... El diccionari sempre és, no?, extens.

En tot cas, amb relació a la mateixa postura que abans ha manifestat la CUP - Alternativa d'Esquerreres, dir que òbviament el com, el què, el perquè, el quan i el qui es podrien analitzar, donaria per a una crònica negra, segurament criminal i neoliberal, de com s'ha fet això, no? S'ha dit tot: amb les urgències quan es va fer; amb unes portes giratòries que vinculen les nissagues, també, d'aquest país; els Rodés i els Gòdia, també, pel mig, el mateix Rodés, que al mateix temps és responsable del Consell Assessor de Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya; dues multinacionals, un servei públic i dues multinacionals a l'assalt dels serveis públics, en un context, com s'ha dit, també –crec que ho deia el Salvador Milà–, de desmantellament, òbviament, de les estructures d'estat.

Però per aportar a la intervenció d'abans coses que ens hem deixat, dir només, al final, recuperar quatre, cinc elements. Un és el de la radicalitat democràtica. Abans acabàvem amb el referèndum italià del 2011, que mantenia la prohibició d'especular sobre un bé comú com l'aigua. Aquest referèndum es va fer després d'una recollida d'1 milió de firmes. Es va realitzar, es va guanyar amb una altíssima participació, el 60 per cent del cens. I finalment el Suprem italià acaba d'obligar a modificar la llei per incloure la prohibició d'obtenir beneficis i lucre de la gestió i titularitat del cicle de l'aigua. Aquesta és una.

L'altra és sobre seguretats jurídiques. Aquí s'està parlant de seguretat jurídica de les multinacionals. Ens importen poc, les multinacionals, és obvi i conegut, i el que ens interessa és la seguretat jurídica de les persones, d'aquestes persones i famílies que han vist com en cinc anys de crisi el rebut de l'aigua s'ha apujat un

66 per cent; la seguretat jurídica dels municipis, que han perdut les instal·lacions que han finançat durant anys; la seguretat jurídica d'aquest país, que ha invertit moltíssim en Aigües Ter Llobregat, gràcies a l'esforç públic.

Un quart element, també, òbviament, és amb qui ens juguem les garrofes, no només en l'àmbit de l'aigua. I citaré tres antagonistes, per no dir que ho diu la CUP. Un és l'FMI, que, sobre el mite de la suposada eficiència superior dels operadors privats, recentment ha dit que la teoria és ambigua i les proves empíriques heterogènies. Però Vivendi, que és la principal multinacional de l'aigua, diu que les empreses privades només entren en el negoci de l'aigua per guanyar. I Gerard Payen, que és president d'Aquafed i del Water World Forum, ho va sintetitzar amb una frase, concloent el darrer fòrum dient: «No money, no water.» I aleshores entrem en si és un dret i un bé comú imprescindible per a la producció i reproducció de la vida, o si s'ha convertit en un negoci.

Per nosaltres, també, òbviament, el moll de l'os, com hem dit abans, és la titularitat pública de la gestió de l'aigua. És un bé comú. Tenim l'èpica i sana intenció que les multinacionals treguin les seves brutes mans d'un bé comú com és l'aigua. I que no ens diguin que no hi ha alternatives. La CUP, com a espai municipalista, només governa quatre municipis, però ha municipalitzat l'aigua, i aquesta municipalització ha revertert en el sanejament de les finances públiques. I és possible fer-ho. Sí, en un dels casos, és obvi, i, a més, és Arenys de Munt. No sé per què es posa així el senyor Sanglas; ja m'ho dirà en el torn de rèplica. Però és obvi que experiències..., podem parlar d'altres models de municipalització de l'aigua, de tot Europa. Molt millor això que deixar-ho en mans dels talibans de les multinacionals.

I, finalment, ja que finalment parlem de regulacions de sectors econòmics, i en aquest cas energètics, i fent una paràbola, i atenent que el senyor Mas-Colell és aquí, li faré una cita a propòsit de la unió bancària i de reformes reguladores, dels mecanismes de regulació, que va fer la setmana passada, sorprenentment, el president del Bundesbank, a Frankfurt, al XXIV Congrés Bancari, el senyor Jens Weidmann, el 21 de novembre; deia: «La història de la regulació bancària és gairebé tan antiga com la història de la banca en si. Una instància de regulació molt dura va ser reportada per l'economista espanyol Huerta de Soto, quan explica que l'any 1300 es van establir un conjunt de normes per controlar la banca a Catalunya. Els banquers que es van declarar en fallida es van veure obligats a viure amb una dieta estricta de pa i aigua fins que els seus dipositaris havien estat reemborsats íntegrament. Un pot imaginar que aquesta regulació era una forma eficaç de prevenir els banquers d'incórrer en un comportament excessivament arriscat, però sembla que no: el 1321 la regulació bancària catalana s'havia reforçat i endurit; a partir d'aleshores, qualsevol banquer que no va complir amb les demandes dels seus clients s'enfrontava a l'amenaça de ser decapitat davant del seu banc.»

Amén.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas Pérez.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, miembros del Gobierno, en primer lugar agradecer las enmiendas presentadas por los grupos enmendantes. Finalmente, no hemos aceptado la enmienda presentada por Iniciativa, ni la enmienda presentada por el PSC, porque, legítimamente, entraban en el modelo de gestión del agua, y nosotros hemos insistido desde el principio en que queríamos que no se distrajera esta sesión con ese debate sobre el modelo de gestión, sino que queríamos hablar fundamentalmente de la gran chapuza perpetrada por el Gobierno el día 27 de diciembre de 2012, con la firma de este contrato de concesión. Y, por tanto, no hemos aceptado las dos enmiendas que hablaban del modelo, y sí hemos transaccionado una enmienda con el Grupo de Convergència i Unió sobre el primero de los puntos sobre el que versaba la moción, que era sobre el tema de la información.

Efectivamente, se ha hablado ya muchas veces en sede parlamentaria sobre este tema. Lo que pasa, que a veces suele pasar que se habla mucho y no se dice nada, y nosotros lo que queremos es información concreta sobre puntos determinados de este asunto, no evasivas, como que es un tema que está *sub iudice*, que habrá que entrar al final sobre el fondo del asunto, etcétera.

Hay una cuestión jurídica, la primera... Queremos información sobre el tema jurídico y sobre el tema económico; pero sobre el tema jurídico hay una cuestión que creemos que en este momento procesal es la fundamental. Hay una resolución del Órgano Administrativo de Recursos Contractuales, hay una resolución que anula la concesión realizada por el Gobierno. Esta resolución no se está aplicando y, en cambio, el Gobierno presenta un recurso incidental ante el Tribunal Supremo pidiendo que se suspenda esta resolución del OARCC; o sea que es una resolución que no está suspendida pero que el Gobierno tampoco está aplicando. Seguro que eso tiene una explicación jurídica muy fácil, pero yo no alcanzo –no alcanzo– a comprenderla, y por eso quiero que se me explique. Se ha hablado mucho, hemos tenido interpellaciones hace dos semanas, pero más allá de decir que nosotros lo que queríamos es que todo saliera mal y que cuanto peor mejor, etcétera, no se nos ha dado explicación a una situación jurídica tan concreta y a una pregunta tan concreta como esa: si no se aplica, si no debe aplicarla el Gobierno –y de hecho no la está aplicando, esta resolución–, ¿por qué solicita la suspensión de su ejecución al tribunal? Y lo peor es que, bueno, aún está por ver lo que dice el tribunal sobre esta suspensión respecto al recurso del Gobierno, pero ya lo ha dicho respecto al recurso de Acciona.

Y lo otro es la información sobre cuánto nos va a costar, cuánto nos van a costar las indemnizaciones, y si

ustedes tienen un compromiso de indemnizar a una de las empresas por encima de lo que marca el contrato.

Y, por fin, la responsabilidad política. Quien ha hecho esta chapuza tiene que responder políticamente, tiene que asumir sus responsabilidades.

Nada más. Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores diputados.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*) Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, presidenta. És per contestar a les interpellacions que m'ha dirigit el senyor Joan Morell...

La presidenta

Té trenta segons.

(*Remor de veus.*)

Salvador Milà i Solsona

No, és que són interpellacions: des del moment que el Govern interpel·la l'oposició...

La presidenta

Bé, té trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Bé. Miri, senyor Morell, els faré arribar la meua primera compareixença com a conseller de Medi Ambient en aquest Parlament, on vaig explicar com ens vam trobar l'aigua a Catalunya, amb dèficits de mils de milions d'instal·lacions d'aigua que afectaven a tot Catalunya i que vostès no havien atès: estaques i tubs. (*Remor de veus.*) Si vostès durant vint-i-tres anys haguessin hagut de fer el que havien de fer, que és garantir l'aigua a l'àrea metropolitana i no confiar en transvasaments de l'Ebre, no s'haurien hagut de fer ni tubs ni estaques. Què havien fet vostès per prevenir una sequera que no permetia a Barcelona aguantar dos mesos sense aigua? (*Fora la remor de veus.*) Com van estar vint-i-tres anys sense fer-ho? Com es van atrevir? I nosaltres ho vam haver d'arreglar en tres anys...

La presidenta

Un moment, si us plau... Si us plau...

Salvador Milà i Solsona

...en tres anys, ho vam haver d'arreglar. Per tant...

La presidenta

Senyor Milà, se li ha acabat el temps.

Salvador Milà i Solsona

No, no... Escolí, quan vulguin, els convido... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Pausa.)*

La presidenta

Senyor Milà... *(Joan Morell i Comas demana per parlar.)* Senyor Morell... *(Alguns aplaudiments.)* Senyor Morell...

Joan Morell i Comas

Senyor Milà...

La presidenta

Senyor Morell... Senyor Morell, demana la paraula per al·lusions?

Joan Morell i Comas

Per al·lusions clares.

La presidenta

La demana. Trenta segons.

Joan Morell i Comas

Senyor Milà, a la meua intervenció he intentat ser educat, correcte i rigorós, d'acord? I li he dit tres coses: com ens ho vam trobar, que ens van deixar 687 milions d'euros de deute financer, més de 200 milions d'euros de deute comercial, i vostès que presumien tant de ser antitransvasament, d'amagat i mentint..., vam trobar un grapat de canonades en magatzems, ja pagades, i estaques clavades *(persisteix la remor de veus)*, i vostès ho negaven al dematí i ho feien a la tarda.

I li demanaria *(aplaudiments)*..., i li demanaria una altra vegada que no esbronqués d'aquesta manera, que jo he sigut molt respectuós... *(Remor de veus i aplaudiments.)*

La presidenta

Ja se li ha acabat el temps.

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.) Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, per demanar la votació separada dels punts.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

I votarem en primer lloc el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Passem a la votació del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre la pobresa i la
desigualtat (tram. 302-00222/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa i la desigualtat. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora Camats, ja pot començar.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Comencem la defensa de la nostra Moció subsegüent a la interpellació que fem sobre temes de pobresa i desigualtat. Els haig de confessar que la intervenció serà amb un to una mica agre-dolç, perquè en el fons el que proposem són mesures que al nostre entendre i que parlant amb la resta de grups, doncs, han de poder facilitar... –el primer que vull dir és que agraeixo als grups que hagin fet esmenes i la col·laboració amb què hem pogut debatre-les i, en algun cas, acceptar-les i transaccionar-les–, però que intenten millorar, hi insisteixo, en la resposta pública a la situació d'emergència social i d'extrema necessitat i de dificultat vital que viu tantíssima gent a casa nostra. Per tant, en aquest sentit tot el que s'aprovi, per minso que sigui, per insuficient, per tard o, en tot cas, per important que s'aprovi, és positiu. Però el to agre-dolç, la part més agra és constatar la incapacitat, com a mínim per part del Govern o dels grups que donen suport al Govern, d'acceptar la situació excepcional que vivim.

Estem en una situació d'emergència, d'emergència social. No es pot entendre d'una altra manera la lectura de les xifres, de les dades, que al darrere tenen noms i cognoms de persones. Agafin el diari de qualsevol dia; avui: «Les llars catalanes que viuen d'un pensionista arriben al 22 per cent.» La meitat d'aquestes pensions, d'aquestes i de totes les pensions del país, no arriba a 640 euros el mes. Què vol dir això? Ho poden traduir en xifres i traduir en les seves despeses personals? Estem o no estem en situació d'emergència social? «Els alumnes d'ESO pobres i sense beca s'alimenten en una xarxa d'ONG», conseqüència d'aquesta tendència de la nostra consellera d'Ensenyament –que no d'educació– per reduir, per instal·lar la jornada intensiva també en els instituts, o començant pels instituts, que expulsa del menjador els alumnes de dotze anys –perquè a l'ESO són a partir de dotze anys– i que els deixa sense classe, sense menjador i sense pares a la tarda, perquè és evident que la majoria, els que treballen, no hi poden ser.

Per tant, estem o no estem en situació d'emergència social? Doncs, presentem mesures excepcionals, que, amb la forma que el nostre grup parlamentari els vol donar, és un pla de rescat social. És que n'aprovem cada dia, de plans de rescat: hem aprovat un pla de rescat ara fa..., o vostès pretenen que aprovem un pla de rescat en aquest mateix Parlament, de rescat de la banca brasilera i d'Acciona. És el que estan fent amb l'operació ATLL! O no estem aprovant un pla de rescat per a aquests agents? Aprovem un pla de rescat per a ACS i Florentino, amb el Castor, o no l'aprovem, un pla de rescat per a aquesta gent? Aprovem un rescat per a la banca cada setmana, o no ho estem fent, amb les mesures de la Sareb? Per tant, el que els proposem és la mateixa contundència que en altres sectors però per salvar la gent, un pla de rescat social, que hem volgut fer amb tres potes.

Transparència i compliment d'allò que aprova aquest Parlament. I els demanem, sí, compliment immediat d'aquelles mocions que s'aproven al Parlament. Perquè és veritat que als quatre mesos arriben els informes, però moltes vegades això no serveix absolutament de res, si aquells compromisos a què arribem al Parlament després no s'executen. I estem, com deia ara la diputada socialista, amb la consciència que som gairebé una gota malaia, demanant sempre el mateix i reiterant que aquells compromisos, que s'acompleixin, etcètera. Els demanem que, a més a més, hi hagi transparència en les dades, perquè puguem objectivar què vol dir aquesta emergència social. I això vol dir –i en aquest cas ho hem pogut transaccionar amb diversos grups– que puguem conèixer dades de quina és la situació, doncs, de vulnerabilitat tant en una web com amb la comparança del Govern de forma periòdica.

I els demanem que aquest pla de rescat social tingui una pota amb el que nosaltres anomenem «el mínim vital», que hem volgut també transaccionar amb diversos grups incorporant-hi esmenes d'alguns dels grups, però incorporant-hi també transaccions o acords amb altres grups, que tingui a veure amb el pagament de les beques menjador, perquè, per molt obstinada que sigui..., o amb l'obstinada que és la realitat, ens continuen arribant informacions de gent que tot i tenir dret a una beca escolar, a una beca menjador, es troba en situació d'espera, i és evident que aquestes llistes d'espera no poden existir. Elements que tenen a veure amb aquest mínim vital, que tenen a veure amb el fet que els infants no siguin ni víctimes ni testimonis de desnonaments..., i creiem, no? –i aquí hi ha una transacció amb el Grup de Ciutadans–, que hem de poder garantir que això no sigui així, o garantir també que hi hagi una revisió dels recursos que es destinen avui a les oficines de primera atenció, a aquells qui donen la cara o aquells que intenten apaivagar i resoldre les situacions d'emergència, i que ja tinguin els recursos suficients per atendre una demanda que és creixent, malauradament, de forma exponencial i de forma recurrent.

I, finalment, la tercera de les potes d'aquest pla de rescat social, que són els recursos, evidentment: recursos que tenen a veure amb una fiscalitat justa, que tenen a veure amb no eliminar impostos que redistribuei-

xen la justícia, com han fet amb el tema dels casinos o com han fet amb el tema de successions, i que tenen a veure –i aquí sí que crec que hem pogut arribar a un acord– amb perseguir el frau fiscal... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados, en nom del Grup Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conselleres, diputats i diputades, jo també..., des del Grup Parlamentari Socialista en primer lloc volem agrair a la diputada Dolors Camats la interpellació que va fer sobre aquest pla de rescat social el Grup Parlamentari d'Iniciativa, per continuar amb aquests temes que considerem que són els temes de l'agenda del dia a dia, els temes que interessin a les persones que s'ho estan passant pitjor en aquests moments de crisi econòmica, i per situar una vegada més en el debat parlamentari el que creiem que afecta, si més no, 1 milió i mig de catalans, que són els que en aquests moments estan en una situació de risc de pobresa. El meu grup parlamentari ha presentat cinc esmenes, que també li haig d'agraciar al Grup d'Iniciativa que hagin estat acceptades o transaccionades, i passo a comentar algunes d'elles, i també a comentar el contingut de la moció.

Hi ha un tema recurrent en les interpellacions que es fan sobre polítiques socials en aquest Parlament, que, malauradament, no tenen a veure amb els recursos, sinó que tenen a veure amb la transparència en la gestió. En les reunions que tenim a govern, les reunions que tenim els diferents grups parlamentaris, i també a la Comissió de Benestar. Hi han moltes propostes que tenen a veure en com s'estan gestionant els recursos i quin és el retorn informatiu que se'n fa. Agraiem que hi hagi un apartat de transparència d'aquesta gestió.

Es sotmet a votació, de nou, la comissió de seguiment del Ple monogràfic sobre pobresa i desigualtat, que encara, consellera, no l'ha constituïda, tot i que aquest Ple ja ho va votar fa gairebé un mes. Està aprovat. Tornarem a votar-la. Esperem que aquesta vegada constitueixi aquesta comissió de seguiment.

I sotmetrem a votació..., i em temo, senyora Camats, que no tindrà sort, igual que no la tinc jo a la comissió quan demanem que vingui a comparèixer la consellera per donar compliment de la gestió que està fent sobre aquestes matèries. Darrerament la petició de compareixença per parlar de malnutrició infantil, de pobresa infantil és tombada sistemàticament a les comissions d'Infància i de Benestar per part d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Tornarem, ho suposo, a veure una altra vegada aquesta poca voluntat per part del Govern de venir a donar comptes del que s'està fent.

Nosaltres hem incorporat dues esmenes en aquesta matèria de transparència. Creiem que els ajuts d'ur-

gència social..., que són els que estan facilitant els ajuntaments, uns ajuts que estan congelats des que ha començat la crisi. Sabem que s'han multiplicat els usuaris, les necessitats dels serveis socials. S'està parlant molt de pobresa energètica. El Govern encara és hora que hi posi un euro. Qui els està posant són els ajuntaments. I volem saber..., si més no que en quedi constància, de quants recursos s'estan dedicant a aquests ajuts d'urgència social, quants diners hi posa el departament i quants diners surten dels pressupostos municipals, que són els que en aquests moments estan fent l'esforç.

Ens passa el mateix amb els programes d'aliments. També creiem que és una mesura de transparència que es doni informació sobre qui són els beneficiaris i d'on surten els recursos per poder fer-los realitat.

La segona part del mínim vital, que nosaltres en diem «línies vermelles», Iniciativa en diu «mínim vital»; al final estem parlant d'allò que no hauríem de travessar, sigui quin sigui el color del Govern que hi ha al nostre país. Parlem de rendes garantides, parlem de beques, parlem de desnonaments. Nosaltres hem incorporat dues mesures que considerem imprescindibles. A Catalunya l'EPA ens diu que hi ha 106.000 llars que tenen zero ingressos. La taula del tercer sector ens diu que hi ha 34.000 famílies amb fills a càrrec o amb dependents a càrrec que tenen zero ingressos. Creiem que és imprescindible que el Govern tiri endavant una prestació, una ajuda a aquestes famílies que ja els dic que quan comença el mes ja no tenen res al compte corrent.

I ens passa el mateix amb els contractes programa. Podem parlar de posar pedaços, perquè al final el rescat, aquest mínim vital és posar pedaços, és un tema palliatiu. Nosaltres creiem que s'ha de parlar estructuralment de la cartera de serveis, de quines són les prestacions que hauria de garantir una cartera de serveis que està sense reformar, consellera; des del 2010 aquesta cartera de serveis no s'està adaptant al que està passant al nostre país. Hi ha una situació d'emergència social i la cartera de serveis socials del nostre país continua congelada. Per tant, entenem que cal procedir a la reforma de la cartera de serveis i cal posar més recursos en el contracte programa.

Aquestes dues esmenes d'addició també han estat acceptades per part d'Iniciativa per Catalunya. Tinc la sensació que no hi haurà molts vots favorables en aquesta moció, malauradament; però continuarem insistint, des de l'oposició, a aquest Govern, que considerem que és insensible a les necessitats dels catalans.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, de nuevo debatimos en este Parlamento una moción re-

lativa a la situación social que vive Cataluña, que, como bien sabe el Govern de la Generalitat –aunque a veces parezca que no quiere enterarse–, es realmente dramática.

Se solicita en esta moción que el Gobierno de la Generalitat presente lo que la propuesta denomina el «Plan de rescate social». Anecdóticamente, parece que estamos ya incorporando el lenguaje de algunas fuerzas políticas que todavía no están en este Parlamento. Podemos tiene su plan de rescate ciudadano y aquí se pretende el plan de rescate social. Pero bueno, en fin, nombres aparte –nombres aparte–, lo que hay que ir es al fondo de la cuestión. Y nosotros ya anunciamos que en gran medida, aunque con algunas excepciones que ya he comentado previamente, como es lógico, con la ponente de esta moción, estamos a favor de lo que se propone, así como de las enmiendas que se han aceptado, o de la mayoría de ellas, que se han presentado por otros grupos. Y además agradecemos y valoramos muy positivamente que se haya presentado esta moción.

Y estamos a favor porque realmente entendemos que este Gobierno ha dejado de lado su obligación principal y durante estos dos últimos años ha gobernado sólo con un objetivo y sólo para una parte de los catalanes, los que legítimamente se sienten independentistas, olvidando que los problemas sociales afectan a todos, a los independentistas y a los que no. Aquí, en esto, en lo social, sí que hay una verdadera lista única, que es la de los catalanes que lo pasan mal. Pero está claro que esa no es la lista única que le importa al presidente.

Como bien dice la moción, hay innumerables mociones que están aprobadas por este Parlamento que prevén actuaciones en materia de lucha contra la pobreza y que están pendientes de cumplir. El Govern simplemente pasa, y yo creo que este es un diagnóstico que compartimos plenamente con el grupo proponente de la moción. Yo enumero ahora lo que mi grupo comparte, que es exigir al Gobierno de la Generalitat que cumpla de una vez todas esas mociones y en general también el establecimiento de mecanismos de control para controlar esa actividad, si es que existe, del Gobierno en la materia. Y por lo tanto daremos, en definitiva, apoyo a todo el punto 1 y a las enmiendas que se han aceptado en este punto.

Después, hemos presentado algunas enmiendas, que modestamente entendemos que técnicamente mejoran algunos puntos de la moción y la hacen más comprensible.

Y, en lo que se refiere al mínimo vital garantizado, es cierto que esto se debatió en su momento a propuesta del grupo proponente. Nosotros estuvimos a favor de que se debatiera esta propuesta, pero también en su momento indicamos que lo importante no era tanto el nombre como el contenido y que se diera cumplimiento a lo que el Estatuto establece en su artículo 24.3, que es la renta garantizada de ciudadanía. Y en ese sentido hemos presentado otra enmienda, porque entendemos que quizás una moción como esta no es el cauce adecuado para pedir que se establezca algo que

debe ser objeto de una ley, aunque en el contenido podamos estar, como ya digo, de acuerdo.

Lo que sí apoyamos sin ningún tipo de reservas es que la ILP de renta garantizada de ciudadanía se tramite de una vez, sin más retrasos. Nosotros tendremos nuestra posición, que expondremos en la ponencia. Compartimos algunas cosas de la ILP y rechazamos otras de las que contiene, pero es inaceptable que una iniciativa legislativa popular esté retrasándose de este modo sin ningún tipo de justificación.

Y por último, en lo que se refiere al bloque de presupuestos y de fiscalidad, piden ustedes que se fije un suelo de gasto social y equipararnos a la media europea. Evidentemente, tenemos que estar de acuerdo, y así lo estamos y lo hemos dicho en muchas ocasiones, también a que se dé prioridad al pago de los gastos de salud, educación y en general servicios sociales, prioridad en ese gasto social, que es lo que hay que hacer cuando hay escasez de recursos.

Y también compartimos la esencia de lo que piden en el bloque de fiscalidad y presupuestos, pero entendemos que es una moción esta de carácter social, y el lugar adecuado para proponer una concreta política social relativa a unos determinados impuestos es a través de otros instrumentos parlamentarios.

Estamos de acuerdo en la esencia de que se ha de promover una política fiscal de ingresos justa y solidaria que promueva la redistribución de la riqueza, pero no podemos, digamos, apoyar sin concretar una modificación de impuestos, que ustedes plantean con carácter genérico. Y hemos presentado en este sentido una enmienda que conserva la esencia. Y respecto de lo otro, estamos dispuestos a debatir en el foro que corresponda.

Gracias, señora presidenta, señores y señoras diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres, diputats i diputades..., tranquil·la pel to, senyora Camats, to agredolç –no esperàvem menys– i un pèl excitat, segurament. I és perquè segurament aquesta moció deu ser un dels punts finals de l'estratègia anticipada per tal de negar-se a la proposta nacional que els va fer el molt honorable president el dimarts passat. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., la situació també és excepcional al país. Sí, mirin, els ho demostro. Vàrem sentir com el senyor Herrera es negava a acceptar la proposta del president... (*Persisteix la remor de veus.*) És que si no m'escolten..., si no m'escolten després no podran rebatre'm, home. Vàrem sentir com el senyor Herrera, negant-se a acceptar la proposta del president, deia que és que estava mancada de propostes per al rescat social que ens planteja aquesta moció. Guaitin, quina casualitat!

Per tant, per una banda amb aquesta moció queda palls que vostès tenien preparada la resposta quinze dies

abans, diguem-ne, de la proposta del president, i, per una altra banda, doncs, estem en desacord amb aquest pla de rescat, perquè l'objectiu del qual creiem que és decretar una emergència social a Catalunya, i, si bé és veritat que hi ha moltes famílies i molta gent, doncs, que s'ho passa malament i que està en situació de vulnerabilitat, no és veritat que puguem generalitzar i, per tant, decretar una emergència.

Per una altra banda, l'he de felicitar. L'he de felicitar perquè vostè està en el primer lloc del rànking, que es disputen amb el PSC, quant a mocions, del cost econòmic. Miri, la d'avui, la seva, supera els 20.000 milions d'euros. Li ho tradueixo en xifres, que abans ens les demanava. Jo no sé si són creients. Vostès són creients? (*Veus de fons.*) Doncs, miri, ens demanen que fem miracles cada dos per tres. Escolti'm, el Govern té el que té, i, en tot cas, ha de gestionar el que té, no el que els agradaria a vostès que tingués.

Per tant, una moció que aposta per la transparència, diuen vostès, i creiem que han confós la transparència amb l'obstaculització de la tasca de la consellera i sobretot de la consellera. Donant compliment a les mocions aprovades, diuen vostès? Sí, i tant, només faltaria, però quan sigui possible i dins dels terminis establerts; amb la immediatesa que vostès demanen que s'aprovi la moció d'avui segurament, doncs, no podrem complir-la.

I els deia que han confós conceptes perquè la moció demana que la consellera comparegui mensualment per donar dades. Escolti'm, tenim eines. Tenim... (*Veus de fons.*) No, no..., «la consellera», posava aquí. Tenim eines –tenim eines–, escolti'm, per conèixer les dades. I, per tant, vostès em sembla que el que volen és tenir la consellera permanentment en el Parlament, hipotecant la labor de l'executiu, i en això evidentment no hi estem d'acord. I, com els deia, el compliment per part del Govern es dona i transparentment. I així ho demostra que el Govern de la Generalitat hagi estat reconegut com un dels governs més transparents.

El punt de crear un marc de coordinació estable i permanent entre Govern, plataformes, xarxes, associacions de veïns i altres entitats. El contacte hi és quan es requereix; el suport, tant institucional com econòmic en molts dels casos, és estable, i si cal reforçar-lo en casos puntuals estic segura, doncs, que el Govern hi estarà interessat.

Sobre contractes programa, la revisió d'aquests en funció dels nous indicadors de pobresa, dir-los que vostès saben que per augmentar les ràtios –perquè vostès ens demanen més mitjans per atendre, diguem-ne, més demanda– caldria modificar la Llei de serveis socials que vostès van impulsar i que en cap cas diu que siguin, diguem-ne, els nous índex els que hagin d'establir més treballadors, més personal.

En el punt 2, que exposen quins serveis d'aquest pla de rescat... Podríem assimilar-lo gairebé amb la carta als Reis, ara que s'apropa, diguem-ne, el període nadalenc, perquè vostès ho demanen tot.

I, en tot cas, el tema de la ILP de la renda garantida, el nostre grup parlamentari creiem que s'ha de tra-

mitar amb la mateixa urgència que ens demanen els, diguem-ne, que impulsen la llei del voluntariat, i, per tant, ho hem de compaginar amb els treballs de la comissió, amb els treballs ordinaris també d'impuls de l'obra de govern, substanciant les propostes de resolució.

Referent a les beques menjador, mirin, enguany vostès saben que no hi han llistes d'espera perquè és el primer any que des de l'inici de curs les famílies ja saben quins són els beneficiaris i quins no. I, en tot cas, escolti'm, li demano que ens passi aquestes llistes que tenen d'espera perquè és possible que el Govern no les tingui. Per tant, de debò, passin-nos-les; jo, eh?, les hi entregaré, consellera, i així podrem saber de què parlem. Perquè, que ho sàpiga el Govern, no hi han llistes d'espera. Setanta mil beques menjador, deu mil de les quals són del cent per cent, mesura pionera també d'aquest Govern.

Sobre el fons de subministrament –perquè se m'acaba el temps–, saben que el Govern hi està treballant, en el decret, amb el diàleg amb les empreses i en la mateixa creació d'aquest fons.

I en el tercer punt, saben que el 71 per cent del pressupost s'adreça a polítiques socials. I els hem presentat una esmena sobre la creació d'un pla per combatre el frau fiscal. Aquí els dic que nosaltres també hem de fer una esmena tècnica, perquè se'ns ha colat algun termini.

I deien: «No votarem...» Sí, escolti, miri, votarem a favor dels punts 1, 1.2, 1.3.1, 1.6, 2, 2.1, 3 i 3.4, vaja, perquè, evidentment, han assumit esmenes, n'han acceptat, que els fan possibles; els altres, els els votarem en contra.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Veig que fan el mateix que la consellera, i per tant em congratulo que tinguem tanta sincronia.

Hem debatut, en aquests darrers plens, en aquests darrers mesos, jo crec que ho hem fet al llarg de moltes mocions –mocions, algunes, d'Iniciativa, mocions, altres, del Grup Socialista, d'altres grups parlamentaris–, al voltant de la pobresa i les situacions de desigualtat que viu el nostre país. I al llarg d'aquests diferents debats hem tingut oportunitat d'arribar a grans acords. I crec que hem de posar en valor, més enllà d'aquesta anàlisi que puguem fer agredolça, la capacitat que hem tingut per arribar a acords i per substanciar avenços. En algun cas, perquè el Govern ha estat prou flexible, i voldria des d'aquí fer un reconeixement a la consellera d'Ensenyament, perquè és veritat que en el tema de beques menjador hem avançat molt. Hem avançat, perquè abans no teníem aquest instru-

ment d'accedir al cent per cent; hem avançat també en transparència; hem avançat en uniformització de criteris. I, per tant, aquests avenços els hem de reconèixer, perquè altrament dissenyariem una realitat que no és la que tots plegats tenim o la que realment hi ha al país. Altra cosa és que tots plegats volguéssim que aquests avenços s'incrementessin i que anessin més enllà. Però aquests avenços s'han produït, entre altres raons perquè tots els grups parlamentaris hem tingut suficient capacitat per intentar arribar a acords i per fer avenços.

En aquest sentit, el nostre grup parlamentari planteja onze esmenes. Vull posar-ne de manifest algunes, en el sentit, diguem-ne..., que intentem establir nous avenços. En quins elements? Doncs en un element prou important, que és en el tema de la transparència. Nosaltres demanem, fins i tot creiem que anem més enllà del que plantejava la moció, que en el portal web de transparència que té el Govern de la Generalitat s'hi incloguin, s'hi aboquin, per primera vegada –també cal remarcar-ho, i per tant cal agrair al Govern que pugui tenir disponibilitat de fer-ho–, tot un seguit de dades a nivell de desagregació territorial, a nivell de percentatges, a nivell fins i tot de denegacions. I, per tant, podrem saber de forma fefaent en quin sentit evolucionen dades a nivell de beques menjador, dades de renda mínima, dades de desnonament. I, per tant, en aquest sentit, guanyem en transparència.

Quin altre avenç entenem que pot ser important? El tema de pobresa energètica. Nosaltres entenem que la proposta del Grup d'Iniciativa es quedava a meitat del camí. Perquè, és clar, tenim un instrument, i el Govern el posa al damunt de la taula, que és crear aquest fons, i el Grup d'Iniciativa s'hi abona. Però per què no incidir en un altre instrument que per nosaltres continua essent vàlid, que és l'instrument de modificar la Llei del Codi de consum i establir per llei –establir per llei– la protecció de les famílies vulnerables? Malgrat la suspensió del Tribunal Constitucional, nosaltres creiem que el Govern ha de continuar persistent en aquesta via, i és el que plantejem a través d'aquesta esmena. Nosaltres volem demanar al Govern que continuem i que tornem a fer un nou decret de pobresa energètica que vagi més enllà del que teníem. I és en aquest sentit que plantejem l'esmena número 8. Demanem que hi hagi un nou decret que simplifiqui els tràmits, que incorpori ajudes per a aquelles famílies que no poden fer front al deute i que en definitiva doni molta més seguretat a les famílies vulnerables. Entenem que això és una reacció idònia –una reacció idònia–, perquè si reaccionem davant un estat que no ens deixa votar també hem de reaccionar de forma clara, contundent, davant d'un estat que no ens deixa protegir les famílies vulnerables.

I també plantejem una darrera esmena, i hi vull posar el màxim d'incís possible i demanar també al grup que té l'autoria de la moció que hi doni el vistiplau, que és aquesta que demana la revisió de l'ordre de copagament. Nosaltres entenem que el Grup d'Iniciativa pugui tenir un altre model. Però que en aquests moments el Grup de Convergència, i el Govern en definitiva, estigui disposat a revisar aquesta ordre agafant planteja-

ments d'una ordre que el nostre Govern, el Govern que en aquell moment hi van donar suport Iniciativa, PSC i Esquerra Republicana, va tenir, i per tant que permet que les persones en situació vulnerable puguin recuperar els diners de butxaca que teníem fins ara, em sembla que és una bona mesura. I, per tant, voldria demanar a la diputada, al grup proponent, que ens permetés que poguéssim sotmetre a votació això. També li dic que si no ho fem ho farem a través d'una altra via. El nostre grup no desistirà d'intentar posar-ho a votació. Però, més enllà que pugui tenir la voluntat de posar al damunt de la taula un altre model, avui té l'oportunitat de dir a la gent que en aquests darrers dies han expressat la seva queixa, el seu neguit, que tenen una llum d'esperança. I, per tant, ho repeteixo, li demanaria que el seu grup acceptés la votació d'aquest punt, que és transcendent per a molta gent que en definitiva també té problemes per assumir una situació difícil en aquests moments.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Camats, vivim en un moment excepcional. És un moment excepcional, d'urgència social, d'emergència social, quan tenim 600.000 persones que no tenen cap tipus d'ingrés, a casa nostra. És un moment excepcional quan el 19,8 per cent de la població –vostè posava dades d'avui, jo li dono dades de fa dos dies–, rècord de la població, està en situació de pobresa, 40.000 més que fa un parell d'anys. És una situació excepcional quan hi ha 700.000 persones que es troben a l'atur. És una situació excepcional quan el 22 per cent de les llars depenen d'una pensió per poder viure. Estem en moments excepcionals. I en moments excepcionals, mesures excepcionals.

I un es pregunta si el seu Govern, en aquest moment de, com li deia, moments excepcionals, ha pres alguna mesura de caràcter excepcional en les polítiques socials. I un veu que res, zero, absolutament res. I només podem mirar, senyora consellera..., quan mirem el pacte que vostès van fer entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Sí, sí, perquè estem al final de la legislatura, com va anunciar molt bé el seu president fa pocs dies, i és lògic, senyora consellera, que fem repàs del que vostès han fet i que vostè es faci responsable, s'autoinculpi també, de les polítiques socials que ha portat a terme a casa nostra. És important que vostè ho faci.

I jo miro..., i miro tot el que vostès van proposar entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, el pacte separatista que ens ha governat. Impulsar un pacte contra la pobresa? Encara l'esperem. Fixi-s'hi: moments excepcionals, encara l'esperem. Treballar per assegurar la continuïtat dels centres especials de treball? Encara,

li ho podrà explicar el senyor Puig, esperem el llibre blanc que ens van prometre fa dos anys. Impulsar la Llei de renda mínima? Bé, millor no fer riure, perquè les entitats saben de què parlem. Garantir l'estabilitat de les entitats del tercer sector? Home, quan tenim quasi 100 milions d'euros que deuen a les entitats del tercer sector, doncs... Són les dades que tenim, perquè vostè no ofereix cap tipus de dada –vostè no ofereix cap tipus de dada. És a dir, re, amb la qual cosa..., i no ofereix cap tipus de dada. I enllaço amb el que deia la senyora Figueras. Diu: «Som un govern molt transparent.» Senyora Figueras, no són transparents. Són invisibles, perquè en les polítiques socials no han fet absolutament re, zero, re, eh? Com deia aquell, *cero patatero*, re en les polítiques socials, amb la qual cosa... Escolti, vostès responguin: han impulsat la cartera de serveis socials? Apliquem la Llei de serveis socials? Apliquem el Pacte contra la pobresa? La Llei d'infància? Apliquem la Llei de prestacions? No ho fem, i vostès tenen els instruments i no ho apliquen, amb la qual cosa, doncs, com li deia, govern absolutament invisible.

Per què? Perquè hem parlat d'una altra cosa. I, miri, ara vostès ens amenacen en els dos propers mesos, tres propers mesos, quan la situació és la que és, quan tenim 700.000 persones a casa nostra que es troben a l'atur, quan tenim el 20 per cent de la població amb pobresa, de parlar durant dos mesos d'una llista, de com es reparteixen els llocs en una llista. Imagini's: això és del que ens amenacen. Ens amenacen, doncs, de parlar durant vint mesos de com construir una hipotètica constitució catalana, quan tenim 700.000 persones a l'atur, quan tenim el 20 per cent de la població a la pobresa. Això, perdoneu-me, és immoral –immoral. És immoral que quan tenim un 20 per cent de la població en la pobresa vostès es permetin el luxe de fer debats, perdonin l'expressió, de «pijos», de parlar vint mesos sobre una hipotètica constitució catalana. Això és absolutament immoral.

I perdoni que li digui una cosa, senyora Camats: si hem arribat fins aquí, també és per culpa seva. Per culpa d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, perquè ningú es queixi. Per culpa d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Perquè, fixi-s'hi, jo la convido a somiar, senyora Camats. Tanqui els ulls i retrocedeixi dos anys. Imagini-s'ho: si en comptes d'haver donat un xec en blanc al senyor Mas per fer la seva agenda independentista i nacionalista, vostès li haguessin posat condicions... Ara vostès tenen molta urgència. És clar, jo ho entenc, perquè un mira les enquestes –un mira les enquestes–, i quan les orelles de Podemos apareixen per l'hemicicle Iniciativa per Catalunya Verds corre a reafirmar el seu compromís social. Si jo ho entenc. Jo entenc que per supervivència vostès parlin d'«urgència». No sé si parlen d'urgència política seva o parlen de la urgència social dels catalans. Però jo la convido a somiar, com li deia. Pensi: fa dos anys, si el senyor Herrera hagués posat unes condicions socials per al viatge a Ítaca del senyor Mas no ens trobaríem en aquesta situació. El que passa és que vostès van donar un xec en blanc. Jo crec que haurien de posar uns anuncis que diguin això, alguna cosa com que «el procés perjudica seriosament les polítiques socials»,

o «el dret a decidir perjudica seriosament la cohesió social a casa nostra». És aquesta síndrome de la llista única, la síndrome de la llista única on és més important... Senyora Camats, i jo li ho deia, a vegades: vostès van ser més de l'estelada que no pas de *La Internacional*, i així ens ha anat –així ens ha anat.

Per tant, nosaltres donarem suport a moltes parts –acabo, senyora presidenta– de la seva moció, al punt 1 i al número 2, i ens abstindrem al punt número 3.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyora Camats i senyora consellera.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres a la moció d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, amb les transaccions corresponents. Dir que votarem a favor de tots els punts.

És obvi, ja s'ha dit, que proposa un pla de rescat en un context d'emergència social, des de l'obvietat i la necessitat radical que calen mesures urgents. I donem el suport, des de la nostra perspectiva, també..., que no renunciem als canvis estructurals, perquè el que no podem estar tota la vida és atenent el sofriment social, la injustícia i la desigualtat a base de pedaços. I perquè tampoc es pot canviar en dos mesos el que no s'ha fet en trenta-quatre anys. També, primera mirada autocrítica.

I tota la bateria de mesures s'inclou en quatre eixos transversals: informació i transparència, saber per actuar, i avui encara hi ha dèficits de coneixement des de l'Administració pública; mesures concretes, pla de rescat, pla de xoc, la gran remuntada, nosaltres ho hem rebatejat, de la lluita contra les desigualtats socials, començant des d'allà, i perquè, com som de *La Internacional*, som de l'estelada, precisament començar la gran remuntada... També és veritat que amb un desençís permanent, i decebedor, i desesperant..., de complir les resolucions aprovades en la tesi del paper mullat. El Parlament aprova paraules, però, finalment, la realitat exigeix fets que no arriben. Pressupost, també és un altre punt, no?, que és la mare de totes les batalles, després m'hi referiré amb relació a la reflexió de la senyora Figueras, i, finalment, fiscalitat, eliminar beneficis fiscals, reforma de successions i la sagnia quotidiana del frau fiscal.

La tesi del paper mullat. Deu cops en aquesta legislatura, deu, s'ha parlat ja de mocions relatives a pobresa i desigualtat social. La primera, a l'abril del 2013; la penúltima, a l'octubre passat. I hem discutit *verba volant*, però mentrestant la pobresa és aquí, i aquí és a vint minuts a la dreta, que és Ciutat Meridiana, per posar un exemple; Villa Desahucio, Vila Desnonament, el primer lloc dels Països Catalans i el segon de l'Estat espanyol on la radiografia diu que el 20 per cent dels seus deu mil habitants no tenen estudis ni

tan sols primaris, que un de cada cinc pisos està en risc d'embargament, que és la renda més baixa de la ciutat..., comparada amb el gueto de classe alta de Pedralbes, set cops més alta, i que el nombre d'aturats de llarga durada es situa en el 43,5 per cent; una realitat d'exclusió social, de pobresa, de marginació, on l'Administració pública, si no està col·lapsada, està desapareguda, i la política està desapareguda, i queda com a màxim aixopluc l'associació de veïns i la PAH.

«Nosaltres no creiem en miracles», deia la senyora Anna Figueras. Nosaltres tampoc. Som ateus. Però tampoc creiem en el capitalisme. Ni tampoc creiem en les distopies neoliberals. Ni tampoc creiem ni acceptem les transfusions de sang vampíriques. No és un problema de falta de recursos. És un problema de mala distribució dels recursos. Li donaré cinc dades que... Pobresa energètica. Ens trenquem la cara amb la pobresa energètica. Les tres operadores fonamentals que operen a Catalunya, en els darrers 525 dies, han guanyat 9.096 milions d'euros, 17,3 milions d'euros el dia. Frau fiscal anual català, 16.000 milions d'euros. Pisos buits als Països Catalans, 1 milió de pisos buits. Interessos del deute en cinc anys, 9.360 milions d'euros. Rescat de les caixes catalanes, que per a això sí que hi ha calés, 15.000 milions d'euros. Les deu persones més riques de Catalunya tenen 16.000 milions d'euros. L'avarícia és un vici i la usura és un delictes. No ho deia Marx, ho deia Keynes. I, per tant, la distància moral, no?, la distància entre la comoditat moral de denunciar la pobresa aquí i allò que passa a vint minuts d'aquí, a Ciutat Meridiana, per exemple, és que no ha passat res, o ha passat ben poc, o tot ha anat a pitjor.

Enmig d'aquesta voracitat dels carronyaires, votarem a favor, en una altra dimensió... Mirin-s'ho així: en set anys de crisi, ha hagut de ser el 14 de novembre del 2014 quan l'Ajuntament de Barcelona faci un monogràfic sobre desnonaments, quan és una de les capitals dels desnonaments. Així funciona i així va la política.

Però sí que em permeto una reflexió final a propòsit de les desigualtats socials enormes, perquè estem parlant d'aturar una guerra –perquè això, per nosaltres, sens dubte, és una guerra–, i també des de la memòria ignífuga i permanent als màrtirs de la UCA: el 16 de novembre del 1989 eren assassinats Ignacio Martín-Baró, Aman-do López, Juan Ramón Moreno i Joaquín López, i també la cuinera Elba Ramos i la seva filla Celina, eren brutalment assassinats per denunciar que la pobresa és la primera violència política al nostre món. Deia Ellacuría que la violència originària és en justícia estructural, la qual manté violentament, per mitjà d'estructures econòmiques, socials, polítiques i culturals la major part de la població en situació de violència permanent dels seus drets humans. Insistia Ellacuría que la violència més greu i la regla mateixa de tota violència és la violència estructural. I acabava dient que la violència estructural –la qual, per cert, ningú acusa de violenta, ja que a tots els sembla una cosa normal, reflex de l'ordre establert– és la violència fonamental i la primera que cal combatre.

Contra la pobresa i contra la violència política que és la pobresa, votarem a favor de totes les propostes d'Iniciativa - EUiA.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Gràcies a tots els grups –ja ho he dit– per les esmenes i els comentaris.

Senyor Espejo, nosaltres som Creative Commons a l'hora de posar a disposició de tothom termes que fan avançar no només en conceptes socials, sinó en l'hegemonia cultural que suposi trencar, no?, amb l'hegemonia cultural imperant. Quan parlem de mínim vital, renda garantida, pobresa energètica..., quan hem sigut pioners a parlar de conceptes vinculats al canvi climàtic, els oferim; en això no li calgui patir, que som copiats moltes vegades, però ens és igual.

Respecte a la moció d'Esquerra Republicana, que em demanava que m'hi repensés.... És que el que s'hi ha repensat és vostè, senyor Bosch. Jo li he ofert una transacció i hem arribat a un acord, se'n recorda? Jo li he ofert que el model del nostre grup parlamentari és creure que la dependència i la Llei de serveis socials són un dret; que, per tant, no hem de poder comptar, com no es fa en altres drets –el de l'educació o el de la salut– que el patrimoni dels usuaris hi interfereixi, però estàvem disposats a acceptar la seva esmena com una transacció, de dir: «Deixi'ns votar que es retiri aquesta ordre, però que, mentre no es retiri, s'apliqui la modificació que el Govern ja està fent.» Perquè el Govern, a instàncies dels grups i de la mateixa realitat –vostè portava la setmana passada gent de Tarragona que li ho deia–, s'ha adonat de la distorsió que suposa l'aplicació automàtica d'aquesta ordre, i és que hi ha gent que s'ha quedat sense diner de butxaca quan se li aplica, no?, el còmput del patrimoni. I, per tant, ja ho estan arreglant. I vostè ho vol capitalitzar amb la seva esmena en aquesta moció. I jo li he dit: «D'acord, va, fes-ho a la nostra moció, però deixa que jo voti el que creiem, i és que el patrimoni no ha de comptar.» I, quan ho havíem acordat, vostè em diu: «No. No, no, retirem la transacció. S'ha de votar tal qual.» Doncs, escolti, ja ho farà la setmana vinent, i aquesta modificació que està fent el Govern, que ja l'està modificant i que és lògic que ho faci, ja la capitalitzarà vostè. Però no faci veure el que no és, perquè ha anat així.

Senyora Figueras, li agafo la paraula. És evident, el president Mas ens ha contraprogramat; va sentir la nostra interpel·lació fa quinze... –entenc que és el que diu, no?–, ens va sentir a parlar de l'emergència social i va dir: «Com ho contraresto, això? Parlaré d'emergència nacional. Munto una conferència.» És que, si no, no entenc el que m'ha dit, honestament –honestament.

No traguem les coses del seu lloc. I tant, que estem en emergència nacional, i tant! Miri, ja ens ho retreu el senyor López. I estem en emergència social, cosa que vostès s'entossudeixen a no admetre. I estem en emergència democràtica, senyora Figueras! –ara parlo jo, era el que em deia. I estem en emergència democràtica, clar que ho estem! Quan estem en un parlament –ja li ho hem dit diversos grups– que ens entossudim a aprovar mocions i resolucions i que ens entossudim a posar-nos d'acord i a pactar, i després allò no porta a res, estem en emergència democràtica. I, quan tenim un president de la Generalitat que té el seu partit amb la seu embargada i el seu fundador com a evasor fiscal, estem en emergència democràtica, quan a més a més això s'intenta traslladar a una comissió d'investigació i es veta. I tant, que estem en una situació d'emergència! No poden fer veure que no passa res.

I diu que hem fet avenços i que tenim beques del cent per cent. Home, només faltaria, no? O és que estem igual que fa set anys en clau social i en clau de necessitats? O és que s'esperaven anar fent i anar *al trantran* en una situació en què al país la gent ho passa tan malament? És el mínim, que s'hagin aprovat, hi insisteixo, mesures d'avenç en clau social.

Però, escoltin, els ho repeteixo: saben quina és la millor eina de lluita contra la pobresa, la primera i principal? La fiscalitat... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pere Bosch Cuenca demana per parlar.*) Senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Sí, senyora presidenta, per al·lusions de la senyora Camats.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

Voldria fer una puntualització, amb tots els respectes. Miri, jo, aquest diputat va anar a la residència de Tarragona, i, si vol, li explicaré el que em varen dir. No estaven en contra, els usuaris d'aquesta residència de grans discapacitats, que es computés el patrimoni. I li diré les paraules textuais que em va dir un dels residents; diu: «És més» –em comentava–, «considerem que és d'esquerres comptabilitzar el patrimoni.» Amb el que estaven en desacord és que se'ls reduís el percentatge de diners de butxaca. I vostè perd l'oportunitat, a través d'aquesta esmena del nostre grup parlamentari, d'aconseguir això precisament.

(*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Senyor Bosch, també des de la...

La presidenta

Senyora Camats, senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. També des de la més absoluta de les cordialitats, u, en el detall, quan el topall és de 1.500 euros no hi ha esquerres a què es pugui atribuir, i dos, en el principi general, o ens creiem que la dependència és un dret o ens creiem que és una gràcia, i, si és un dret, no hi ha patrimoni que valgui.

(Anna Figueras i Ibàñez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Anna Figueras i Ibàñez

Senyor López, jo no sé què fan els *pijos*, perquè no hi tinc tant de tracte com vostè, però el que sí que sé que fan són els insensibles socials de l'Estat espanyol, que retallen el 92 per cent de recursos per a atenció a les persones.

I, senyora Camats, si realment volen canviar les polítiques socials, ara en tenen l'ocasió. Vostès ja van estar a dins i no ho van aprofitar. Ara, amb aquesta proposta del president, podrien ser-hi i canviar-ho. Per tant, els animem, escolti'm, que s'hi sumin.

Gràcies.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, per demanar votació separada del 2, 2.3 i 3.3.

(Pausa.)

La presidenta

Senyora Mejías, quan diu «2», vol dir el 2.1?

Carina Mejías Sánchez

El títol.

La presidenta

El títol. Només el títol, eh?

Carina Mejías Sánchez

Sí.

(Pausa. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, havíem demanat..., nosaltres havíem demanat el punt 1, l'1.2, 1.3.1, 1.6, el 2, el 2.1, el 3 i el 3.4.

La presidenta

Sí. Sí.

Jordi Turull i Negre

D'acord. Doncs, ja està.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada de la resta del grup 3, sencer. El punt 3, sencer.

La presidenta

Sencer. Però de cada un dels punts? *(Pausa.)* D'acord, molt bé.

Comencem la votació amb el punt 1 –punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 1.3.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 1.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Passem ara al punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor i 8 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 72 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar el punt 3.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 70 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 70 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 3.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 70 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el punt 3.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 17 abstencions.

I votem ara la resta de la moció. (*Pausa. Veus de fons.*)
El 3 sol no se m'havia demanat. Se m'havia demanat el 3.1, el 3.2, el 3.3 i el 3.4. El 3 sol? (*Pausa.*)

Doncs, 3 sol.

Comença la votació –és el títol.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 70 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació en el lleure (tram. 302-00225/10)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació en el lleure.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada il·lustre senyora Marta Vilalta.

(*Pausa llarga.*)

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Presentem aquesta moció després de fer la interpellació a la consellera de Benestar Social. (*Remor de veus.*) Aquesta interpellació és sobre el tema de l'educació en el...

La vicepresidenta primera

Un moment, senyora diputada.

Marta Vilalta i Torres

D'acord.

La vicepresidenta primera

Demano si us plau que qui hagi d'abandonar l'hemicicle ho faci de seguida i amb tant de silenci com sigui possible i que hi hagi el silenci suficient perquè la diputada pugui reprendre la seva intervenció. (*Pausa.*) Doncs, endavant, diputada.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Deia que presentàvem aquesta moció després de la interpellació feta sobre educació en el lleure en el seu conjunt, un àmbit de la nostra societat massa oblidat, dèiem també en la interpellació; massa oblidat tant quan parlem a vegades de polítiques de joventut, com quan parlem de polítiques educatives. I, per tant, el que volíem era posar-lo en valor, posar-lo sobre la taula i recollir, també, doncs, aquelles inquietuds, aquelles preocupacions o aquelles demandes que se'ns havien fet arribar des de diverses entitats, des de l'associacionisme educatiu i des del sector.

Per tant, la moció, com segur que ja heu vist, és una moció bastant llarga. Hem aprofitat, doncs, per recollir-hi tots aquells punts que hem pogut copsar que eren necessaris i com així se'ns va traslladar, com deia, tant a la comissió per part d'entitats, com també ho vam poder llegir en l'informe del Síndic de Greuges quan parlava de l'accés i del dret a l'accés al lleure, sobretot entre els infants i adolescents. I bàsicament hem centrat la moció en tres idees clau, que són la del reconeixement, la del finançament i la dels espais, que després hem completat amb altres temes. Però en tot cas, les del reconeixement, finançament i espais són tres reivindicacions de l'àmbit de l'associacionisme en

el lleure, del lleure educatiu, de l'educació en el lleure, que sempre s'han posat sobre la taula.

I per tant, això ho hem plasmat en la moció, creiem que queda ben recollit; apostem, doncs, per aquest reconeixement en el seu conjunt, per aquest reconeixement en el valor educatiu, també pel reconeixement a totes aquelles entitats i en especial a les de l'associacionisme educatiu, i també millorem i aprofundim en estructures de coordinació per posar en valor quan parlem de l'educació formal, de l'educació no formal.

Parlàvem, també, del finançament intentant garantir l'estabilitat i el manteniment dels convenis amb les entitats de l'educació en el lleure i del lleure educatiu i també, doncs, amb la recuperació tan aviat com sigui possible dels convenis plurianuals, perquè era una demanda feta a nivell global i, per tant, entenem que s'havia de recollir, així com desenvolupar aquestes instruccions que han aprovat des del Govern i des del seu departament, que milloren diguéssim, l'estabilitat, la viabilitat, l'agilitat en els tràmits, l'adaptació dels calendaris, la racionalització en les justificacions. Crèiem també, doncs, que era un bon moment per desenvolupar aquest àmbit.

El tercer punt que dèiem dels espais o dels locals és també una inquietud i una preocupació del sector, i, per tant, hem fet totes unes mesures dins d'aquesta moció que promouen l'accés i l'obertura d'equipaments públics, o, si més no, li ho diuen al Govern, instem el Govern que faci totes aquelles accions que estiguin en les seves mans per a promoure aquest accés i aquesta obertura dels equipaments públics a les associacions, a les associacions educatives, a les entitats de lleure, i, en els casos que sigui possible, doncs, la signatura de convenis perquè això el que garanteix, també, és l'estabilitat i la millora de poder desenvolupar totes aquelles activitats de les entitats del sector, així com de sensibilitzar, evidentment, tant els municipis, tant els ajuntaments, com, en aquest cas, els consells escolars o els instituts o els directors d'instituts i escoles, que són els que també decideixen sobre els equipaments públics.

Aquestes eren tres idees principals i evidentment hem recollit altres temes que se'ns van posar sobre la taula, com és el cas del conflicte en els certificats de professionalitat i de qualificacions professionals. En aquest cas, doncs, parlem perquè hi hagi un diàleg i perquè es pugui avançar en l'homologació d'aquests nous certificats amb aquells cursos de formació realitzats des de les escoles de formació dels moviments associatius i de les entitats. I, per tant, entenem que aquest és un àmbit on s'ha de treballar molt, tant de la mà de les entitats com des del Govern, per tal de poder garantir, també, les escoles tal com les coneixem ara entre les entitats i els moviments associatius.

Parlàvem també..., aquest era un dels temes que recollim en aquesta moció i també tot el que feia referència a l'informe que deia el Síndic de Greuges que ho focalitzava en l'accés, en la garantia d'accés amb equitat i, per tant, en com combatre les desigualtats en l'accés al lleure educatiu i a l'associacionisme educatiu. I, per tant, també hem recollit totes aquelles mesu-

res que també recollia l'informe del Síndic de Greuges en recomanacions per tal de combatre dues desigualtats, tant les socials, i per tant que hi hagi equitat en aquesta garantia d'accés de tots els nens i nenes del nostre país, com la desigualtat territorial, perquè és evident, i així ho vam parlar en la interpellació, que hi ha aquestes desigualtats. I, per tant, hem volgut també fer esment d'aquest equilibri territorial, del foment de l'equilibri territorial, d'identificar quines són les zones més mancades, on la participació dels nens i nenes és més feble, i, per tant, com impulsar, ajudar, acompanyar les associacions per poder desenvolupar la seva tasca i poder, doncs, garantir aquesta igualtat també a nivell territorial.

I, finalment, fem un apunt, en el seu conjunt, de l'associacionisme juvenil i del foment de la participació, perquè això és una part, diguem-ne, el lleure educatiu, però el que volem, en definitiva, doncs, és una societat molt més participativa en el seu conjunt i amb associacions fortes i potents.

Després em referiré a les esmenes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura, en nom del Grup Socialista.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, per a presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista i fixar també la nostra posició respecte a la moció sobre l'educació en el lleure.

La veritat és que és molt difícil valorar cadascun dels nombrosos punts amb la profunditat que es mereixen amb el temps que tenim i, per tant, intentaré sintetitzar al màxim.

Coincidim amb la diagnosi. Vam tenir l'oportunitat no només d'escoltar entitats, sinó també el Síndic de Greuges presentant-nos el seu últim informe, que fa una bona fotografia de la realitat i també propostes per a solucionar els problemes, algunes de les quals han estat introduïdes de manera textual en la moció.

Recordem l'avenç que van suposar tant la Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, com la Llei 12/2009, d'educació, reconeixent el valor educatiu i socialitzador de les activitats de lleure educatiu; el deure que l'oferta siga de qualitat, i el dret, també, de tots els infants a accedir-hi en condicions d'igualtat, així com també el deure del Govern de regular els requisits mínims i establir els criteris de qualitat a què s'han d'ajustar totes les activitats.

A la pràctica, però, sabem que no és així, que el dret al lleure és un dels drets vulnerats de manera reiterada i no només per raons econòmiques. Es detecten mancances en el desplegament normatiu del dret dels infants al lleure educatiu, desigualtats econòmiques, insuficiència de recursos en el desplegament de polítiques d'ac-

cessibilitat, desigualtats territorials en la disponibilitat de l'oferta i la diferenciació del lleure en funció de l'origen social, desigualtats d'accés relacionades, també, amb l'edat i el gènere, problemes d'accessibilitat dels equipaments i dels espais públics per al desenvolupament d'activitats de lleure educatiu, i dèficits de reconeixement, també social, de l'educador del lleure educatiu, punts, alguns d'ells, que ja vam tractar en una de les mocions presentades pel nostre grup parlamentari el passat mes de juliol. I tot això agreujat, sens dubte, perquè les polítiques de promoció en el lleure han estat de les més afectades per les restriccions econòmiques i les retallades dels darrers anys.

Però, tot i l'extensió de la moció, tot i la coincidència en la diagnosi, ens sembla un text massa genèric; és cert que tracta molts dels punts que necessiten resposta en l'àmbit del lleure educatiu, però no té la concreció que desitjaríem i que entenem que necessita el sector. No passem d'instar el Govern a promoure, a implicar, a garantir, a impulsar, a recuperar tan aviat com sigui possible, això sí, treballar, obrir, sensibilitzar, però ni una sola paraula ni de com ni de quan ho farem, ni calendari, ni terminis, ni tampoc partides econòmiques per fer-hi front.

A banda, és evident que implica altres administracions com els ajuntaments, de nou sense pressupost, i, a més, entenem, no contempla en la seva totalitat la gran diversitat del sector del lleure educatiu a casa nostra, que és molt plural, molt més plural del que dibuixa el text.

Les nostres esmenes van en la línia de concretar precisament els terminis per a la recuperació dels convenis plurianuals a partir del pressupost 2015; d'elaborar un pla de pagament a les entitats; d'augmentar les línies de subvencions a les AMPA, als plans educatius d'entorn, i també recuperar l'aportació econòmica a les escoles de música, dansa i altres ensenyaments no reglats per a posar algunes concrecions.

Lamentablement, sembla que aquestes esmenes no han estat acceptades pel Grup d'Esquerra, i, per tant, explicitem encara més el nostre més absolut escepticisme respecte a l'eficàcia del que avui aprovarem. I, per tant, haurem de continuar insistint amb altres iniciatives parlamentàries per part del nostre Grup Parlamentari.

Valorem, això sí, ho he dit a l'inici, positivament que puguem a poc a poc situar aquest debat en l'agenda política, però, ho reiterem, ens hauria agradat major concreció i compromisos clars que vagin més enllà de la bona voluntat dels aquí presents per tal de donar les respostes que espera un sector tan important al nostre país i amb la gran responsabilitat, no ho oblidem, d'educar els nostres infants a través també de les activitats del lleure.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, aquesta moció, com ha dit la diputada Marta Vilata, és una moció que sorgeix –i s'ha d'explicar– per diversos motius: un, per l'informe del Síndic de Greuges, i també arran de les preocupacions que ens fan arribar les associacions educatives en una compareixença que va tenir lloc a la Comissió de Joventut, segons tinc entès jo.

I en aquesta moció han quedat plasmades totes aquestes preocupacions i totes aquestes recomanacions del síndic, que el síndic ha fet, i que ha estat millorada per la resta de les esmenes que han fet la resta dels diputats i també per part nostra.

Primer de tot, abans de començar a explicar les nostres esmenes, voldria donar les gràcies a les entitats com Minyons Escoltes i Guies, Acció Escolta, Casals de Joves, Escoltes Catalans i Esplac, per fer-nos arribar les seves propostes i les seves preocupacions; propostes que l'únic que volen és explicar i visualitzar una realitat que existeix, una realitat en què es troben milers d'associacions, per desenvolupar una activitat educativa al carrer, a banda d'intentar solucionar cada dia el que l'informe del síndic mostrava: la manca d'accés a aquest altre model educatiu.

Pel que fa a les nostres esmenes, en el punt que fa referència al reconeixement de la feina del sector, nosaltres diem que som conscients que en aquest món existeixen diverses formes de lleure educatiu, promoguts, uns, per associacions, per entitats, per empreses, per l'Administració pública, on formen tot un teixit, que tenen com a protagonistes els infants i els adolescents de Catalunya amb els mateixos objectius però amb maneres diferents de transmetre valors.

En aquestes compareixences de l'associacionisme educatiu, una part, a la Comissió de Joventut, vaig escoltar frases com: «Treballem per deixar un món millor del que ens hem trobat; som escola de ciutadania activa, democràtica, laica, progressiva i catalana, amb finalitats d'educar individus lliures que vetllin per transformar la societat en què viuen.»

És per això que reconeixem que la feina que fan altres entitats, també sense ànim de lucre..., l'única intenció, nosaltres, en presentar aquestes propostes és voler visualitzar la dificultat, la precarietat en què avui en dia viuen i sobreviuen, aquesta realitat, la realitat de l'associacionisme educatiu, un moviment de base associatiu i voluntari, que també garanteix per si mateix l'equitat i evita la discriminació per raons econòmiques; a banda, per la seva contribució en el desenvolupament personal i social dels infants i adolescents, mitjançant les seves pràctiques participatives, democràtiques, voluntàries, fomentant sempre l'associacionisme i la implicació social.

Pel que fa a les nostres esmenes en el tema del finançament, és una de les grans preocupacions del món associatiu, que depenen exclusivament d'aquestes subvencions que atorga l'Administració pública. És per això que hem volgut millorar la moció intentant exigir que es garanteixi una estabilitat econòmica, com ex-

plicava la diputada Vilalta, i és que aquestes entitats socials..., agilitzant tràmits, adoptant calendaris, perquè el que no podem permetre, senyora consellera, és que les subvencions s'atorguin el juliol i es demanin justificacions el 30 de novembre sense haver cobrat aquests diners. I a més a més, què passa amb la resta dels mesos de l'any? Sobreviuen. Són entitats que depenen exclusivament d'aquestes subvencions.

Una altra de les preocupacions, també, de les entitats és l'ús de l'espai i els equipaments públics. Nosaltres hem volgut insistir en aprofundir més en els projectes que ja existeixen i en les experiències i treballar perquè a nivell municipal cap associació es quedi sense cap espai per desenvolupar la seva tasca. Pel que fa també a la preocupació, i que també ho ha explicat la diputada Vilalta, és el tema de l'entrada en vigor dels nous certificats. Una de les coses en què nosaltres també hem volgut incidir és que a les escoles de formació d'aquest moviment associatiu es treballi conjuntament també per aconseguir aquesta homologació.

I per últim, una de les recomanacions de l'informe del Síndic que s'inclou també en aquesta moció són els ajuts i bonificacions per garantir l'accés dels i les joves de Catalunya. Tot i que donem suport a aquesta esmena, ens hauria agradat treballar o elaborar un itinerari entre els diversos agents i els serveis socials per fer un sistema públic d'ajuts i bonificacions, un sistema públic que, per a nosaltres, els mecanismes d'assignació d'ajuts han de ser més transparents, perquè cap infant que ho requereixi no es quedi sense cap activitat educativa per motius econòmics.

Per a la resta de les esmenes, nosaltres hi donarem suport, i donar les gràcies una altra vegada a la diputada Vilalta i a les associacions educatives que han treballat per millorar aquesta moció inicial, i dir que és un resultat bo, però que queda molta feina a reconèixer i a fer.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señores y señoras diputadas, la presente moción se nos ha dicho que abarca diversas cuestiones en torno al asociacionismo juvenil y a la educación y *al lleure*. Lo primero, el primer bloque, se fija en el reconocimiento del sector. Nosotros, básicamente, vamos a apoyar los puntos de la moción que se refieren al reconocimiento del sector, porque Ciudadans sí que cree que el mundo del asociacionismo juvenil, la educación y *el lleure* son ventajosos para la juventud. Lo que ocurre es que tenemos algunas reservas –tenemos algunas reservas–, porque nos parece que por parte de algunos partidos se entiende la *educació* y *el lleure* de una forma, digamos, pequeña y al margen de las instituciones.

Nosotros creemos que, si desde las instituciones se apoya la educación, digamos, no formal por medio del

lleure, tenemos que exigir que haya un cierto control de la Administración, uniformidad, control en la formación. El dinero público que se destina a eso debe obtener unas seguridades de que ese dinero no acaba en asociacionismo no debidamente homologado. Entonces, pese a que se me dice de los bancos de Iniciativa que esto ellos es lo que promueven, el texto que vamos a aprobar es lo suficientemente amplio como para que tenga cabida cualquier asociación juvenil que no cumpla debidamente con los requisitos, a nuestro parecer.

Además, nosotros estamos un poco asombrados, porque nosotros hemos pedido que se incluyese una enmienda nuestra que dice lo siguiente –la voy a leer porque no ha sido aceptada por Esquerra Republicana–: «El Parlament insta el Govern a garantir que a totes les entitats del *lleure*, caus, espais i casals de joves, així com a totes les seves activitats, es respecti la neutralitat política sense admetre cap tipus d'ingerència ideològica vers els usuaris dels serveis del *lleure*.» Esta enmienda no ha sido aceptada, y no entendemos muy bien por qué, a menos que se entienda que la educación en el *lleure* es uno de los medios de los que dispone la Administración para influir ideológica y políticamente en los alumnos.

Y entonces, ahora veo que en los bancos, pues, parece como que estamos diciendo cosas raras, pero he tenido la precaución de traerme una transcripción de la sesión de la Comissió de Polítiques de Joventut en la que fueron diversas entidades de *escoltes*, *escoltes catalans*, que decían, pues: «El compromís amb el país, és a dir, perquè l'escoltisme es proposa transformar, i com estem intentant estar amatents als canvis que succeeixen, i no només amatents, sinó acompanyant aquests canvis...» «Demandar la cooperació de tots els agents, i això vol dir les altres entitats no només educatives sinó de molts altres caires, no només les entitats, sinó també els partits polítics, que, en definitiva, no deixen de ser entitats, no només de la societat civil organitzada...» «Ens hem posicionat a favor de les accions que s'han dut a terme en el marc de Som Escola.» «El nostre compromís amb el país també s'ha fonamentat a aclarir que estem a favor del dret a decidir.» Todas estas cuestiones, que son netamente políticas..., hay otra asociación de estas de *escoltisme* que dice que «es compromet a treballar activament a l'acció local i nacional per a la construcció d'una societat catalana més justa, més diversa, més inclusiva, més cohesionada» –en esto estaríamos de acuerdo– «que conegui i promogui la seva identitat pròpia». Y al fin, por parte de Convergència i Unió, de la diputada, Marta Pascal, decía: «Respecte a la referència que fèieu al dret a decidir, no l'heu fet tots, però de forma evident queda clara, que hi esteu compromesos, i que, a més a més, em sembla molt coherent», y que *això no és política*, y tal.

Entonces, desde el momento que entidades *educatives* y *del lleure* llevan a la educación, aunque sea no formal, la ideología política, nosotros apoyamos la educación y *el lleure* y votaremos a favor, pero estamos disgustados en cómo se está entendiendo, también, este tipo de educación, como un instrumento para el adoctrinamiento de los jóvenes.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, deia la senyora Vilalta durant la interpellació que va donar lloc a aquesta moció que substanciem: «Creiem que de l'educació en el lleure se n'ha parlat poc en el Ple, i que massa vegades és un tema que releguem a una posició no prioritària dins de les polítiques públiques, malgrat que hi ha un gran consens que diu que és imprescindible.» Jo, senyora Vilalta, no hi estaria d'acord, amb vostè. No perquè en parlem més en el Ple es farà més. L'educació en el lleure és per al Govern i per a aquest grup un tema prioritari, com també ho és pel que fa a la infància i l'adolescència, especialment. Se li ha donat i se li dona la màxima importància, i bona prova d'això la tenim en l'àmplia normativa que la protegeix jurídicament.

Què s'ha d'actualitzar, com referia, precisament, algun extrem de la moció? Probablement algun dels punts, però ens serveix, ara per ara, encara que puguem afirmar, lògicament, que és millorable. I bona prova d'això també són les accions del mateix Govern. La darrera, la mateixa constitució del Consell Nacional d'Infants i Adolescents a Catalunya. Malgrat la situació, malgrat les dificultats que patim i que hem patit des del punt de vista econòmic, l'esforç que s'ha fet és molt important comparativament, perquè s'és molt conscient que els infants i els adolescents són els protagonistes, els centres de l'acció educativa del nostre model, que té, per altra banda, una vocació totalment emancipadora. I per això es creu en la necessitat de les polítiques que fomentin la igualtat d'oportunitats.

I parlant de model, crec just destacar que Catalunya ha estat capdavantera en l'educació en el lleure, amb un model propi que s'ha anat forjant i que ha estat millorant-se de manera permanent. I aquí sí que coincidiria amb vostè, senyora Vilalta, que com a model l'educació en el lleure és entesa com una escola de ciutadania activa, que fomenta... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'oradora.)* ...ciutadania global, l'educació per la interculturalitat, l'educació per la participació i la democràcia i l'educació per la inclusió i la igualtat d'oportunitats, que assenyalaria com a més destacables.

Tot plegat, una vegada més, ha estat gràcies a les complexitats de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local i els grans actors, que han fet possibles les activitats de l'educació en el lleure també durant tot l'any; les grans federacions, que representen l'associacionisme educatiu català, i les empreses d'educació en el lleure, un sector empresarial dinàmic que ofereix propostes educatives de qualitat, i també en la participació en totes les iniciatives que a casa nostra s'han emprès des de la creença que els infants i els adolescents són el centre d'atenció. I recordo aquí, precisament, el Pacte per la infància, que va ser aprovat amb un gran consens l'any passat.

Del que he dit fins ara crec que és perfectament deduïble que el reconeixement a les entitats és de manera implícita i explícita. Entitats que entenem claus i amb les quals s'ha fet i s'ha de continuar fent un treball conjunt i en xarxa, amb els diferents agents implicats, els d'educació formal i els d'educació en el lleure. I en aquest punt sí que vull referir explícitament el reconeixement que amb anterioritat ja va fer aquest Parlament a aquestes entitats.

Parlava d'agents i he referit l'educació formal, i en aquest sentit crec important destacar l'escola com a espai de participació i democràcia quotidiana, i especialment l'etapa d'ensenyament obligatori, i és en aquest espai on la persona adquireix i desenvolupa coneixements bàsics. Bé, més enllà de com es desprèn el text de la moció, volia referir, respecte a la utilització dels espais, que des del Govern no es té la potestat d'accés i l'obertura d'equipaments, ja que són de titularitat municipal; podem demanar i reclamar la seva utilització, però el Govern no en té la titularitat.

Finalment, dir que subscrivim de manera àmplia el text de la moció; segur que va plenament en la línia del que s'està fent, i de les esmenes presentades. En qualsevol cas, significa que pretenem millorar i situar adequadament la realitat del moment i pretensions del futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, consellera, deia l'altre dia un destacat representant al Parlament Europeu que hem de promoure una Europa protagonista, transmissora de ciència, art i música, de valors humans i també de la fe; l'Europa que contempla el cel i persegueix ideals, l'Europa que mira i defensa la persona, l'Europa que camina sobre la terra segura i ferma. Jo vaig pensar, en sentir aquestes paraules, en el moviment escolta, entre altres coses, però em va venir també al cap el moviment escolta i tant moviment associacionista, a Catalunya i al conjunt d'Espanya, que el que ha estat és una escola d'humanisme, fraternal, valent, que mira cap enlaire i que mira cap endavant, i que mira cap endavant sense deixar ningú enrere.

I d'això va aquesta moció, d'aquestes entitats, d'aquestes activitats que són generadores directes de capital social, de capital humà; en el fons, d'enriquiment humà a través de l'obertura a la natura, de l'adquisició i la pràctica de la virtut, de la creació de vincles i xarxes personals, del treball de la personalitat, de l'adquisició de coneixements pràctics i teòrics. I, per tant, nosaltres celebrem aquesta moció i considerem que és indubtable que cal protegir i que cal impulsar l'educació en el lleure. I, per tant, celebrem la moció malgrat que tenim alguns punts que no acabem de compartir del tot.

Perquè la diputada d'Esquerra Republicana deia l'altre dia, deia: «Aquesta no és només una qüestió social de la infància, també és una qüestió educativa i, fins i tot, de construcció nacional.» Ja ho tenim, «de construcció nacional». I jo tinc alguns dubtes, en primer lloc sobre el tema de la construcció nacional, que jo crec que el senyor Junqueras podria dissertar-hi el proper dia, perquè els termes «construcció» i «nacional» són molt interessants, perquè si aquí som una nació o pensen vostès que són una nació, doncs, per què l'hem de construir? Potser l'han de desenvolupar i desplegar, però no construir, no? I si no, si el que hem de fer és construir-la, llavors no pot apel·lar als drets naturals, com hi va apel·lar l'altre dia, de dir: «No, tenim dret natural, perquè des de fa vuit segles som una nació.» O una cosa o l'altra. Senyora diputada, potser li ho pot dir.

En qualsevol cas, també tinc dubtes, perquè l'altre dia van venir, com deia el diputat de Ciutadans, a aquest Parlament diverses entitats escoltes de Catalunya, i jo celebro el que fan –els ho vam dir– i el seu paper, però algunes eren progressistes, altres conservadores, catòliques, laïques..., però totes compartien una cosa: el seu nacionalisme..., la seva fe nacional. És la nova fe, la nació. Abans els escoltes eren, doncs, catòlics, tal... Ara no: la fe de tots, progressistes, laics, de tots, és la nació catalana.

I, escoltin, jo..., i deixin-me que els digui una cosa: potser nosaltres ens hauríem d'haver mogut més, perquè si totes les entitats són així, i ho reconec... I això és interessant, perquè al que ens porta és a dir: escoltin, mirin, doncs sí, també els que som liberals i els que som conservadors ens hem de moure més i hem de crear associacions de tota mena i plantar cara, perquè estàvem massa acostumats a dir: «Ja ens defensaran els altres»; hi ha molta gent que encara ho pensa. Doncs, no, ens hem de defensar a la tribuna, al carrer amb la lluita democràtica, a tot arreu, defensant els nostres valors i els nostres principis, i no esperant que altres ho facin. I, per tant, ens trobarem allà, també, a l'associacionisme.

I després, mirin, hi ha una cosa que jo no entenc, diputada, i és la seva voluntat de controlar-ho tot i de crear estructures a tots els llocs. És a dir, és que diuen: «Crear una nova estructura per coordinar totes aquestes associacions.» Escolti'm, deixin que s'organitzin elles mateixes, que l'estructuralisme va de baixa! Deixin que facin el que vulguin i que s'estructurin com vulguin. Però no que el Govern digui: «Bé, ara farem no sé què i una taula...» Doncs, si de cas el que hem de fer és acompanyar-les i ajudar-les, i en això estem d'acord amb la moció. Ara, compte, una mica, a voler crear tantíssimes estructures pertot arreu.

Nosaltres, en canvi, som clarament partidaris de la utilització d'espais públics per part d'entitats del lleure, que vostès proposen. Escolti'm, els paguem entre tots; per tant, és bo que els puguem utilitzar tots, i especialment qui més ho necessita.

Després, subvencions: també estem a favor que hi hagi subvencions per garantir l'equitat, tot i que en sentir parlar de plans pluriennals per Esquerra Republicana

a mi m'entra una esgarripança. I, si no, que els ho preguntin als diputats de Convergència i Unió..., diputats dimissionaris, perquè el president Mas ja no confia en ells, no? (*rialles*), és a dir, ja no volen repetir, cap d'ells, i si repeteixen serà només per a un any. En qualsevol cas, ells saben perfectament –ells saben perfectament– com vostès els van deixar hipotecats durant tres anys, el tripartit, amb plans pluriennals que van aprovar mesos abans de marxar i que no els han permès fer cap política social ni cap política associativa.

No em queda temps. Volia explicar els altres punts amb què estem d'acord, però no m'ha quedat temps.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David... No, la Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, primer de res, disculpar que no hem avisat del canvi de diputat. Doncs, per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerra, i el primer que em ve de gust dir és: si no hagués passat tot el que ha passat aquests dos anys, no sé què haurien de comentar Ciutadans i el Partit Popular, perquè és que, es parli del món pesquer, es parli d'indústria, es parli del lleure, es parli de pressupostos, de tots els temes que es parlen en el Parlament (*aplaudiments*), tenen alguna cosa a comentar. Diuen: «Si no hagués passat el procés aquests dos anys, l'hauríem hagut d'inventar, perquè és que amb vostès...»

Finalment, i per posicionar la CUP, doncs, nosaltres també considerem que els punts clau de la moció eren el reconeixement, i també la cessió d'espais i el finançament, però ens preocupen i entenem que s'havia de posar el focus en dos qüestions també molt serioses, que per nosaltres també estan directament relacionades amb el que està passant amb el lleure i, d'alguna manera, és el que s'ha d'intentar solucionar ara, ja, perquè no vagi a més. Són dos qüestions clares, que és que entenem que la mercantilització i, per tant, la privatització de l'educació en el lleure, que està penetrant de manera latent i que cada cop està afectant més i al mateix temps... i que està provocant això, doncs, que menys nenes i nens tinguin accés al lleure i, per tant, s'afavoreix la segregació. Ens preocupa precisament per aquesta relació directa, i entenem que, tot i que la moció sí que és veritat que planteja tres mesures, doncs, per acabar amb l'accés desigual, planteja que s'informe sobre la desigualtat, planteja que es garanteixi que no hi haurà desigualtat via ajuts, bonificacions i exempcions i que es combatran al territori aquelles desigualtats, entenem que és insuficient i entenem, d'alguna manera, que això s'ha de treballar. Tampoc hem presentat esmenes, i en aquest sentit, doncs, ja hi votarem a favor.

Tots han citat l'informe del Síndic de Greuges com, d'alguna manera, el punt d'inflexió que els fa reflexionar, entenc, eh?, sobre el tema de l'augment de la desigualtat. I no s'han dit xifres que jo crec que sí que està

bé explicar, com per exemple quina diferència hi ha entre famílies que tenen, doncs, un patrimoni cultural més alt que altres o famílies que tenen un patrimoni econòmic, si volen, més alt que altres. Actualment hi ha una diferència altíssima entre aquelles famílies benestants, que poden accedir al lleure, que al mateix, doncs, tenen capital cultural molt més alt i que en tenen més fàcilment l'accés. La conclusió que traïem d'això és que aquest, el lleure, també és un àmbit de reproducció de les desigualtats socials i que entenem que els últims anys no s'ha fet prou feina per a garantir que això no passi aquí i per a garantir precisament, doncs, que, amb independència de la classe social, es pugui accedir al lleure.

Dèiem que tenim dos exemples per a veure quina relació directa hi ha entre la penetració de les empreses privades en el lleure i com això afecta la segregació, i els tenim en els casals d'estiu i en les activitats extraescolars. Els casals d'estiu s'havien fet en molts municipis directament via l'ajuntament; això, d'alguna manera, diluïa les desigualtats de cara a l'accés dels nens al lleure, però ara, de manera cada cop més clara, com s'estan cedint les gestions a empreses privades, fa no només que es retallen places, sinó, doncs, que es segregui i que, per tant, aquells barris o escoles més estigmatitzats al municipi no tinguin tantes places. D'altra banda, a les activitats extraescolars passa, si fa no fa, el mateix. I entenem que són dos coses que s'han de corregir de manera urgent, perquè no es reproduïxin aquestes desigualtats que estem dient.

Entenem que –i ja ho han dit, eh?– en matèria de lleure educatiu no compartim l'exposició que ha fet, doncs, Convergència i Unió, dient que no hi han hagut retallades, perquè bàsicament han estat, per nosaltres, el detonant precisament de l'augment d'aquestes desigualtats. I, en definitiva, entenem que tot el relat que es faci al voltant del lleure ha de pivotar sobre aquests dos aspectes, perquè seran dos aspectes que aniran a més, si no és que s'aturen ja, que és: quina relació directa hi ha entre la penetració de l'empresa i, per tant, dels criteris mercantils amb la segregació i amb la desigualtat.

Finalment, dir –i s'ha intentat apuntar aquí, i no ho compartim– que nosaltres no estem d'acord que es digui que l'escolta o el lleure és un espai d'adoctrinament. I, al contrari del que s'ha dit aquí, estem orgullosos i orgullosos que tinguem joves desperts, amb capacitat crítica pròpia, que s'organitzen, que volen transformar la societat i que, en definitiva, són el nostre futur.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí, moltes gràcies. En primer lloc, i que no ho he pogut dir abans, en tot cas, aquesta era una moció feta amb tota la bona voluntat, també amb voluntat de con-

sens, i per això hem intentat integrar totes aquelles esmenes que hem pogut, per poder recollir el màxim de sensibilitats. I, per tant, aquest ha estat el tarannà, que crec que hem compartit amb la major part de grups. I en especial, doncs, agrair tant a la Lorena, d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, com a l'Anna Solé els esforços, també, d'aquestes últimes hores per poder transaccionar al màxim; també, evidentment, a la Núria Ventura, del Partit dels Socialistes, i a la resta de persones amb les quals hem pogut, doncs, arribar al màxim d'acords.

Segon punt: han quedat moltes coses al tinter, en som conscients, ens hauria agradat també poder concretar més, afinar en altres temes, i, per tant, ens emplacem, des d'aquí mateix ho diem, doncs, a seguir treballant tant amb el moviment associatiu com, evidentment, amb totes les entitats del lleure educatiu per seguir afinant i definint millor aquelles estratègies que cal que seguim en les polítiques públiques del nostre país.

Evidentment, també donar les gràcies a totes les associacions que han participat també en la tramitació d'aquesta moció.

I, entrant ja en el tema de les esmenes, hi havia un gran bloc presentat per Iniciativa, però que també recollia les sensibilitats de bona part del sector, que és el de recollir el concepte d'associacionisme educatiu, que nosaltres hem intentat integrar; que no és un concepte excloent, que nosaltres el que hem fet és defensar l'associacionisme educatiu allà on hem pogut en aquesta moció, perquè entenem que és una part a preservar que les polítiques públiques han de poder garantir, en tant que moltes vegades és la part més vulnerable de l'àmbit de l'educació en el lleure, però que en cap cas és excloent, i que la concepció i el reconeixement és a tot el sector en general.

Un segon bloc d'esmenes, que les ha presentat el Partit dels Socialistes i que la diputada Ventura anunciava, sobre el tema de concretar en pagaments... És cert, jo crec que hi hem de seguir treballant. El que volíem, com a mínim, és que se'n pogués garantir l'estabilitat; que es recuperin tan aviat com sigui possible els convenis pluriennals –algú els ha criticat, però, en tot cas, el que donen és molta estabilitat, i, per tant, que quan sigui possible això ho fem–, i continuar amb el diàleg amb les associacions per poder, doncs, garantir aquesta viabilitat i aquest reconeixement.

No hem acabat d'afinar en el tema de les AMPA i dels ensenyaments no reglats, perquè llavors la moció ja també recollia molts àmbits diferenciats i perquè ja s'han treballat en altres mocions, com vostè bé ha explicat.

I, finalment, l'altre bloc d'esmenes, que ens l'ha pogut presentar el diputat Carrizosa, de Ciutadans, i que feien referència a la ingerència política o ideològica i el respecte a la neutralitat, com deia ell mateix. Jo crec que no han entès res si el que consideren és que l'educació en el lleure i que el moviment associatiu educatiu és això. Jo crec que no han entès res; això no va d'això. Nosaltres no els hem acceptat aquestes esmenes, evidentment, només faltaria, perquè el que fan aquestes entitats és crear persones crítiques, és edu-

car, és aportar valors, és fer créixer les persones, és transformar la realitat i la societat en la qual viuen i, per tant, participen en l'entorn. I participar en l'entorn i transformar l'entorn vol dir prendre partit i decidir sobre tot allò que els afecta, i, per tant, això és el que fan. No adoctrinen, sinó que el que fan és participar activament i crear ciutadans lliures. I estem orgullosos de no acceptar-los les esmenes i de poder defensar aquest moviment.

Seguirem treballant, i moltes gràcies a tothom per la bona voluntat disposada en aquesta moció.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada dels punts 3, 4, 5, 6, 8, 9.2, 15 i 16.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Per demanar votació separada dels punts 3, 10, 11 i 11 bis.

La presidenta

Si no demanen més votacions separades, es poden fer les votacions en bloc d'una banda i de l'altra? *(Pausa.)* Sí, primer eren les del PP? Separades totes? *(Pausa.)* Dic les seves, eh? *(Pausa.)* Les seves sí, i a part, les de la senyora Mejías que no coincideixen, perquè són 10, 11 i 11 bis? *(Pausa.)* La 3 sí que coincideix; d'acord, aquesta separada. Molt bé.

Paraules

de comiat com a diputada
de Mireia Canals i Botines

Abans de procedir a la votació d'aquesta moció, sí que m'agradaria acomiadar una diputada, de Convergència i Unió, que avui serà l'última sessió que estarà amb nosaltres, que és la diputada Mireia Canals, i que se'n va a ocupar un càrrec de secretària general a l'Euroregió Pirineus Mediterrània.

Moltes felicitats, i sort.

(Aplaudiments forts. Mireia Canals i Botines demana per parlar.)

Mireia Canals i Botines

Per al·lusions, presidenta. *(Rialles.)*

La presidenta

No li donaré trenta segons, li donaré una miqueta més.

Mireia Canals i Botines

Un minut... –un minut–, perfecte. Bé, president, vice-presidenta, conseller, conselleres, diputats, diputades, m'he escrit les paraules, perquè una de les coses que vaig aprendre els meus primers dies al Parlament és que les paraules aquí són molt importants, per tant, s'ha de vigilar molt amb el que un diu i amb el que un deixa de dir.

Primerament, volia dir que em sento molt orgullosa, i és per a mi un honor haver pogut participar com a parlamentària d'aquest procés que ens pot portar a tenir un estat propi, si això és el que vol la majoria dels catalans. Ha estat gratificant i tranquil·litzador comprovar que des de diferents ideologies i posicionaments polítics, la majoria de la gent que hi ha en aquesta cambra treballa per millorar el present i el futur dels ciutadans de Catalunya.

Vull fer un agraïment especial als meus companys de grup parlamentari, alguns, ja, amics i amigues, ho espero, per molt temps. Ha estat un enorme plaer compartir la feina amb tots vosaltres, en aquests moments en què dedicar-se a la política és vist més com un mèrit que com un mèrit. Amb tota la modèstia voldria encoratjar-los a seguir treballant per Catalunya amb la valentia que heu demostrat fins ara. Els temps que vénen no seran plàcids i caldrà coratge per seguir endavant. Per tant, molt ànims i la meua admiració per tots vosaltres.

Jo passo a ocupar la secretaria general de l'Euroregió Pirineus Mediterrània, i espero, des d'allà, contribuir a reforçar els lligams de Catalunya amb les regions germanes que la conformen, i potenciar el seu desplegament econòmic per tal de millorar la qualitat de vida de la seva gent.

Finalment, voldria agrair també sincerament a totes les persones que amb la seva tasca diària fan possible la nostra feina, i em refereixo als bidells, als lletrats, als gestors i als tècnics.

Moltes gràcies a tots, i fins aviat.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

Moció

subsegüent a la interpel·lació
al Govern sobre l'educació en el lleure
(tram. 302-00225/10) (continuació)

I començarem votant el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 25 abstencions.

Ara votarem conjuntament els punts següents: 4, 5, 6, 8, 9.2, 15 i 16.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 111 vots a favor i 15 abstencions.

I ara votarem conjuntament els punts 10, 11 i 11 bis.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 118 vots a favor i 9 abstencions.

I ara votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport al món pesquer (tram. 302-00223/10) (retirada)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport al món pesquer. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Caram, un dia que podíem parlar de pesca i es queda tot l'hemicicle, i retiro la moció. *(Rialles.)*

Bé, seriosament, presidenta, parlant-ho amb els diferents portaveus del grups parlamentaris, hem decidit retirar aquesta moció que vaig presentar després de la interpellació al conseller. Perquè hem vist una cosa que..., bé, ha sigut prou important adonar-nos, que és que en aquest Parlament es parla molt poc de pesca, i que quan un treu el tema, qui sigui, doncs, els punts que s'hi han afegit, i les ganes de debat i les ganes d'incorporar moltes coses, perquè aquest sector és prou important, no se'n parla gaire i té molts..., com tots els sectors, molts problemes i molts avantatges i inconvenients, doncs, ha estat molt difícil intentar posar-ho tot a dintre de la moció, perquè era absolutament transversal i sortia una enciclopèdia sobre pesca.

Per tant, el que hem decidit els portaveus dels grups parlamentaris és emplaçar aquesta moció tan transversal a la Comissió d'Agricultura, on demanarem la compareixença de tot el sector, i poder-ho debatre com Déu mana, d'una manera seriosa, i que aquest sector pugui tenir respostes a allò que demana.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Doncs, com que la moció ha estat retirada, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i un minut.